Navalar Power Press, Trichy.—P. I. C. No. R. 30—8-9-45 Copies 1025

# முன்னுரை

பெரியார் மன்ரோவின் வரலாற்றுப் பகுதிகளை நம் நாட்டவரும் அறிந்து பயன் கோடல் கூடும் என்ற கருத்தினுனே இப்புத்தகம் எழுதப்பட்டது. மன்ரோ, அன்பில் தாயை ஒத்தவர் என்றும், குடிகளின் நண்பர் என்றும் மதிக்கப் பட்டவர். அவர் இந்தியரிடத்து அன்பு பூண்டு, இந்தியரது முன்னேற்றத்திற் கருத்துடையவராய் இருந்தார் என்பது அறியப்படுகிறது.

அவருடைய குணங்களைக் குறித்து "மன்ரோவின் மாண்பு" என்னும் பகுதியுட் கூறியுள்ளேன்; ஆண்டுக் காண்க. திருவள்ளுவர், கம்பர் முதலான தமிழ்ப்புலவர் களாற் பாராட்டப்படும் மன்னர்க்குரிய மாண்பு, அமைச்சர்க்குரிய இயல்பு, படைத்தலைவர்க்குரிய திறம் ஆகியவற்ருற் சிறப்புப் பெற்றவர் மன்ரோ என்பது அவரது வரலாற்றைப் படிப்போர்க்குப் புலனுகும். வாழ்க்கையிற் புகுங்கால் மிக்க ஏழையாய் இருந்த அவர் எத்துணை இடுக்கணைப் பொடியாக்கி எத்துணை விடா முயற்சியால் எவ்வளவு உயரிய பதவிகளைப் பெற்ருர் என்பதும், படைத்தலைவர் என்ற முறையில் எவ்வாறு நடந்து கொண்டார் என்பதும், ஆட்சியாளர் என்ற முறையிற் குடிகளுக்கு எங்ஙனம் நன்மை புரிந்தார் என்பதும், புதல்வன் என்ற முறையில் தாய்தந்தையரை எவ்வாறு பேணினுர் என்பதும், கணவன் என்ற முறையில் மனைவியொடு எவ்வண்ணம் பழகினுர் என்பதும், தந்தை என்ற முறையில் மக்கள்பால் எவ்வாறு அன்பு காட்டினுர் என்பதும் இப்புத்தகத்தின்கண்ணே காட்டப்பட்டுள.

இப்புத்தகத்தைப் பாடமாக வைத்த அண்ணுமலைப் பல்கலைக்கழகம், ஆந்திரர் பல்கலைக்கழகம், திருவிதாங்கூர்ப் பல்கலைக்கழகம், மைசூர்ப் பல்கலைக்கழகம் ஆகிய கழகத்தார்களின் அன்பிற்கு நன்றியுடையேன்.

அ. சிதம்பரநாதன்

# பொருளடக்கம்

# பெரியார் மன்

## இளமை

ஐரோப்பாக் கண்டத்தில் சகாத்லாந்து தேசத்திலுள்ள கிளாஸ்கோ என்னும் பட்டணத்தில் 1761-ஆம் ஆண்டு மே மாதம் 27-ஆந் தேதியன்று அலெக்சாந்தர் மன்ரோ என்ற வணிகர்க்கும் மார்கரேட் ஸ்டார்க் என்ற பெண்மணிக்குமாக ஓர் ஆண் குழந்தை பிறந்தது. அக் குழந்தைக்குத் தாமஸ் மன்ரோ என்ற பெயர் இடப்பட்டது. தாமஸ் மன்ரோ தமது தாய் தந்தையருக்கு இரண்டாவது குழந்தை. தாமஸ் மன்ரோவுடன் பிறந்த ஆடவர் நால்வர்; பெண்டிர் இருவர். அவருக்கு இளமையில் சின்னம்மை பூட்டினதன் காரணமாக ஒரு காது சிறிது செவிடாயிற்று. அவர் முதலில் கிளாஸ்கோ தொடக்கப் பள்ளியிற் சில காலம் பயின்ற பிறகு, கிளாஸ்கோ சர்வகலாசாலையில் 13 வயதிற் சேர்ந்து அங்கு மூன்றாண்டு படித்து வந்தார். கல்லூரியிற் பயின்ற காலையில், இராணுவ சரித்திரத்திலும் கணக்கிலும் இரசாயனக் கலையிலும் அவர் தேர்ந்து விளங்கினர். அவரது கல்வி கலாசாலையோடு முடிந்ததன்று; கல்லூரியைக் கடந்த பிறகும் மன்ரோ இலக்கியங்களையுஞ் சரித்திரங்களையும் நிரம்பப் படித்து வந்தார். சரித்திரங்களைப் படித்த காலையில் போர்களைப்பற்றிய குறிப்புகள் அவர்க்கு மகிழ்ச்சியளித்து வந்தன. அறிவுவேட்கையும் புத்தகம் போற்றுந் தன்மையும் அவரிடம் காணக்கிடந்தன. ஆங்கிலத்திற் கற்பவை கற்ற தோடமையாது பிறமொழிகளிலுள்ள சிறந்த நூல்களையுங் கற்க வேண்டு மென்னும் அவா தூரக்க, அவர் ஸ்பேனிய மொழியைக் கற்கத் தொடங்கினர்.

"டான் கிவிக்சாட்" என்னுஞ் சிறந்த ஸ்பேனிய நூலை மொழி பெயர்ப்பி லன்றி அம் மொழியிலேயே படித்தறிய வேண்டு மென்னும் விருப்புடன், பக்கத்தே ஓரகராதியும் ஓரிலக்கணமும்

வைத்துக்கொண்டு பிறருதவியின்றி அம்மொழியைப் பதினறு வயதளவில் அவர் நன்ருகக் கற்றுக்கொண்டார். அம்மொழியில் எழுதப்பட்டிருந்த சில குறிப்புக்கள் ஒரு பேனிய கப்பலில் அகப்பட்டன. அக்குறிப்புக்களை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்துத் தந்தமைக்காக, கூட்டுக் கடைக்காரர்கள் சிலர் தந்த வெகுமதியாகிய முதல் வருமானத்தை மன்ரே தமது அருமைத் தாயாருக்குக் கொடுத்தார்.

மன்ரே கல்வித் துறையில் ஆர்வத்துடன் விளங்கியவாறே தேகப்பயிற்சித் துறையிலுந் துலங்கினர். பல பந்தய விளையாட்டுகளில் அவர் வெற்றியுற்ருர். குத்துச் சண்டையிலும் அவர் வல்லவர். அவர் உடலுர முடையவர்; நல்ல உயரமும் அதற் கேற்ற பருமனும் வாய்ந்தவர்; ஆயினும், அதிக அழகு வாய்ந்தவ ரென்று சொல்வதற்கில்லை. தம்மை துணிமணிகளால் அழகு படுத்திக் கொள்ளவேண்டு மென்று அவர் நினைத்தவரு மல்லர். திறந்த வெளிகளிலே விளையாடும் விளையாட்டுகளில் அவருக்கு விருப்பம் இருந்தாலும், மீன்பிடிப்பதிலும் நீந்துவதிலும் அவர்க்கு ஆர்வம் சிறப்பாகவுண்டு. ஆர்வம், இடுக்கணழியாமை, பொறுமை, தன்னெடுக்கம் ஆகிய இக்குணங்கள் அவரிடத் திளமையிலேயே காணப்பட்டன.

மன்ரேவுக்கு வயது பதினறு ஆனதும், அவர் தந்தையார் அவருக்கு "சாமர்வில் கார்டன்" என்ற வர்த்தகசாலையாரிடம் கணக்கர் வேலை வாங்கித் தந்தார். இவ்வேலையில் மன்ரே இரண்டு ஆண்டுகள் இருந்துவந்தா ரெனினும் இது அவருக்குப் பிடிக்கவில்லை; படைவீரனுக வேண்டுமென்ற எண்ணத்துடனே அவர் இருந்து வந்தார். இவ்வெண்ணம் நிறைவெய்தும்போல் ஒருகாற் றேன்றிற்று. நீதி விசாரணைத் துரைமார் சிலர் எழுப்ப நினைத்த ஒருபடைக்கு மன்ரேவைத் துணைத்தலைவராக (Lieutenant) நியமிப்பதாகச் சொல்லி அவருடைய இசைவு கேட்கப் பட்டது. அப்பொழுது, அவ்வேலையை ஒப்புக்கொள்ள மன்ரேவுக்கு மனமிருந்தும், தம் தகப்பனரது விருப்பத்திற்கு மாருகச் செல்லக் கூடாதென்ற எண்ணத்தால் அவர் அவ் வேலையை வேண்டா வெறுப்பாக ஒப்புக்கொள்ள மறுத்துவிட்டார்.

ஆனால், அறிவினால் விலக்கப்பட்டதொன்று ஆபத்தினாற் கொள்ள வேண்டியதாக ஏற்பட்டது. அதாவது, 1778-ஆம் ஆண்டில் அலக்சாண்டர் மன்ரோவின் கூட்டுக்கடை முறிந்ததால், குடும்பம் வறுமை நிலையடையவே, அலக்சாண்டர் தமது புதல்வனுக்குக் கப்பலில் இளமையாளன் (Midshipman) வேலை யொன்று வாங்கிக் கொடுத்தார். மன்ரோவுக்குக் கடலோடும் வாழ்க்கையில் விருப்பமில்லை யானாலும் சோம்பேறி வாழ்க்கை நடத்த மனமில்லை. அன்றியும், தகப்பனாருக்குச் சுமையாக ஒரு நாள்கூட இருக்கக்கூடாதென்பது அவரதெண்ணம். எனவே கப்பல் இளமையாளனாகப் புறப்பட்ட அவர் இலண்டன்மாநகரை விட்டுப் புறப்படுமுன் தந்தை யுதவியாற் படையிளைஞனாக (Cadet) நியமிக்கப்பட்டார். எனினும், கப்பற் கூலி கொடுக்கப் போதிய பண மில்லாமையால், மன்ரோ கப்பலிலேயே வேலைசெய்து அவ்வேலையின் கூலிக்குப் பதிலாகத் தம்மை இந்தியாவிற் கொண்டுபோய்ச் சேர்க்கவேண்டுமென்று ஏற்பாடு செய்துகொண்டார். தமது பிற்காலத்தில் கவர்னரான அவர் வாழ்க்கையிற் புகுந்த காலத்தில் கையிற் காசின்றி வறுமை வாய்ப்பட்டுக் கப்பற்கூலி கொடுக்கமுடியாது அதற்காக ஏவல் புரிந்தாரென்பது உலகவியல்பை ஒருவாறு உணர்த்தும் அன்றோ?

1780-ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் 15-ஆந் தேதியில் மன்ரோ சென்னை வந்து சேர்ந்தார். மன்ரோ கொண்டுவந்த உடைகளுள் நான்கு நீங்கலாகப் பிறவெல்லாம் கம்பளியுடைகள். அவை இந்தியாவின் வெப்பநிலைக்கு ஏற்றவையல்ல வென்பதை அவர் இங்கு வந்த பின்னரே அறிந்துகொண்டார். உடனே வேறு உடைகள் தைத்துக்கொள்வதற்கோ அவரிடம் பணமில்லை. அவரிடம் வேலைக் கமர்வதாக வாக்களித்து நல்லவன்போற் பாவனைசெய்த ஒருவன் ஒரு மேசையும் சில நாற்காலிகளுந் துணியும் வாங்கி வருவதாகச் சொல்லிப் பணத்தை வாங்கிச் சென்றவன் திரும்பி வரவேயில்லை. சென்னையிலிருந்தபோது மன்ரோவுக்குச் சம்பளம் ஏறக்குறைய நாற்பத்தைந்து ரூபாய். இச்சம்பளத்தில் எட்டில் இரண்டு பங்கு இருமொழி பேசுபவனுக்கும், ஒரு பங்கு சமையற்காரனுக்கும், மற்றொரு பங்கு வண்ணானுக்கும் அவர் மாதா மாதம் கொடுக்கவேண்டியவராய் இருந்தார். எஞ்சிய இருபத்

திரண்டரை ரூபாய்தான் அவருடைய மற்றச் செலவுகளுக் கானவை. ஆதலால், மிகச் செட்டாயிருந்துங்கூட ஆறு மாத மான பின்னரே சில சட்டைகள் தைத்துக்கொள்வதற்காகும் பணத்தை அவர் சேர்த்தார். ஆறு மாதம் வரை மன்ரோ சென்னை நகரிலேயே இருந்து யுத்தாப்பியாசம் செய்துகொண்டும் தேசீய மொழிகளைக் கற்றுக்கொண்டும் வந்தார்.

# இரண்டாம் பகுதி

## கீழ்த்தரப் படைத்தலைவன்

அக்காலத்தில் மைசூரை யாண்டுவந்த ஹைதர் ஆலியும், தெக்கணத்து நைசாமும் ஒன்று சேர்ந்து ஆங்கிலேயருக்கு எதி ராக எழுந்தனர். அதனால், 1780-ஆம் ஆண்டுமுதல் 1782-ஆம் ஆண்டுவரையில் ஹைதர் ஆலியோடும், பின்னிரண்டு ஆண்டுகள் ஹைதரின் புதல்வனான திப்புசுல்தானோடும் கீழ்இந்தியக்கும்பெனி யார்செய்த சண்டைகளில் மன்ரோவுக்குப் பங்குண்டு. 1780-ஆம் ஆண்டில் காஞ்சிபுரத்திலிருந்து சென்னைக்குக் கும்பெனியார் புறங்காட்டியோடிய காலத்தில் மன்ரோவுங் கூடவிருந்தார். 1781 ம் ஆண்டில் வந்தவாசியைக் கும்பெனியார் மீட்ட காலத் தில் மன்ரோ உதவி புரிந்தார். அவ்வாண்டில் புதுச்சேரியிலிருந்து கூடலூருக்குப்பிரங்கிச்சண்டையினிடையே படைசென்றகாலத் தில் உடனிருந்து மன்ரோ இடருற்றார். அடுத்த இரண்டு ஆண்டு களிலும் சித்தூரைக் கும்பெனியின் படை கைப்பற்றிய காலத்தி லும், கூடலூரரணை முற்றுகையிட்ட காலத்திலும், மன்ரோ உதவி புரிந்தார். எனவே கும்பெனியின் படை போர்மேல் சென்ற இடமெல்லாம் மன்ரோவுஞ் சென்றார் ஆதலின், மன்ரோவின் மனத்தில் போர்ச் செய்திகள் அழுத்தமான உறுதிப்பாட்டை விளைத்தது வியப்பன்றே.

பின்னர், மதுரை, தஞ்சை, சென்னை, காசிங்கோட்டை, வேலூர் முதலிய இடங்களில் இராணுவம் நிறுத்தப்பட்டிருந்த காலங்களில் அங்கங்குத் தங்கி யிருந்தார் மன்ரோ. இவ்வேலையில் அவர் ஹிந்துஸ்தானி, பெர்சியன் மொழிகளைக் கற்றுக் கொண்டு இலக்கியங்களையும் ஆராயத்தொடங்கினார். அவருக்குத் தெலுங்கு, கன்னடம் ஆகிய மொழிகளிலும் பயிற்சி யுண்டென்றுங் கூறுவர்.

இவ்வண்ணம் சில்லாண்டு சென்ற பின்னர், செய்தி இலாகா உத்தியோகஸ்தர்களுள் காப்டன் இரீட் என்பவரின் கீழே ஒருவராக நியமிக்கப்பட்டு, கிருஷ்ணா, கோதாவரி, விசாகப் பட்டணம், கஞ்சம் என்ற ஜில்லாக்கள் சேர்ந்த வட மாகாணத்தைப் பிரிட்டிஷ் பேரரசோடு சேர்க்கும் பணியுடன் சென்ற படையில் ஒருவராக மன்ரோ அனுப்பப்பட்டார். மேல், திப்புசுல்தானை யெதிர்த்து நிகழ்த்திய பூசல்களில், பெங்களூர்க்கோட்டையைப் பிடித்த காலத்திலும், கரிகலம் சண்டை நடந்த காலத்திலும் சீரங்கப்பட்டணம் முற்றுகை செய்யப்பட்ட காலத்திலும் மன்ரோ கும்பெனியது படையுடனிருந்தார். 1792-ஆம் ஆண்டில், பிணையாளிகளாகத் தரப்பட்ட திப்புவின் திருக்குமாரர் இருவரைக் காவலோடு சென்னை கொண்டுபோய்ச் சேர்த்தவரும் மன்ரோவே.

கீழ்த்தரப் படைத் தலைவனாக இக் காலத்தே யிருந்துவந்த மன்ரோவின் தினசரி வாழ்க்கைக்கிடையே எவ்வளவு இன்னல்களும் இடுக்கண்களு மிருந்தன வென்பது கீழ்க்காணும் அவரது கடித மொன்றால் செவ்வனே புலனும். அக்கடிதம் அவருடன் பிறந்த நங்கையாருக்கு எழுதப்பட்டதாகும். அது வருமாறு:- "கீழ் நாட்டுப் பெருவாழ்வைப்பற்றி மேனாட்டுக்கருத்தைத் தெளிவுபடுத்திக்கொள்ளும் பொருட்டும், வயதான இந்திய பிரமசரிய உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஆதரவற்ற நிலைமையைக் காணும் பொருட்டும், நீ சில மணி நேரமேனும் என்னறையில் வந்திருக்கக் கூடாதா எனப் பன்முறை நான் எண்ணியதுண்டு. நீ நாடகங்களில் வாசிக்கும் தேசாதிபதிகள்போல அவர்கள் சிறந்தோங்கி யிருப்பார்களென நினைக்கக்கூடும். அடிமைக் கூட்டமொன்றால் சூழப்பட்டு, பட்டாடை யுடுத்திக்கொண்டு மலைமிசைத்தோன்றும் மதியம்போல் யானைத்தலைமிசையே நான்

வெளியே போவேன் என்றும், பலர் சாமர மிரட்ட நான் பஞ்சணையிற் சாய்ந்துகொண்டு பல்லிய சாலத்தால் மகிழ்வதி லேயே என் காலத்தைப் பெரும்பாலுங் கழிப்பேன் என்றும் நீ நினைக்கக் கூடும்.

ஆனல், நீ என்னைப்பற்றி நினைத்து அகமகிழுங்கால், நான் இங்கே பஞ்சணை யொன்றுமின்றிப் பாயல் மீது படுத்துக்கிடப் பேன். பட்டாடை யுடுத்தி யானை மீதிருந்து கீழ் நோக்காது, கிழிந்த பழைய சட்டைகளைப் போட்டுக்கொண்டு கடும் வெயிலில் நடந்துகொண்டு இருப்பேன். நான் இந்தியா வந்து சேரும் வரையில், பசி, தாகம், களைப்பு, வறுமை ஆகிய இவற்றுள் ஒன்றினுலும் வருந்தினேனல்லேன். ஆனல், இவ் விடம் வந்து சேர்ந்த பின்னரோ, முன்னவை மூன்றினுல் அடிக் கடியும், பின்ன தொன்றல் எப்பொழுதும் வருந்துகின்றேன் என்றல் நீ நம்ப மாட்டாய். உண்மையே நான் கூறுவது. புத்தகமாதல் தோட்டாவின் பை ஆதல் தலையணையாகக் கொண்டு நான் இங்கு முதல் மூன்று ஆண்டுகள் கழித்தேன். நான் அவ்விடமிருந்து கொண்டுவந்த நீண்ட சட்டையே எனக்குப் போர்வையாக உதவிற்று. அச்சட்டையின் கைகளை என் கால் களுக்குள் விட்டு ஓரத்தை யிழுத்துத் தலை வரையில் போர்த்திக் கொண்டிருந்தேன். என் அடிதவிர மற்ற இடங்கள் போர்த்தப் பட்டே யிருந்தன. சட்டை தைத்தவன் அதைது இத்தகைய செயலுக்குப் பயன்படுத்தப் படுமென்று கண்டானே? காற் பக்கம் மூடினுல் தலைப்பக்கம் திறந்துகொள்ளும்; தலையை மூடினுல் கால் திறக்கும். அண்ணன் அலங்சாந்தர் வங்காளம் வந்தபோது ஒரு நல்ல படுக்கையை எனக்களித்தார். அந்தப் பெருநாளில் நான் ஒருதலையணையும் சமுக்காளமும் வாங்கிக் கொண்டேன். எனது மூடுதிரைகள் தலையணை உறைகளாகவும், துண்டுகளாகவுங் கிழித்துத் தைக்கப்பட்டன. இப்பொழுது தான், இந்தியாவில் முதன்முதலாக என்தலையைத் தலையணைமீது வைத்துப் படுத்தேன்!

இவ்வளவில் விட்டேனே! இதிலிருந்து கொஞ்சம் செருக் குற்று, ஆகுலமேற்கொண்டு, நான்கு கரண்டிகளும், ஒரு மேசையும், மேசை விரி யிரண்டும், இன்னெரு நாற்காலியும் வாங்கினேன். ஆனல், மூன்று மாதத்திற்குள் மூன்று

கரண்டிகள் காணமற் போய்விட்டபடியாலும், நாற்காலி யொன்றுடைந்து விட்டபடியாலும் பழைய ஆண்டியாகி இன்னும் ஆண்டிப்பட்டத்தைப் போக்க முடியாதவனுகவே யிருந்து வருகிறேன்.

வீட்டுச் சாமான்களைவிடச் சிறந்த வகையில் என் உடைகள் இருப்பதாக நினைக்க வேண்டா. உட்சட்டை நல்லதாக இருந்தால் மேற்சட்டை நல்லதாக இருப்பதில்லை. புது உட்சட்டை யொன்றைப் போட்டுக்கொண்டு பார்த்தால் மேற் சட்டையின் கை விட்டு விடும்போ லிருக்கிறது.

என் பிரயாணங்களைப் பற்றியோ கேட்கவேண்டியதில்லை. எனக்குள்ள ஊர்தி கிழக் குதிரை யொன்றேதான். அதுவும் வலிவற்றதாயிருப்பதால் என்னுடைய பிரயாண வேளைகளிற் பெரும்பாலும் நான் நடந்தே போகவேண்டும். நான் இங்கு வரும்வரையில் நடப்பதென்பது எத்தகைத் தென்று அறியேன். இப்பொழுதோ, காலைமுதல் மாலைவரை வெறுந் தண்ணீரைத் தவிர வேறொன்றின்றிப் பல வேளைகளில் நான் நடந்துள்ளேன். பற்பல திசைகளிலும், விசாகப்பட்டணத்திற்கும் மதுரைக்கு மிடையே இருக்கும் எல்லா இடங்களிலும் நான் நடையாகச் சென்றுள்ளேன்.

வேலூரிலுள்ள என் வீட்டில் ஒரு மண்டபமும் ஒரு படுக்கை யறையுமுண்டு. மண்டபத்தில் ஒரு மேசை தவிர வேறெந்தச் சாமானுங் கிடையாது. படுக்கை யறையிலோ, சிறியதொரு மேசை, ஒரே நாற்காலி, எனது படுக்கை, புத்தகப் பெட்டி யொன்று, இரண்டு தகரப் பெட்டிகள் இவைதாமுண்டு. மாதத்தில் மூன்று வேளைதான் நான் வீட்டிற் சாப்பிடுவேன். அக்காலை, வீட்டிற்கு வருவோர் ஒவ்வொருவரும் ஒவ்வொரு நாற்காலியும் சாப்பாட்டுத்தட்டுங் கொண்டு வருவார்களாகையால் வீடு நேர்த்தியாய்த் தானிருக்கும்!

ஆச்சரிய விளக்கைப் பெற்ற அலாவுதீனைப் போல நான் வாழ்ந்து வரவில்லை யென்றும், என்னிடம் ஆட்கள், பாடகர், யானைகள் இல்லையென்றும் நான் சொன்ன பிறகு, என் ஓய்வு நேரத்தை எப்படிக் கழிக்கிறேன் என்று நீ தெரிந்து கொள்ள விரும்புவாயல்லை? சில்லாண்டுகளுக்கு முன்னல் நான் எவ்வாறு

கழித்தேன் என்பதைச் சொல்ல இயலாவிட்டாலும், சென்ற இரண்டு ஆண்டாக நான் வேலூரிலிருந்த காலத்து ஒவ்வொரு மணியையும் நான் எங்ஙனம் பயன் படுத்தினேன் என்று கூற இயலும். காலை ஏழு மணிக்குக் காலையுண்டி கொண்டவுடனே தனிமையில் நடைமேற் செல்வேன். பத்து மணிக்குத் திரும்பி வந்துவிடுவது வழக்க மாயினும், சில நாட்களில் ஒரு மணி வரையில் வயல் வரப்புகளில் சுற்றிக் கொண்டிருந்து விடுவேன் பத்து மணிக்கு வீட்டுக்குத் திரும்பிவிடும் நாட்களில் ஒரு மணி வரையில் பர்சியன் மொழியிற் பயின்று கொண்டிருந்து விட்டு, ஆடை யணிந்து உண்ணச் செல்வேன். மூன்று மணிக்குத் திரும்பி வந்ததும், சில வேளைகளில் அரைமணி நேரந் தூங்கியும் தூங்காமலும், பர்சியன் மொழியை எழுதிப் பேசிச் சாயுங் காலம் வரையிற் கழிப்பேன். பின்னர், தளகர்த்தர் வீட்டில் ஒன்பது மணி வரையில் நண்பர்களுடன் பேசுவதிலும் விளையாட்டிலுமாகக் கழிப்பேன். அதன் பின்னர், இரவுச் சாப்பாட்டை யுட்கொண்டும் பல சமயங்களில் உட்கொள்ளா மலும், அரசியல் விஷயங்களைப் பற்றியும் பயனற்றவைகளையும் படித்திருந்து, பதினொன்றுக்கும் இரண்டு மணிக்குமுள்ள இடைவேளையில் உறங்கப் புகுவேன்.

நான் பல நாட்களில் இரண்டு மூன்று மணி நேரம் பந்தாடுவதுண்டு. ஐரோப்பாவிலிருப்பதைவிட இங்கு மனிதர் இளைஞராக இருக்கின்றனர்; அவ்விடத்தில்விட இவ்விடத்தில் அவர்கள் கடுமையான வெயிலில்லாத நாட்களில் அதிகமாகத் தேகப்பயிற்சி செய்தும் களைப்படையாம லிருக்கின்றனர் என்பது வியப்பாய்த் தோன்றும். நானும் இங்கு உழைப்பதிற் பாதி யளவு நம் ஊரில் உழைக்க முடியாது. சகாத்லாந்தில் நானிருந்தபோது தினந்தோறும் நான்கு மைல் தூரத்துக்குமேற் பன்னிரண்டு மைல் வரையிற்முன் நடந்து. அது மிகப் பெரிதென நினைத்திருந்தேன். இங்கோ, ஐந்து ஆறு வயதுள்ள சிறுவர்கள் அவர் தம் தகப்பன்மார் நடந்து செல்வதைப் போல் வருத்த மின்றிப் பதினைந்து பதினாறு மைல்தூரம் நடந்து செல்கிறார்கள்."

இவ்வளவு பாடுகளி னிடையே மன்ரோ வருந்திச் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டும், மன்ரோவின் சகோதரர் அலக்சாந்தர் வங்காளத்திற் சேர்த்த பணத்தைக் கொண்டும், மன்ரோவின்

குடும்பத்தாருடைய நலத்திற்காக ஆண்டு ஒன்றுக்கு நூறு பவுன் சகாத்லாந்துக்கனுப்பப்பட்ட தென்பதைத் தெரிந்து கொள்ளும் எவரும மன்றோவின் குடிபுறந்தோம்புந் தன்மை யைப் போற்றுகிறார்.

# மூன்றும் பகுதி

## சேலம் ஜில்லா கலெக்டர்

இக் காலத்தில் சேலம் ஜில்லா என வழங்கப்படுவது மன்றோ காலத்தில் பாராமஹால் என வழங்கி வந்தது. சேலம் ஜில்லாவின் தாலுக்காக்களாகிய கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி, ஊத்தங் கரை, உசூர் ஆகியவையும், வட ஆர்க்காட்டு ஜில்லாவில் இப்பொழுதடங்கும் திருப்பத்தூரும் ஒரு ஜில்லாவாக அப் பொழுது பாராமஹால் என அழைக்கப்பட்டு வந்தன. கும்பெனி யாருக்கும் திப்புவுக்கும் நடந்த போர்களுக்குப் பின் சீரங்கப் பட்டண சமாதானம் உண்டாயிற்று அச் சமாதான உடன் படிக்கைப்படி கும்பெனியாருக்குத் திப்பு பாராமஹாலே யளிக்க நேர்ந்தது. இப் பாராமஹாலே நிர்வகித்துவரும் பொருட்டுக் காப்டன் இரீட் என்றொருவர் நியமிக்கப்பட்டார். அவர் நேர் மையும் வாய்மையும் வாய்ந்தவர்; மானத்தை யிழக்காது பொது நன்மைக்குப் பாடுபடக் கூடியவர்; எடுத்துக்கொண்ட எச் செய்தியிலும் ஆர்வம் அதிகங் கொள்பவர்; மக்களுடைய மொழிகளேயும் பழக்க வழக்கங்களேயும் அறிந்தவர்; அரசிறை சம்மந்தமான ஆராய்ச்சிகளில் தேர்ந்தவர். அவர் மன்றோவையும் இன்னு மிருவரையும் தமக்கு உதவியாளராகத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டார்.

பாராமஹால், இந்துக்களே அதிகமாக வாழ்ந்து வந்தஇடம். அவர்கள், மூதாதைகளின் பழக்க வழக்கங்களேயே யொட்டி ஆங்கிலேயருடன் அதுவரையில் யாதொரு தொடர்பும் இன்றி வாழ்ந்துவந்தவர்கள்; அண்மையில் நடந்த சண்டைகளால் வருத்தமுற்றவர்கள். ஆதலால் பிறநாட்டா ராட்சியின் கீழ்ப் பாராமஹாலே வைப்பதென்றால் அறிவுள்ளவரும் நாட்டுமொழி யறிந்தவருமாகிய செயலாளர் வேண்டும். அதனுற்றன் காப்டன் இரீடை இராஜப் பிரதிநிதி லார்ட் காரன்வாலிஸ் அந்த வேலேக்கு நியமித்தார்,

பாராமஹாலில் இரீடும் மன்ரோவும் புகுந்த வேளையில் அதன் நிலைமை எவ்வாறிருந்தது? ரீடும் திப்புவும் அப் பகுதியை மிக்க கடுமையாக ஆண்டிருந்தனர். அவ்விருவரும் ஊரை அப்படியே குத்தகைக்காரர்களுக்குக் குத்தகையாக விட்டு வந்தனர். குத்தகைக்காரர் குத்தகைப் பணத்தைக் கட்டி விட்டு, மக்களைப் பெரிதும் வாட்டி வளைவெடுத்து, அநுவசிய மாய் அதிகமாகப் பணத்தை வசூலித்தனர். இந்தக் கொடுமை யான முறையின்கீழ் வாழ்ந்தவர்கள், கும்பெனியார் ஆளுகை யில் வந்த காலத்து, வறுமை மிகுந்தவர்களா யிருந்தார்கள். பணக்காரக் குடியானவனை ஓரிடத்துங் காணக்கூட வில்லை. ஒற்றை யுழவு மாடுகூட இல்லாமல் வாடகைக்கும் இரவலுக்கும் ஓரிரண்டு மாட்டை வாங்கி யுழுத பல வேளாளர் இருந்தார்கள்.

இந் நிலையில், மன்ரோ பராமஹாலிற் புகுந்தார்; முதல் வேலையாக அரசிறை இவ்வளவென்றும் வசூலிக்கும் விதம் இன்னதென்றும் ஏற்பாடு செய்யத் தொடங்கினர். அவர் செய்த ஏற்பாட்டினுல் மக்களுக்கும் அரசாங்கத்தாருக்கும் நன்மை ஏற் பட்டது. அவர் மேற்கொண்ட முறையை இப்பொழுது இரயத்துவாரி முறை எனக் கூறுவர். அதன்படிப் பயிரிடுங் குடிகளிடமிருந்து நேரே அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களால் அரசிறை வசூலிக்கப்படுகின்றது. நிலத்தை விற்கவோ விடவோ வில்லங்கஞ்செய்யவோ குடிகளுக்கு அதிகார முள்ளமையால், வருடந்தோறும் ஒவ்வொரு குடியினிடத்தும் எவ்வளவு நில மிருக்கிறதென ஆராயப்படுகின்றது. ஆனுல், வருடந்தோறும் தீர்வை விகிதத்தில் யாதொரு மாறுதலும் ஏற்படுத்துவதில்லை. இம் முறைப்படி நிரந்தரக் குத்தகையின் பொறுப்பில்லாமல் அதன் நன்மைகள் யாவுமுடையவனுகப் பயிரிடுங்குடி யிருக் கின்ருன். அவன் சாதாரண உரிமையோடு வாழும் ஒரு நிலச் சொந்தக்காரனைப்போலவே யிருக்கின்ருன். பதிவுபெற்ற ஒவ் வொரு நிலக்காரனும் நிலவுரிமை யுடையவனுக மதிக்கப்படுகின்ருன்; வரி அவனிடமிருந்து நேரே அரசாங்கத்தால் வசூலிக்கப்படு கிறது. அவன் நிலத்தை உட் குத்தகைக்கு விடவோ, தானஞ் செய்யவோ, விற்கவோ, அடகு வைக்கவோ முடியும். அவன் தீர்வையைச் செலுத்தும் வரையில் அவனை நிலத்திலிருந்து அப்புறப்படுத்த அரசாங்கத்திற்கு உரிமையில்லை. எதிர்பாராத

இடுக்கண் விளைக்கும் பருவங்களில் தீர்வை திருப்பிக்கொடுக்கப் படுகின்றது. தீர்வை இவ்வளவென்று பணவளவில் விதிக்கப் படுகின்றது. அரசாங்கத்தின் நீரைப் பாய்ச்சிக்கொள்ளுங் காலத்திலன்றித் தீர்வையை எக் காரணம்பற்றியும் உயர்த்த முடியாது. குடி தன்னுடைய செலவிற் செய்துகொள்ளும் நிலத் திருத்தங்களை முன்னிட்டுத் தீர்வையை அதிகப்படுத்தார். கெட்ட பருவங்களில் அரசியலார் உதவி யளிப்பர்.

இம் முறைக்கு அடிகோலியவர் மன்றோ ஆவர். மன்றோ பாராமஹாலில் வேலை பார்த்த காலத்தே எஞ்ஞான்றும் குடிகளுடைய நலத்தைக் கருதியவராகவே யிருந்து வந்தார் குடிகள் புதிதாகக் கிணறுகள் வெட்டுவது முதலியவற்றின் மூலமாகத் தங்கள் நிலத்தை வளம்படுத்தினால், அது காரணமாகத் தீர்வையை யதிகப்படுத்தக் கூடாதென்று மன்றோ அரசாங்கத்தாருக்குச் சொன்னார். வெற்றிலை, புகையிலை போன்ற தோட்டப் பயிர்களை விளைவிக்கும் நிலங்களுக்காகத் தனித் தீர்வை விதிக்கக் கூடாதென்றும் அவர்தாம் அக் காலத்திலேயே எடுத்துக்கூறினார். கிராமங்களிலிருந்த பல களர் நிலங்களை அரசாங்கத்தாரே வைத்துக்கொண்டிருந்து, பின்னால் மக்கட் பெருக்க முண்டாகும் போது அவற்றை வேண்டுவோர்க்கு அளிக்கலாமென்றும் ஆலோசனை கூறினார். இங்ஙனம் 1792 ஏப்ரல் மாதம் முதல் ஏழாண்டு காலம் மன்றோ பாராமஹாலிற் கழித்தார். இருபத்திரண்டு ஆண்டு கழித்து அவருடைய சகோதரிக் கெழுதப்பட்ட கடிதத்துட் கீழ்க்கண்ட திருப்பத்தூர் வருணனை காணப்படுகின்றது:— "இவ்வூரின் இயற்கையழகு எவரையும் மயக்கத் தருந்தது. இங்கிலாந்திலோ சகாத்லாந்திலோ இதற் கொப்பாக சொல்லக்கூடிய தொன்றுமில்லை. சற்றேறக் குறைய நாற்பது மைல் அகலமும் எழுபது மைல் நீளமும் பொருந்திய பரந்த செழிப்பான பள்ளத்தாக்கினிடையே இவ்வூரிருக்கின்றது. நமது ஊரின் பக்கத்துள்ள கிராம்பியன் மலையைவிட இருமடங்கு உயரமும் பல்வகைப்பட்ட வடிவமும் வாய்ந்த மலைகளால் இவ்வூர் சூழப்பட்டு உள்ளது. மலையடிவாரத்திலுள்ள வெறுப் பாறைகளில் மிகப்பெரிய மரங்களும், மிகச் செழிப்பான மண்ணும், மிகவுங் கொழுத்த புல் வளமுங் காணக் களிப்பை யூட்டுகின்றன."

கிருஷ்ணகிரி, தருமபுரி, இராயக்கோட்டை, தொப்பூர்க் கணவாய், ஓமலூர், சங்ககிரிதுர்க்கம் ஆகிய விடங்களில் மன்ரோ வாழ்ந்த மாளிகைகளும், அவர் எடுப்பித்த சத்திரங்களுந் தடாகங் களும், அவர் நட்ட மரங்களிற் சிலவும் இன்னுமிருக்கின்றன. தொப்பூர்க் கணவாயின்கண்ணுள்ள 190-வது மைற் கல்லுக்குப் பக்கத்தே 'மன்ரோவின் கிணறு' என்ற பெயரால் ஒரு சிறு குட்டம் வழங்கி வருகின்றது. தொப்பூரிலிருந்து தருமபுரி பக்கமாக இரண்டரைமைல் தூரத்தில் இக் குட்ட முள்ளது. மொரப்பூர், கிருஷ்ணகிரி, தர்மபுரி இவற்றின் சாலைகள் சேருமிடத்தில், தருமபுரிச்சாலையில் நுழைந்தவுடனே ஒரு பீடத்தையும் ஒரு கற்றூணையுங் காணலாம். இவை மன்ரோவை மனத்திலிருத்தக் கருதிய மக்களான் எடுக்கப்பட்டவை யெனத்தோற்று கின்றன. தருமபுரி யாற்றின் வலப்பக்கமாக உள்ளதும் சர்வே 116/2 எண்ணுள்ளதும் ஆகிய நிலத்தில் ஒரு கிணறுள்ளது. அதைச் சூழ்ந்த தோட்டம் ஒன்று இன்றும் மன்ரோவின் பெய ரோடு வழங்கி வராநின்றது. இத் தோட்டத்தில் இன்றும் மாமரங்களும், புளியமரங்களும், நன்கு பயனளித்து வருகின்றன இது மீராசாயபுவின் கிணற்றிற்கு இரண்டு பர்லாங்கு தொலையில் உள்ளது. இப் பூந்தோட்டத்தையும் கிணறு போன்றிப்பொழுது தோன்றும் குளத்தையும் விட்டுப் பிரிய நேரிட்டபொழுது "பழைய நட்பினன் ஒருவனைப் பிரியுங் கால் என் மனம் வருந்துமாப்போல இப்பொழுது வருந்துகிறது" என்று மன்ரோ கூறினதாகச் சொல்லப்படுகின்றது. சேலம் ஜில்லாவிலுள்ள மரமும் மலையும் எல்லாம ஒருவிதமான வசீகரம் வாய்ந்தவையாய் மனத்திற் குகந்தவையா யிருக்கின்றன என்று அவர் கருதியது ஒரு கடிதத்திலிருந்து அறியப்படுகின்றது.

மன்ரோ சேலம் ஜில்லாவில் வேலைபார்த்துவந்த காலத்தில் அவர் தகப்பனுருக்கெழுதிய கடித மொன்றிலிருந்து கலெக்டர் பதவி வகிப்போர் எத்தகையராயிருக்கவேண்டுமென்பது எளிதிற் புலனும். அக்கடிதம் வருமாறு:— "குடிகளின் மொழியை யறியாத எவரையும் ஜில்லாவின் அதிகாரத்தில் வைக்கக்கூடாது. அம்மொழியைக் கற்றுக்கொள்ளும் ஊக்கம் அவருக்கு இல்லை யாயின், அவர் எப்படி நல்ல கலெக்டா ஆவர்? அம்மொழியை அவர் அறியாவிடில் கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஆதிக்கம்

வலுத்துப்போய் உண்மையறிய முடியா நிலை வந்து சேரும் அன்றோ?

அம்மொழியைக் கற்றல் ஒன்றே அமையாது. நிலைக்கேற்ற கடமைகளைச் செய்வதில் ஆர்வமும், குளிர் வெயில் தாங்கக் கூடிய உடலுரமும் ஒவ்வொரு கலெக்டருக்கும் இருக்க வேண்டும். கலெக்டர் ஜில்லா முழுவதும் சுற்றிப் பார்த்து ஒவ்வொன்றையுந் தாமே கண்டறியுந் திறமை யில்லாதவராயிருந் தால், அவருடைய கீழ் உத்தியோகஸ்தர்கள் கிராமத் தலைவர் களுடன் கூடிக்கொண்டு, கெட்ட பருவ மென்று சொல்லி, நிலத்தீர்வையைத் திருப்பிக்கொடுக்கச்செய்து விடுவார்கள். இந்தத் தேசத்திலே ஐரோப்பியர் சிலரே இருப்பதாலும், வரி வசூல் சம்பந்தமான விஷயங்களெல்லாம் பிறமொழியிலேயே நடத்தப்படுவதாலும், கலெக்டருடைய எழுத்துக்களாலன்றி வேறெவ் வழியாலும் அரசாங்கத்தார் கலெக்டரது நடத்தை யைச் செவ்வன் அறிய வொண்ணாதவராயிருக்கின்றனர் இத் தீமை அடியோடொழிக்க வொண்ணாததா யிருந்தாலும் ஒருவாறு தவிர்க்கக் கூடியதாகவே யிருக்கிறது. எப்படியெனில், நல் லுழைப்பும் சாமர்த்தியமும் வாய்ந்தோரைத் தேர்ந்தெடுத்து, அவர்கள் பொதுப்பணத்தைச் சொந்த உபயோகத்திற்காகக் கையாளாதிருக்கும்படி அவர்களை உயர்ந்த சம்பளத்தில் வைப்பதாலாகும்.

ஒரு கலெக்டருக்குக் குறைந்தது 375 பவுன் சம்பளமிருக்க வேண்டும். இவ் வேலைக்கு வருமுன் அவர் எட்டு அல்லது பத்து ஆண்டுகள் இத்தேசத்திலேயே வேறு வேலை பார்த்தவராக விருப்பர். இன்னும் பத்தாண்டு இந்தியாவில் அவர் வேலை பார்ப்பதாக வைத்துக்கொண்டால் தமது சம்பளத்திற் பாதி செலவாகிவிடுமாதலால், ஊர் திரும்பும்பொழுது எதிர்பார்த்த திற்குமேல் பணக்காரராகத் திரும்ப முடியாதென்பது உறுதி. கலெக்டர்களது சம்பள முயர்த்தப்பட வேண்டுமென்று ரெவினியூபோர்டார் கவர்மெண்டுக்குச் சிபார்சு செய்ததை அரசாங்கம் நிராகரித்து விட்டது. நிராகரித்தமையால், உண்மை முறையையோ மக்களியல்பையோ அரசாங்கம் அறியவில்லை யென்பது திண்ணம். கிரமமான சம்பளத்தைக்கொண்டு நடேற முடியாத நிலைமையிலும், கண்டுபிடிக்கப்படாமல் பொது

மக்களைக் கொள்ளையடித்துச் சிறப்புற்றோங்கக் கூடிய நிலைமையிலும், மக்களை வைத்தால், எந்நிலைமையில் இருக்கலாம் எனச் சிந்தித்துச் சீர்தூக்கிப் பார்ப்போர் சிலரே. சம்பளத்திற்கு அதிகமாகச்செலவு செய்து வாழ்ந்த கலெக்டர்கள் சில்லாண்டிற் பெரும்பொருள் திரட்டிவிட்டதை அடிக்கடி நாம்காண்கின்றோம். இஃதெப்படி யெனிற் கூறுவேன். தீர்வை பணமாக வசூலிக்கப்பட்டால், கிரமமான குத்தகைப் பட்டாவைவிடக் குறைந்த தொன்றைச் சர்க்காருக்குக் காட்டுவதாலும், இனமாக வசூலிக்கப்பட்டால், நிலத்தின் விளைவினைக் குறைவாகக் காட்டுவதாலுமாம். கலெக்டர்கள் நன்றாகப் படித்தவர்களாதலால் இத்தகைய தப்பான நடையில் வழுக்கிவிழமாட்டார்களென்று கூறுவது பயனற்றது. யாவர் இவ்வாறு செய்யினும் பயன் ஒன்றுதான். அவர்களுடைய காரியகர்த்தர்களின் சாமர்த்திய வாணிகத்தால் கலெக்டர்கள் ஊதிய மடைகிறார்களென்று ஒருகால் சிலர் சொல்லக்கூடும்; ஆனால் இக்காரியகர்த்தர்கள் அதிகார முறையில் அங்குச்சென்று, தீர்வைகட்டுவதைப் பெரிதும் அவசரப்படுத்தி, தாங்கள் கூறும் விலைக்கே விளைவு முழுதும் வாங்கிக் கொண்டு வருகிறார்களென்றால், அரசாங்கத்திற்கும் மக்களுக்கும் இத்தகைய வியாபாரம் எவ்வளவு தீமையை விளைக்கிறதென்பதைக் கண்டறியலாகாதா?" எனவே, கலெக்டர்கள் நேர்மையுடையவர்களாயிருந்தாற்றான் குடிமக்கள் தவிப்பின்றி வாழக்கூடும் என்ற மன்றோவின் கருத்து புலப்படும். பிறிதொரு குறிப்பிற் பின்வருமாறும் அவர் எழுதியுள்ளார்:— "அனுபவமில்லாத கலெக்டர்களை வைத்திருப்பது போல அதிக செலவுக்குள்ளாக்குவது வேறொன்றுமில்லை. அவர்களது படியைவிட அதிகமாக ஒவ்வோர் ஆண்டும் அரசிறை வசூலிற் குறைபட்டுப் போவது அவரது ஆற்றலின்மையாகும். அதனால் அவருடைய ஜில்லாக்களின் காரியங்கள் சீர்கெட்டுப்போய் விடும்போது, அக்கேட்டின் காரணத்தைக் கண்டறிய விசாரணைக்காரர்கள் நியமிக்கவேண்டி யிருப்பதால், வேறு செலவும் உண்டாகின்றது.

அரசிறை விஷயங்களைமட்டுமே கலெக்டர்வேலை யுட்கொண்டதென நினைப்பது பெருந்தவறு. அது மக்களுடைய நன்மையைப் பொறுத்த எல்லா வழிகளிலும் தொடர்புடையது என்பதை அறிந்து கோடல்வேண்டும். இந்தியாவில், நிலவரியை

விதிக்கின்றவன் தேசத்தின் அமைதிநாடியைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறான் என்று கூறலாம். தேசாசார சட்டங்களை யும், அபராத சட்டங்களையும்விட, சமமும் மிதமுமான தீர்வை யால் வழக்குகளையுங் குற்றங்களையுந் தடுக்க முடியும். நிலங்கள் அளவிடப்பட்டுப் பதிவு செய்யப்பட்ட பிறகு, நிலங்களின் எல்லைகளைப் பற்றியும் உடைமையைப்பற்றியும் வரக்கூடிய வழக்குகளுக்கு இடமில்லை. தீர்வை மிதமாகவுள்ள காலத்தில் ஒவ்வொரு மனிதனும் தொழில் ஏதேனும் பெறுவதால், கன்னங் களவு அதிகமாக இருப்பதில்லை." ஆதலால், தீர்வை விதிக்கும் விஷயம் சாமானியமானதன்று என்பதும், விதிக்குங் கலெக்டர் திறமையும் சாமர்த்தியமும் அனுபவமும் உள்ளவராய் இருக்க வேண்டுமென்பதும் புலப்படும்.

சிவில்செர்விசிற் புகும் உத்தியோகஸ்தர்களுக்கு மன்ரோ பிறிதோர் சமயத்திற் கூறிய நன்மதி ஊன்றிப் படிக்கற்பாலது :- "பொதுக் காரியங்களை எளிதில் நடத்துவதற்கு மாத்திரம் நாட்டு மொழியறிவு பயன்படும் என்பதன்று. மக்களோடு நெருங்கிய பழக்கமேற்படும்படி செய்யு முகத்தால், அவர்கள்பால் நாம் சாதாரணமாகக் கொள்ளக்கூடிய தப்பெண்ணங்களை விட்டு விடுவதற்கும், அவர்களுடைய நலத்தில் இன்னும் அதிகமாக மனங்கவியும்படி செய்வதற்கும், இவ்விதம் நடப்பதால் அவர்க ளுடைய நன்கு மதிப்பைப் பெறுவதற்கும் அஃது ஏதுவாக விருக்கின்றது. அவர்களுடைய ஆக்கத்தில் நீங்கள் கவனத்தைச் செலுத்துகின்ற அளவு அவர்கள் நன்றியறிதலுடனும் அன்புட னுங் கைம்மாறு செய்யக் காத்திருப்பார்கள்.

நம்முடைய அதிகாரத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்ட மக்கள் எந் நிலையினும் நல்லவர்களென்றே கருதல் வேண்டும். இக் கருத்தி ஞல் தீமை விளையுமென்றஞ்ச வேண்டியதில்லை. இந்த மக்க ளிடையே நீண்ட காலம் வசித்துள்ளோர் அவர்களைப்பற்றி மிகப்பெரிய நல்லெண்ணங் கொண்டுள்ளார்க ளென்பதே அவர்களுடைய நற்குணங்களுக்குச் சாட்சி பகரும். இனிமேல், நீங்களெல்லீரும் இக்கருத்தின் நியாயத்தையும் அதை ஆதார மாகக்கொண்டு நடப்பதன் உசிதத்தையுங் கண்டுகொள்வீர்க ளென்று நம்புகின்றேன். ஏனெனில், பொதுவாக எல்லாத்

தேசங்களிலும், சிறப்பாக இத்தேசத்திலும், மக்களுடைய நன் மதிப்பே அரசாங்கத்திற்கு அருமையான ஆதரவு என்பது உண்மையன்றோ?"

இச் சிறப்பு வாய்ந்த கருத்தை வெளியிட்ட மன்ரோ பிறிதோரிடத்தில், சுற்றுப் பிரயாணத்தின் மேன்மையைப்பற்றி மொழிந்திருப்பதுங் கவனித்து நோக்கத்தக்கது:—"பொதுவாக எல்லாராலும் நன்கு மதிக்கப்படும் மக்களின் நடை உமக்குப் பிடிக்கவில்லையாயின், உலகத்திற்குப் பகுத்தறிவில்லை யென்பது காரணமாகாது, உலகத்தோடு நீர் கொஞ்சமுங் கலந்து கொள்ள வில்லை யென்பதே காரணமாகும். இப்பொழுது நீர் வெறுக்கும் பல விஷயங்களைப் பழக்கத்தினால் நாளடைவில் ஒப்புக்கொள்பவ ராய்விடுவீர். இந்தியாவிலிருப்பதா ஊருக்குத் திரும்புவதா என்பதை முடிவுசெய்வது உமது பொறுப்பாய் இருந்தால், நீர் முடிவுக்கு எளிதில் வந்துவிட முடியாதபடி ஊர்திரும்புமெண்ணங் குறைவுபட்டும் இந்தியாவிற் பற்று அதிகப்பட்டும் போகும். ஊர்களைச்சுற்றிப் பார்ப்பதால் உமக்குப் பொழுதுபோக்கும் உடல் நலமும் உண்டாம். துன்ப எண்ணங்களில் ஆழாது தடுத்து, நாட்டையும் நாட்டாரின் நடையையுங் காட்டி உம் மனத்தைப் பண்படுத்துவது ஊருலாவே யாகும்."

இத்தகைய நன்னோக்கங்கள் கொண்ட மன்ரோ பாரா மஹாலில் வேலை பார்த்து ஏழு ஆண்டுகள் ஆகுங்கால் அவரைக் கன்னட தேசத்திற்கு அரசப் பிரதிநிதி யாற்றி விட்டார்.

## நான்காம் பகுதி

---

### கன்னட ஜில்லா கலெக்டர்

அவ்வாறு மாற்றப்படுமுன், மூன்றும் மைசூர் யுத்தம் என்று சொல்லப்படும் யுத்தத்தில் மன்ரோ கலந்து கொண்டார். அவ் யுத்தத்திற் சீரங்கப்பட்டணம் பிடிபட்டதோடு திப்பு சுலிதானு மிறந்தார். அதன்பின், பிரிவினை உடன்படிக்கைப்படி கன்னட தேசம் ஆங்கிலேயருக்குக் கிடைத்தது. இக்கன்னட தேசத்தை ஒழுங்குபடுத்தவே மன்ரோ நியமிக்கப்பட்டார். அவருக்குப் பாராமஹாலை விட்டுப் பிரிய மனமேயில்லை. சகாத்

லாந்தை விட்டுப்பிரிந்த போதிருந்த துக்கத்தினுமதிகமாக இப் பொழுது துக்கம் பெருகிற்று. கன்னடத்தில் முன்னர் அறிந்த நண்பர்யாரும் இல்லையாதலால் இனிமேற்றான் மன்றோ புது நட்புக் கொள்ள வேண்டியவரா யிருந்தார். அந்த நாட்டோடு யாதொரு தொடர்புந் தமக்கிருக்கக் கூடாதென்று மன்றோ நினைத்த காலமுண்டு. ஆனால், கடமையைச் செய்திட வேண்டு மென்னுங் காரணத்தாலும், பாராமஹாலி லிருந்தாற் போகக் கூடியதைவிட ஒன்றிரண்டு ஆண்டு முன்னதாக ஒரு கால் ஊருக்குத்திரும்பக்கூடும் என்னுங் காரணத்தாலும் மன்றோ கன்னடத்தில் வேலை பார்க்க இசைந்தார்.

எனினும், சிறிது காலத்திற் கன்னடம் தமது மனத்துக் குகந்ததா யில்லை யென்பதை மன்றோ கண்டுகொண்டார். அதனால், மைசூருக்கோ, பாராமஹாலுக்கோ, கர்நாடகத்திற்கோ தம்மை எந்த நிபந்தனைகளின் பேரிலாகிலும் மாற்ற வேண்டு மென்று ரெவனியூ போர்டிலிருந்த காக்பர்ன் துரைக்கு முறையிட்டார். அதற்குக் காக்பர்ன் கூறியதாவது :— "உமது நிலைமை இவ்வளவு வருத்தந் தரக் கூடியதாக விருப்பது பற்றி நானும் வருந்துகின்றேன். எனினும், உம்மை யங்கிருந்து இப்பொழுது மாற்றினால் இராஜத்துரோகி என்று நான் சொல்லப்படுவேனே யென்றஞ்சுகின்றேன். நீர் இப்பொழுது அங்குச் செய்துவரும் வேலைக்கு உம்மைப் போன்று வேறொரு வரும் தகுதியுடையவர் இலரெனக் கருதுகின்றோம். நீர் அங்குச் செய்யுந் தியாகத்திற் கேற்ற வெகுமதி யொன்றுமில்லையேனும், உமது வருத்தங்களைப் பாராது வேலைபார்ப்பீர் என்றும், கன்னடம் நன்னிலைமை யடைந்ததும் அரசாங்கம் உமக்கு முழு நன்றி காட்டு மென்றும் நான் நம்பி யிருக்கின்றேன்."

இச் சொற்களால் மகிழ்ந்தோ மகிழாமலோ மன்றோ 1799 ஜூலை முதல் 1800 அக்டோபர் வரை கன்னட ஜில்லாவில் வேலை பார்த்து வந்தார். பாராமஹாலில் அவர் ஏழாண்டு செய்த வேலை இந்த ஒரு வருஷகாலத்தில் அவர் இங்குச்செய்த வேலையினுங் குறைவே. கன்னட ஜில்லாக் குடிகள் அவருக்குப் பேரிடுக்கண்கள் விளைத்து வந்தார்களென்பது பின் வரும் அவர்தங் குறிப்பினின்று வெளியாம் :— "இக்குடிகளோ அடங்காதவ ராயும் குழப்பம் விளைப்பவராயு முள்ளார்கள். இதன் காரணம்

அவர்களது கெட்ட குணமன்று. பின்னென்னெனின், ஹைதர் ஆலியின் வெற்றியால் முன்னரும், கும்பெனியார் வெற்றியாற் பின்னரும் அவர்கள் காணியாட்சிகளை யிழந்திருப்பதே யாம். கன்னடம், 1763-ஆம் வருஷம் வரையில் இந்துக்களால் ஆளப் பட்ட தென்பதையும், அவ் வருஷத்தில் ஹைதர் ஆலியால் மைசூரோடு சேர்த்துக்கொள்ளப்பட்ட தென்பதையும் மனத்தில் வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். ஹைதர் ஆலி ஆட்சிக்கு வரு முன் இக்குடிகள் செலுத்த வேண்டியிருந்த நிலவரி ஐரோப்பாவி லுள்ள பல தேசங்களில் எவ்வளவு குறைவோ அவ்வளவு குறைவாகத்தானிருந்தது. நான்கு வருஷங்களுக்கு முன்னால் திப்புவின் பொருளாதார நிலை முழுவதுஞ் சீர்கெட்ட காலையில் அரசிறையில் பேர்பாதிகூட அவரடைய முடியாத காலையில், கொள்ளை யடிப்பதில் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்களுடன் சேர்ந்து கொண்டு, தங்கள் தங்கள் வரிவிகிதத்தில் காற்பங்கு கொடுக்காமல் வைத்துக் கொள்ளக் குடிகள் அனுமதிபெற்றுக் கொண்டார்கள். நான் வந்ததும், அவர்கள் பெற்றுக்கொண் டிருந்ததை விட்டுவிட மனமிலாதிருந்ததோடு நிற்காமல், இன்னு மதிகமாக என்னிடம் உரிமைகளைப் பெற முயன்றார்கள். இரண்டு பேர்களாலும் நிகழ்ந்த அழிவைக் கருதி, திப்புவின் ஒழுங்கான ஆட்சி நடந்த கடைசி வருஷமாகிய 1789-ஆம் ஆண்டில் அரசிறை எவ்வளவு இருந்ததோ அவ்வளவிற்கு அரசிறையைக் கொண்டுவர நான் எண்ணியிருந்தேன். இதில் அரசாங்கம் அவ்வப்பொழுது எவ்வளவு விட்டுவிடலாம் என நினைக்கின்றதோ அவ்வளவு விட்டுக்கொடுக்கச் செய்யலாம் என்று நினைத்திருந்தேன். இவ்வெண்ணத்தை யவர்கள் அறிந்து கொண்டதும், என்னை யேதேனு மொப்பந்தத்துக் குள்ளாக்கும் எண்ணத்துடன் கூட்டங் கூட்டமாய்ச் சேர்ந்து கொண்டார் கள். ஹைதருடைய வெற்றிநாள்தொட்டு விதிக்கப்பட்ட வரிகளை எல்லாம் விட்டுவிடவேண்டுமென்றும், அந்நிபந்தனையின் பேரில்தான் அவர்கள் ஏதேனும் ஒரு கட்டுப்பாட்டுக்கு வருவார்களென்றும் எல்லாப் பக்கங்களிலிருந்துந் தெரிவித்தார் கள். இவற்றிற்கெல்லாம் நான் இசையவில்லை. இதை அவர் கள் யுத்த வறிக்கை யென நினைத்துக் கச்சேரிவாசலுக்கு வர மறுத்துவிட்டார்கள். அவர்கள் மறைந்து வாழ்ந்தார்களென்று,

அழைத்துவரப்போன ஆட்களாற் றெரிந்தேன். நான் அனுப்பிய அமில்தார்கள் என்னும் உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலருக்குத் தீயுந் தண்ணீருங் கிடைக்காமற் செய்து அவர்களைப் பட்டினிகிடத்தி னார்கள். நான் ஏதேனும் கிராமத்துக்குச்சென்றால் அக்கிராமத் தார் வேறு கிராமத்துக்குச் சென்று விடுவாராதலால், வாரக் கணக்காக ஜில்லாவில் சில சமயங்களில் நான் சுற்றியும் ஒரு தலையைக்கூடக் கண்டு பிடிக்க முடியாதவனா யிருந்துள்ளேன் எனினும், என்னுடைய எளிய விடாமுயற்சியால், தப்பியோடின வர்களிற் சிலர் வசப்படுத்தப் பட்டனர். அவர்களோடு பேசி யிருந்து அவர்களைக்கொண்டே இன்னுஞ் சில பேரையுந் தருவித்துக் கொண்டேன்."

இன்னும், கன்னட வாழ்க்கை மன்றோவுக் கெங்ஙன மிருந்ததென்பது அவர் சகோதரிக்கு எழுதி வைத்துள்ள செய்திக் குறிப்பிலிருந்து விளங்கும். அது வருமாறு:— "உண்மையாக எனக்கு அலுவல் அதிகமாக இருப்பதால், என் சொந்தக் கடிதங்கள் எழுதுவதற்குக்கூட எனக்கு ஓய்வில்லை. காலையி லிருந்து இரவு பதினொன்று அல்லது பன்னிரண்டு மணிவரை யிலும் உண்டி நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரத்தில் நான் தனித் திருப்பதில்லை. ஒரு பக்கத்தில் அரசிறையை அறுதியிடுவதில் ஈடுபட்டிருப்பேன்; மற்றொரு பக்கம், கொடுங்கோல் ஆட்சியால் விளைந்த கொலை களவு முதலியவற்றை விசாரிப்பதிலீடுபட்டிருப் பேன். கூடாரத்தின் கீழேதானிருப்பதால், வருங் கூட்டத் தைப் புறக்கணித்துச் சில மணி நேரங்கூட இருக்க முடியாது. மாளிகை வீட்டிலிருப்பவன் ஒருவன் வேறு முக்கிய வேலை யிருக்கிறதென்று சொல்லிக் கதவடைத்துக்கொள்வது போன்று இங்குமுடியாது. படுக்கை நேரத்தைத்தவிர நான் மற்ற நேரத் தில் ஒதுங்கி யிருக்க முடிவதில்லை; அப்படுக்கை நேரந்தானும் இரவில் வெகு நேரங்கழித்தே கிடைப்பதால் போதிய வளவு இளைப்பாறிக் கொள்ள இயலுவதில்லை.

அரை மைல் அகலமுள்ள வாய்க்கால் ஒன்றினை நேற்று நான் படகிலேறித்தாண்டி, வெகுதூரம் நடந்துசென்று மறு படியும் ஆற்றின் கரையோரம் வந்து சேர்ந்தேன். அது மூவாயிர அடி அகலமுள்ளது; அலைகள் வெளியேறிச்செல்லும் பான்மையால் அது மிகமிக வேகமாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.

படகுகளும் மக்களும் அருகியிருந்த அவ்விடத்தில் ஒரு படகு கொண்டுவரப்படுங்காறும் ஒரு மரத்தினடியில் இரண்டுமணி நேரங் காத்திருந்தேன்.

இதற்குள்ளாக, உழவர்கள் பலர் கூட்டமாக வழக்கம் போல் என்னைச் சூழ்ந்துகொண்டு, "எம்மிடத்துத் தனமில்லை, தானியமில்லை, பணமில்லை, பண்டமில்லை" என்று கூக்குரலிடத் தொடங்கி விட்டனர். எவ்வளவு நல்ல நிலைமையில் அவர்கள் இருந்தாலும் இவ்வாறு கூக்குரல் போடும் வழக்கத்திற்குக் காரணம் யாதெனில், கொடுங்கோன் மன்னர் சிலர் முன்னால் அவர்களுடைய பண்டத்தையும் பணத்தையும் கவர்ந்துகொள்ள முயன்றிருப்பதே யாம். அவர்கள் கூக்குரலிடா திருந்தால், நான் வரியை அதிகப்படுத்தி விடுவேனென நினைக்கிறார்கள். கூக்குரல் போடாதிருப்பதைக்காரணமாகக்கொண்டு நான்வரியை யுயர்த்து வதில்லை யென்பதை அவர்கள் அறிந்துகொள்ளும் வரையில், இன்னுஞ் சிலமாதம் இத்தகைய கூக்குரல்களைக் கேட்க வேண்டியவனாகவே யிருப்பேன். அவர்கள் வறிய நிலையைப் பற்றிச் சொல்லிக்கொண்டிருக்குஞ் சமயத்தே படகொன்று வந்து சேர்ந்ததால், அதிலேறி அக்கரை சேர்ந்தேன். நடந்து இரண்டு மைலுக்கப்பால் சென்றதும் ஒரு சிறு கிராமத்திற்றங் கினேன்.

மொத்தத்தில் ஆறு மைல் தூரமே நான் பிரயாணஞ் செய்திருந்தாலும், சாலையிலேயே நான் ஆறுமணிக் கதிகந் தாமதித்துள்ளேன். எனது படக்குடில் வந்து சேராமையால், வெப்ப மிகுந்த ஒரு சிறு குடிலுட் புகுந்து என் காலை யுண்டியை முடித்துக்கொண்டேன். எவ்வளவு கோப்பை தேநீர் அருந்தினே னென்று இப்பொழுது என்னால் சொல்ல வியலவில்லை. இது முடிந்தபிறகு வெளியே சாயங்காலம் வரைசுற்றிவரு மெண்ணத் துடன் புறப்பட்டேன். என் எழுது கருவிகள் வந்திருந்தாலும், இருட்டுவதற்குமுன் படக்குடில் வந்துசேருமென்றெண்ண இட மிருந்தாலும் நான் வெளியே போயிருப்பேனோ என்பது ஐயமே.

வெளியே சென்ற நான் கண்டதென்ன! அங்குள்ள துறுகலான சில சமவெளிகடாமும் ஆண்டின் ஒரு பகுதி நீரால் மூழ்கப்பட்டிருக்கு மென்பதையும், மற்றொரு பகுதி வெடிப்பு

களால் காடு முரடாக இருக்குமென்பதையும் கண்டு கொண் டேன். பூமி பாறையாகவும், மரஞ்செடிகளால் அடர்ந்ததாகவும், ஏறமுடியாதவாறு உயர்ந்ததாகவும் பற்பல இடங்களிருக்கக் கண்டேன். பின்னர், இருக்கைக்கு எழுந்ததும் படக்குடில் வந்து சேர்ந்துவிட்டதென்றும் அதனோடு வழக்கம்போல் மக்கள் பலர் வந்திருந்தார்களென்றுங் கண்டேன். அவர்கள் நள்ளிரவு வரை யென்னை விட்டகன்றார்களில்லை. பொழுது விடிந்ததும், என் பிரயாணத்தை மறுபடியுந் தொடங்கி, பயிர் செய்யப்பட்ட நிலங்கள் வழியே ஒருமைல் தூரமும், நீண்டடர்ந்த மரங்கள் நிறைந்த காடுவழியே பத்துமைல் தூரமும் நடந்து சென்றேன். மூங்கில்நிழல் நிறைந்த, ஒரு மலையருவியின் பக்கம் இருந்து எனது காலையுண்டி தொடங்கினேன். சகாத்லாந்தில் வருத்தமில்லாமல் நாடோறும் உனக்குக் கிடைப்பதுபோற் கன்னடத்தில் ஒரு நாளும் காலை யுண்டி கிடைக்காது. நான் எதிர்பார்த்தபடி பம்பாயிலிருந்து தேயிலை வாராததால், நான் அன்றருந்திய தேநீர் மிக்க இழிவுடைத்து. சுதேசக் கிறிஸ்துவன் ஒருவனால் ஒரு வாரத்திற்கு முன்னால் தட்டப்பட்டதும் கல்போன்று கடினமாக இருந்ததுமாகிய ஒரு ரொட்டி எனக்கு அங்குக் கிடைத்த அரிசியிலும் மேலானதாகப் பட்டது. நான் ரொட்டி தின்று மூன்று மாத காலம் ஆன பின்னர் இப்பொழுதுதான் முதன்முறை எனக்கு ரொட்டி கிடைத்தது. இந்த ரொட்டியும் நவவர்ணம் வாய்ந்த வெண்ணெயும் எனக்கு அச்சமயம் இன்பத்தை அளித்தன. ஆகூழுடைய நீ இக்கன்னடத்தில் ஒரு நாள்கூட இருந்தறியாயாதலால், வெண்ணெய் பலவர்ணங்களுடன் இருந்ததென் என்றுகருதி வியப்படையக் கூடும். இங்கு, பசுக்கள் சிறுத்தும் வற்றிப்போயுமிருத்தலால், ஐம்பது பசுக்களின் பால்தானும் ஒருவனுக்கு வேண்டிய வெண்ணெயளிப்பதில்லை. அப்பசுக்களெல்லாம் கறுத்தும் ஆடுகளைவிட அதிக பருமனின்றியும் இருக்கின்றன. அவை மிகச்சிறியவளவே பால் கொடுப்பதால், விற்கும்பொருட்டு வெண்ணெய் எடுப்போர் அருமை. ஒவ்வொரு குடியானவனும் அவனவனுடைய பசுக்கள் பயக்கும் பாலைக் குடத்திலோ குப்பியிலோ விட்டு, அரைமணி நேரம் ஆட்டி யெடுக்கும் வெண்ணெய் இரண்டுவிரலளவுகூட இராது. ஆதலால், எனது காலையுண்டிக்காகும் வெண்ணெயைக் கொண

ரும் பெரிய வேலையை யுன்னி வெளியே போகும் என்வேலையாள் ஆறணு வெண்ணெய் வாங்குவதற்குள், ஆறு வீடு நுழைய வேண்டும். வீடுகள் பலவற்றில் வாங்கியதை யெல்லாம் சேர்த்தாலும் நீ காலை வேளையில் உட்கொள்ளும் சொற்ப அளவே இருக்கும்."

"எனது கச்சேரி ஆட்கள் வந்துவிட்டபடியால், நேற்றுநான் அதற்குமேல் எழுத முடியவில்லை. உன்னைவிட வேறெவரும் எனது தனிமையான பிரயாணங்களைப் பற்றி அறிந்துகொள்ள ஆவலுள்ளவராக இருக்கமாட்டாராதலின், என் பிரயாணத்தைக்குறித்து உனக்கே யெழுதுகின்றேன். அந்தக் காடு மிகவும் அடர்ந்திருந்தபடியால் எனது கூடார மடிப்பதற்கு வேண்டிய இடம் தேடிக் கண்டு பிடிக்க வேண்டியதாயிற்று. இறுதியில் ஓரிடத்திற்கூடாரம் அமைக்கப்பட்டது. என்னுடன் வந்திருந்த மனிதர்களெல்லாம் புலி வந்துவிடுமென்று மிகவுமஞ்சி, இருட்டானதும் பக்கமெல்லாம் நெருப்பு மூட்டிக்கொண்டு, இரவு முழுவதும் கூவிக் கொண்டு இருந்தார்கள். நான் விழித்துக் கொண்டு கிடப்பதற்காகப் படுக்கைக்குப் போவதில்லையாதலால் சில நிமிட நேரத்தில் அவர்களது சப்தத்திற்குச் செவிடனேன். ஆனல், அவர்கள் சப்தந்தானே குளிரோ என்னைப்பொழுது விடிய ஐந்து நாழிகைக்கு முன்னரே எழுப்பிவிட்டது. பின்பு, என்னுடைய ஆடை எல்லாவற்றையும் வாரி மேலே போட்டுக் கொண்டு மீண்டும் படுக்கை புகுந்தேன். காலையிலும், வழி செங்குத்தாகவும் குறுகலாகவுமிருந்ததாற் குதிரை மேலேறிச் செல்ல முடியாத நிலைமையில், நடந்தே என்வழிச் சென்றேன். பிறகு ஓரிடஞ் சேர்ந்துட்கார்ந்தேன்.

அங்கு ஒரு மரத்தினடியில் இருந்தவுடனே அவ்வூர்வாசிகள் அறுவர் வரக்கண்டு அவருடன் பேசத் தொடங்கினேன். அவ்வறுவருள் ஒருவர் பக்கத்துக் கிராமத்தின் கணக்கர்; எஞ்சிய ஐந்து வேளாண்மாந்தருள் இருவர் மராத்தியர்; மூவர் எந்த விதமான ஊனுந் தின்னுதவரும், தங்கள் வீட்டிலன்றி வேறெவர் வீட்டிலுந் தண்ணீர்கூட வாங்கி யருந்தாதவருமாகிய வேளாளர். இவர்களெல்லாம், நீண்ட தாடியோடு, கபடற்றும் மாசறறுங் காணப்பட்டார்கள். வயலோரமாக இருந்த வைக்கோலால் வேயப்பட்ட சில குடில்களைக் காட்டி, அங்குதான்

அவர்களது பழைய கிராமம் இருந்ததென்று கூறினார்கள். திப்புசுலிதான் காலத்தில் சூறையாடித் திரிந்த எஞ்சிநாயக்கனால் தீ வைக்கப்பட்டும் சூறையாடப்பட்டும் அக்கிராமம் அழிந்த தென்று சொல்லி, அச்சமயம் என்ன நிபந்தனைகள் பேரில் தங்கள் நிலங்களைப் பயிர் செய்யலாம் என்று வினவினார்கள். இதுவரைபட்ட வருத்தத்தாலாகிலும் மறந்துகொண்டு இனி மித மாக இருக்க வேண்டுமென்று நான் அவர்களுக்குக் கூறினேன்.

அவர்களுடைய நிலங்களின் விளைவினைப்பற்றிச் சில வின வினேன். விளைவு மிகவுங் குறைவென்றும், விதைபோட்ட வளவுகூட விளைவு சில சமயங்களிற் உண்டாவதில்லையென்றும் தாடியுள்ள அப்பெரியார்களில் ஒருவர் சொன்னார். ஐந்நூறு மைலுக்கப்பாலுள்ள ஒரு கிருஷிகனிடம் இவ்வினாவை எழுப்பின லும் அவனும் இவ்விடையைத்தான் கொடுத்திருப்பான். இவ்வாறு குடிமக்கள் சாதாரணமாகச் சொல்லுவதன் காரணம் அவர்கள் பொய் சொல்லுபவர்கள் என்பதன்று; அவர்களெல்லாம் உலகத் தில் மற்ற இடங்களிலுள்ளவர்களைப் போன்றே வாய்மையும் நேர்மையும் வாய்ந்தவர்கள் தாம். ஆனால், இதற்கு முன்னிருந்த கொடுமையான அரசாங்கம் அவர்களுடைய வகை வழிகளில் நுழைந்து நுழைந்து பார்த்துத் தீர்வையை அதிகப்படுத்தி வந்த தால், அவர்களிடத்திருப்பதை இல்லையென்று கூறு முகத்தால் தான் உள்ளதைக் கொள்ளை கொடாமலிருக்கக்கூடும் என்று அவர்கள் நினைப்பதே காரணம். மனிதரின் இயல்பை மாற்று வதில் அரசாங்க முறைகள் எவ்வளவு விநோதமான வல்லமை யுடையன என்ற பொருளைப்பற்றியே ஒரு தனிப் புத்தகம் ஓய் வுள்ள ஒருவர் எழுதலாம். இவ்வாறு மூடுமந்திரஞ் செய்யும் வழக்கம் அவர்களிடத்தில் இளமை தொட்டே வளர்கின்றது. வயலிலுள்ள பந்தரின்மேல் படிந்து கிடக்கும் பத்து எட்டு வயதுச்சிறுர்கள் கவண்கொண்டு கல்லெறிந்து, பறவைகளைப் பயமுறுத்தி யோட்டுங்கால், பன்முறை அவர்களைச் சில கேள்வி கள் கேட்டுள்ளேன். அறுவடை யானதும் எவ்வளவு காணும் என்று நான் அவர்களைக் கேட்குங்காலெல்லாம், "எங்கள் வீட்டில் தின்னவொன்றுமில்லை; இவை எல்லாவற்றையும் பறவைகள் தின்றுவிடும்; நாங்கள் பட்டினிகிடக்க வேண்டியது தான்" என்ற விடையையே அவர்கள் அளித்துள்ளார்கள்.

ஆனால், தங்கள் கையைப் பிடிக்காத வரையில், பிறாது நிலத்தின் விளைவைப் பொறுத்தவரையில், தாராளமாக வெளியிட்டு அவர்கள் பேசுவார்கள். ஆதலால், பக்கத்து ஜில்லாவின் விளைவைப்பற்றி என் வினுக்களைத்திருப்பினேன். அங்கிருந்த பெரியவரு ளொருவர் போட்டிருந்த கம்பளியை நான் உற்று நோக்கியதைக் கண்டதும், ஆட்டு மந்தைகள் பல அவருக்குண் டென நான் நினைத்து விட்டேனே என்ற அச்சத்தால் அவர் நடுக்கமடைந்தார். ஆதலால் உடனே அவர் தமதூரில் ஓராடு கூடக் கிடையாதென்றுஞ் சித்தலைத் துர்க்கத்தின் கம்பளியால் அஃதான தென்றுஞ் சொன்னார். நானே வரியை உயர்த்து மெண்ணத்தாலன்றி வேறெண்ணத்தாலேயே அக்கம்பளியைப் பார்த்தேன். நான் மைசூரைவிட்டு நீங்கிய பிறகு அது போன்ற தொரு கம்பளியைக் காணவில்லை. மிகஉழைக்கும் வேளாண் குடிகளிற் பிறந்த பல்லோர்க்கு அங்கு இஃதொன்றே சிறந்த ஆடை. கதிரவனின் கொடுமையினின்றுங் காத்துக்கொள்ள இஃதொன்றையே அக்குடிகள் மார்புமீதும் தலைமீதும் போட்டுக் கொள்வார்கள்; மழை பெய்யுங்கால் இஃதொன்றினுலேயே அவர்கள் தம்மை மூடிக்கொள்வார்கள்; உறங்குங்கால் இஃதொன்றினுலேயே தங்களைப் போர்த்திக் கொள்வார்கள். ஏழையினின்றும் பணக்காரனைக்கண்டு பிடிப்பது அவனவனணிந் துள்ள கம்பளியின் மென்மையாலும் நயத்தாலுந்தான். பாராமஹாலில் கிருஷிகர்களையும் ஆடு மேய்ப்போரையும் இம்மாசற்ற ஆடையொன்றில் பல வருஷங்கள் கண்டு வழக்கமானதால், இப்பொழுது இங்கு இதனைக்கண்டவுடன் பழ நட்பினன் ஒருவனைக் கண்டதுபோல் எனக்கிருந்தது. அதனாற்றான் இதனை ஊன்றி நோக்கினேன். இதை யணிந்திருந்தவரின்பால் என் மனம் இழுக்கப்பட்டது. நான் விட்டுவந்த ஊரின் நினைவு எனக்கு வந்ததோடு, இனி அவ்வூரையும் அவ்வூர் நண்பரையுங் காணக் கிடைக்குமோ என்ற துயரந் ததும்பிய எண்ணமுண்டானது இப்போர்வையைப் பார்த்த மாத்திரத்தாலாகும். எனது மேசை இச்சமயம் வந்து சேர்ந்ததால் இப் பெரியாரிடத்துப் பேச்சை இவ்வளவில் நிறுத்திக்கொண்டு, என் வேலையைப் பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

நேற்றிரவு நான் சிறிதுந் தூங்க முடியாதபடி குளிராயிருந்தது. நான் படுக்கை விட்டெழுந்து என் உடைகளை உடுத்து மீண்டும் படுக்கை சென்றேன். ஆனால், வெப்பந்தரும் துணியொன்று மில்லாததால் இரவிற் பெரும்பாலும் நடுக்கத்துடன் விழித்துக்கொண்டு கிடந்தேன்.

இன்னொரு நாள் நான் பிறிதோரிடத்திற்குச் சென்றேன். அங்கு எவ்விடத்தில் என் கூடாரம் அடிக்கப்பட வேண்டுமோ அவ்விடத்தில் மூங்கிலாலும் பூண்டுகளாலும் அறுபது அடி நிகளமும் எட்டடி யுயரமுமுள்ள ஓரறை அமைக்கப்பட்டிருந்தது. பன்னிரண்டு ஆட்களிடம் இரண்டு நாள் வேலைவாங்கி அவ்வறையை அவ்வூரின் பெரும்பண்ணைக்காரர் ஒருவர் அமைத்திருந்தாரென்பது தெரிய வந்தது. நான் அதிற் புக மறுத்ததைக் கண்டு அவர் மிகவும் வருந்தினர். பகலில் மரங்களின் நிழலிலும் இரவில் எனது படக்குடிலிலுந் தங்கவே நான் விரும்பினேன். அவரது புதல்வன் கையில் ஒரு கமண்டலம் பாலும் ஒரு கோழியுங்கொண்டு வந்து என்னிடம் காத்து நின்றான். முன் காலத்தில் ஐரோப்பாவில் இருந்தது போலவே, இப்பொழுது இந்தியாவில், ஜில்லா பராமரிப்புச் செய்பவர்கள் தங்கள் சுற்றுப் பிரயாண காலத்திற் குடிகளின் ஆதரவில் உண்டு வாழ்வது வழக்கம். இவ்வாறுண்டாகும் செலவையும், சிலகால் அதற்கு மேலும், வரித்தொகையிலிருந்து கழித்துக்கொள்வதும் வழக்கம். ஆனால், நான் அப் பண்ணைக்காரரைப் பார்த்து, அவர் கட்ட வேண்டிய வரி முழுதுங் கட்டும்படி நான் செய்யப்போவதால் பாலுக்குங் கோழிக்கும் பணங்கொடுக்காமல் வாங்கிக் கொள்ள மாட்டேனென்றும் பந்தரமைத்த வேலையாட்களுக்குக் கூலி கொடுக்கப்படவில்லை யாதலால் அதனுட் புகமாட்டேனென்றுங் கூறிவிட்டேன். வேலையாட்களுக்கு நான் கூலி கொடுத்த பிறகு தான், என் கச்சேரிக் கணக்கரை உள்ளேபுக அனுமதிப்பேன் என்றுங் கூறிவிட்டேன். நான் மெய்யாகத்தான் பேசுகிறேனென்பதைத் தெளிவிக்க மிக்க நேரமாயிற்று."

இன்னும் விரிவாக மன்றோவின் கன்னட வாழ்க்கையைப் பற்றிச் சிலர் அறிய அவாவக்கூடுமாகலின், ஈண்டு விவரமாகச் சிறிது சொல்லுவாம். ஒவ்வொரு நாளும் பொழுது விடியச் சற்று

கொள்ளையடித்துத் திரிந்த கூட்டத்தாரை வழிக்குக் கொண்டு வந்தார். வரி வசூலில் நியாயங் கோணுதென்று குடிகளுக்குச் சொல்லித் தெளிவுபடுத்தினர். அதிகாரிகள் கொடூரமாக நடத்தாமலிருப்பதற்கு வேண்டிய பாதுகாப்புகள் செய்வதாக வாக்களித்தார். மக்களும் மகிழ்ந்து, பொறுத்து வேலை செய்யத் தொடங்கினர். புதிய புதிய கிராமங்களுண்டாயின. காடு மேடுகளிலும் பயிர் செய்யப்பட்டது.

மன்ரோ கன்னடத்திற்காகச் சிபார்சு செய்த முறை, முக்கிய கொள்கைகளால், இரயத்துவாரி என்றே சொல்ல வேண்டும்; அதாவது உண்மையாக நிலத்துக்குரியவர்களிடம் குத்தகைக்காரர்கள் போன்ற தரகர்களில்லாமல் அவரவர் கொடுக்கவேண்டிய வரிக்கு ஒப்பந்தம் செய்து கொண்டதே இம்முறையாலுமென்பது. எனினும் பாராமஹாலிற் செய்யப்பட்ட திட்டத்தினின்றும் இது இரண்டு விஷயங்களில் வேறுபட்டது. அவையாவன:— பெரும்பாலும் உண்மை விவசாயியிட மல்லாமல் நிலவுரிமையாளனிடம் ஒப்பந்தஞ் செய்யப்பட்டதென்பதும், ஒவ்வொரு தனிப்பட்ட நிலத்தின்பேரிலல்லாமல் ஒவ்வொரு நிலத்தொகுதியின்பேரில் வரி விதிக்கப்பட்டதென்பது மாம். மற்ற விஷயங்களிற் போல் இவ்விஷயத்திலும், மன்ரோ நாட்டிலுள்ள ஏற்பாடுகளைக் கண்டவாறேகொண்டும், அவசியம் மாற்ற வேண்டாதவற்றுள் யாதொரு மாறுபாடு புகுத்தாமலும் இருக்க வேண்டுமென்ற தமது நெறியைக் கையாண்டார்.

## ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களின் கலெக்டர்

கன்னட தேசத்தில் மன்ரோ செய்த வேலைகள் பெரிதும் பாராட்டப்பட்டன. ஆச்சரியப்படத் தகுந்த வளவு குறைந்த காலத்திலே குற்றங்களையுங் குழப்பத்தையும் போக்கி, நாட்டின் தாறுமாருன அமைதி யில்லாத் தன்மையை யகற்றி, மன்ரோ நாட்டை யொழுங்கு படுத்தினர். அதனல், அவருக்குப் பதிலாக அத்தேசத்திற்கு வேருெருவரைத் தகுந்தவராக அமைப்

பது அருமை. ஆனால், நைசாமால் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களின் நிர்வாகம் கன்னட தேசத்தைவிடக் குறைந்த கஷ்டமுடையதன்று. ஆதலால், இந்த ஜில்லாக்களுக்கும் மன்றோவின் சாமார்த்திய முள்ள ஒருவர் வேண்டியவராயிருந்தார். இந்நிலையில், மன்றோ நீண்டநாளாக வேலைமாற்றம் வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு வந்ததோடு நிற்காமல், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களுக்குத்தம்மை மாற்ற வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டமையால் அவரை அங்ஙனமே மாற்றிவிட்டார்கள். கன்னடதேசம் அவருக்குப்பின் இரண்டாகப் பிரிக்கப்பட்டு இரண்டு கலெக்டர்களின் அதிகாரத்தில் வைக்கப்பட்டது.

ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களென்பன யாவை? ஹைதராபாத் நைசாமோடு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்துகொண்ட ஒருடன்படிக்கைப்படி, பிரிட்டிஷார் நைசாமுடைய பிரதேசங்களைப் படை யெடுப்பினின்றும் பாதுகாக்க ஒப்புக்கொண்டார்கள். அதன்படி ஹைதராபாத்தில் ஒரு பிரிட்டிஷ் படையை வைத்திருக்க நேர்ந்தது. இப்படையின் செலவுக்கீடாக 27,000 சதுரமைல் விஸ்திரணமுள்ள சில ஜில்லாக்களை நைசாம், பிரிட்டிஷாருக்கு, ஒப்புவித்துவிட்டார். அந்த ஜில்லாக்கள் பெல்லாரி, கடப்பை, கர்நூல், என்பனவாம். இவைதாம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்கள் என்று இப்பொழுதும் வழங்கி வருகின்றன. இப்பிரதேசத்திற்குச் சென்று மன்றோ 1800 ஸ நவம்பரில் வேலையை ஒப்புக்கொண்டார்.

அக்காலத்தில் அந்த ஜில்லாக்களின் நிலைமை யெவ்வாறிருந்தது? ஹைதர் ஆலி, திப்பு இவர்களின் முப்பத்திரண்டு வருஷ கொடுங்கோன்மையால் கன்னட தேசங் கலங்கியதைப் போலவே, அடுத்தடுத்த படையெடுப்புக்களாலும் உட்கலகங்களாலும் இருநூறு வருஷங்களுக் கதிகமாக ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்கள் ஒற்கமடைந்திருந்தன. இந்த ஜில்லாக்கள் விஜயநகர இந்துஅரசாட்சியின்கீழ், பதினைன்காம் நூற்றாண்டினிடைப் பகுதி முதல் பதினாறும் நூற்றாண்டின் இடைப்பகுதி முடிய, இருந்துள்ளன. அக்காலத்தில் விஜயநகர அரசர்களது காணியாட்சி முறை நன்றாகத்தானிருந்துளது. ஆனால், 1564-ல் இவ்வரசாங்கம் பீஜப்பூர், கோலுகொண்டா, தவளபட்டணம், பீரார் முதலிய முகம்மதிய நாட்டுத் தலைவர்களால் முடிவடைந்தது.

அடையவே, பாளையக்காரர் என்று சொல்லப்பட்ட சிறு பிரதானிகள் கையில் இந்த ஜில்லாக்கள் அகப்பட்டன. 1680-ல் இவை சிவாஜியாற் ருக்கப்பட்டு இவற்றுட் சில அவராற் கொள்ளப்பட்டன. அதன்பின், ஔரங்கசீப்பால் கவரப்பட்டு, மறுபடி தெக்கண நைசாம் ஆட்சியில் வந்து சேர்ந்தன. 1778-ல் ஹைதர் ஆலியின் வெற்றியால் மைசூரரசாங்கத்தோடு சேர்க்கப் பட்டன. 1792ல் பெரும் பாகமும் 1799-ல் எஞ்சியிருந்த பாகமும் நைசாமுக்கு மீண்டுங் கிடைத்தன. நைசாம் நிர்வாகம் ஊழலாக விருந்தமையால், அரசாங்கத்தை யெதிர்த்துக் கொண் டிருந்த பாளையக்காரர்கள் ஊரெங்குங் கலகம் விளைத்துக் கொண்டே யிருந்தார்கள். அரசாண்டு கொண்டிருந்த மன்ன னின் ஆற்றற்குறைவால், நாளுக்குநாள் இவர்கள் அதிகாரத் தையும் பிரதேசத்தையும் பெற்றிருந்தார்கள். நைசாம் காலத்தில், அதிகாரிகளுடைய சோம்பராலும், ஆற்றற் குறைவாலும், பாளையக்காரர்களுடைய கொண்டாட்டம் பெருத்துவிட்டது. இது ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களைப் பிடித்த சனியன்களு ளொன்று. மற்றொன்று, சம்பளங் கிடைக்கப் பெறாத படை யினர் செய்த தீமை. நைசாம் காலத்தில், விதை விதைக்குஞ் சமயத்தில் கிராமத்தாரிட மிருந்து வசூலித்துக் கொள்ளும்படி ஒரு கலகக்காரச் சேனை அவிழ்த்து விடப்பட்டது. அச்சேனை ஆடுமாடுகளைக் கவர்ந்து சென்று விற்றதுடன், அகப்பட்ட மனிதரை யெல்லாஞ் சித்திரவதை செய்து பணத்தை யபகரித்துக் கொண்டு ஓடினவர்களின் வீடுகளையுங் கடைகளையுஞ் சூறை யாடிற்று. இக்காரணங்களால், வழக்கமாகச் செய்யப்படுஞ் சாகுபடி செய்யப்படவில்லை.

இவ் விரண்டு தொல்லைகளையும் போக்கவல்ல வழிகளை மன்ரோ ஆராய்ந்து வந்தார். ஓர் ஆண்டிற்குள்ளாக காம்பெல் என்பவரின் உதவியால், பாளையக்காரர்களில் ஆதிக்க மிக்கவரும் கலகம் பெரிதும் விளைவிப்போருமாகிய பலரை இந்த ஜில்லாக் களிலிருந்து மன்ரோ வெளியேற்றினர். வெளியேற்றப்படாத பாளையக்காரர்களைக் கலகம் விளைவிக்காதிருக்கும்படியும், குடி களிடமிருந்து அக்கிரமமான பணம் வசூலிக்கா திருக்கும்படியும் மன்ரோ செய்து வைத்தார். நைசாமுடைய சேனைகளும் வெளி யேற்றப்பட்டன.

ஊரை அமைதிப்படுத்திய சமயத்திலேயே அரசிறைத் திட்டத்தையும் மன்ரோ ஒழுங்குபடுத்தினார். கனனட தேசத்திற் செய்யப்பட்ட திட்டத்திற்கும் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிற் செய்யப்பட்ட திட்டத்திற்கும் வேற்றுமையுண்டு. கன்னடத்தில் நிலத்துரிமை மக்களுக்குண்டென்று கருதப்பட்டமையாலும், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் நிலத்துரிமை மக்களுக்கின்றி அரசாங்கத்திற்கே யுண்டென்றெண்ணப் பட்டமையாலும் வந்ததே இவ்வேற்றுமை. ஜில்லாக்களிலுள்ள நிலங்களை அளந்து தீர்வை விதிக்க மன்ரோ நான்கு உத்தியோகஸ்தர்களுதவியால் முற்பட்டார். இங்கு அனுசரிக்கப்பட்ட முறையும் இரயத்து வாரியேயானாலும், கன்னடத்தில் நிலத்தொகுதியின் பேரில் வரி விதிக்கப்பட்டதுபோலன்றி இங்கு ஒவ்வொரு நிலத்தையுமளந்து நிலத்தினளவிற்கும் பெற்றிக்கு மேற்ப வரி விதிக்கப்பட்டது. 1802 முதல் மூன்று வருஷங்களுக்குள் நிலங்கள் அளவிடப்பட்டுவிட்டன. 1804-இலிருந்து 1806-க்குள்ளாக, நிலங்களின் தராதரம் நிச்சயிக்கப்பட்டுத் தீர்வைகளும் விதிக்கப்பட்டன. இவ்வளவிடையும் தீர்வைவிகிதமும் பரும்படியானவையே யாயினும், அதுவரை இந்தியாவிற் செய்யப்பட்டிருந்த எல்லாவற்றுள்ளும் இவையே தலைசிறந்தன. இவை மன்ரோ அரசிறை நிர்வாக நிபுணர் என்ற பெயரை அவருக்கு நிலை நிறுத்தியதோடல்லாமல், பின்னுற் செய்யப்படும் அரசிறைத் திட்டங்களுக்கு அடிப்படையாயிருந்து எடுத்துக் காட்டாக விளங்கும் ஆற்றல் பெற்றிருக்கின்றன.

ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் சுற்றிப்பார்த்து வேலை செய்த விவரத்தை மன்ரோ இரீடுதுரைக்கு ஒருகடிதத்தில் வரைந்துள்ளார். அது வருமாறு:— நான் என்னேரத்தை யெப்படிக் கழிக்கின்றேன் என்று தங்களுக்குச் சொல்ல வேண்டிய அவசியமில்லை; சுற்றிச்செல்லுங் கலெக்டரின் வாழ்க்கை எத்தகைத்தென்பது தங்களுக்கே தெரியும். பாராமஹாலில் தாங்கள் கலெக்டராயிருந்து நடத்திய மனத்திற்குகந்த விசாரணைகள் ஒன்றுமிங்கில்லாமல், எல்லாத் தொழும்பினுலும் நாய் படாப்பாடு பட்டு வருகின்றேன். எனது வேலை மிகவுமதிகமாக இருப்பதால் சிந்தனை செய்வதற்கே எனக்கு நேரமில்லை. அமில்தாரர்களுடைய கடிதங்களும் முறையீடுகளும் அடிக்கடி எனது நாளை

அடைவே கவர்ந்து விடுகின்றன. மற்ற நாட்களில் ஒவ்வொரு தினமும் ஒற்றர்களை விசாரிப்பதிலும், ஒளிந்து கொண்டுள்ள பாளையக்காரர்களையும் கள்ளர்களையும் பிடிப்பதற்கு ஆட்களை யனுப்புவதிலும் இரண்டு மணிநேரம் செலவாகின்றது. மூன்று குதிரைப்பட்டாளங்களுக்கும், துப்பாக்கிதூக்கிச்செல்லும் எருது களுக்கும் வேண்டிய தானியத்தைச் சேகரித்துக் கொடுப்பதும் என் கடமையாக வுள்ளது. நான் சோம்பேறியல்லன் என்று காட்ட ஒவ்வொரு மாதமும் ரெவினியூ போர்டுக்குக் குறிப்பு வேறு எழுதியனுப்ப வேண்டியவனாய் உள்ளேன். சுமார் ஆயிரமைல் தூரம் ஆண்டுதோறும் சுற்றிப்பார்க்க வேண்டியவனா யுள்ளேன். குதிரை மீதேறிச்செல்லும் நேர மொன்றே எனது நேரம் என்று சொல்லிக் கொள்ளக் கூடியதாயுள்ளது; மற்ற நேரங்களில் வேலை ஒய்வொழி வில்லாமல் உண்டு."

ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில், அரசிறை வருமானம் அதிகப்பட்டதுபோலவே, மக்கள் நடையிலும் பழக்கத்திலும் திருத்தத்தை யடையலுற்றார்கள். சட்டத்திற்குக் கட்டுப்படா மூர்க்கர்களாகவுங் கொள்ளைக்காரர்களாகவுமிருந்தவர்கள் மன்ரோவின் முயற்சியால், நாகரீகத்திலும், சட்டத்திற்கும் அதிகாரி களுக்குங் கட்டுப்படுவதிலும், வேறெந்தப் பிரிட்டிஷ் மக்களுக் கும் பின்வாங்காதவர்களானார்கள். அரசிறை எளிதில் வசூலிக் கப்பட்டு வந்தது. ஒவ்வொருவரும் அவரவரது நிலையில் திருப்தி யடைந்திருந்தார். இங்கிலையில், மன்ரோ 1807 அக்டோபரில், தமது கலெக்டர் பதவியை விட்டுவிட்டு ஊருக்குத்திரும்ப எண்ணினார். தங்களை விட்டு அவர் பிரியப் போகின்றாரென்று தெரிந்ததும், மக்கள் எல்லாம் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினின்றார்கள்.

> ஆருயிரின் தாயே! அறத்தின் பெருந்தவமே!
> பேரருளின் கண்ணே! பெருமானே!—பாரிடத்தை
> யார்காக்கப் போவதுநீ யாங்கென்றார், தம்கண்ணின்
> நீர்வார்த்துக் கால்கழுவா நின்று."

## ஆறும் பகுதி

### ஐரோப்பாவில் மன்ரோ

ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்ற எண்ணம் மன்ரோவுக்கு நெடுநாளாகவுண்டு அதைக்குறித்து அவர் தம் சகோதரிக்கு

1805 ஜுலை 22ல் எழுதியுள்ள கடிதத்தைத் தருதும்:—"முப்பது ஆண்டிற்கு மேலாக ஒருவரை யொருவர் காணாமலும், இனிக் காணுவது அரிதாகவும் உள்ள இருவரிடையே நிகழ்ந்துவரும் இக்கடிதப்போக்குவரத்து இறந்தவர்களிடமிருந்து இருப்பவர் களுக்கு வருவதைப் போன்றுள்ளது. நான் நமது வீட்டைப் பற்றி நினைத்து எப்பொழுதாவது உன் கடிதங்களுளொன்றை யெடுத்துப் பார்ப்பேனேயானல், வேறோருலகத்துப் பொரு ளுடன் பேசுவதுபோல் நான் நினைத்துக்கொள்ளும்படி நாமிருவரும் காலத்தான் மாறுபட்டிருப்போம். என் நண்பர் களைப்பற்றியும் அவர்களைக்காணுது கழிந்த கணக்கிலா நாட்களைப் பற்றியும் நினைக்கும் பொழுது, யாக்கை நிலையாமை என்மனத்தே நன்கு பதிந்திடும். எந்தச் சமய நூலும் சாத்திர நூலும் விவிலியமும் என்மனத்தில் இவ்வளவு நன்ருக யாக்கை நிலை யாமையை அறிவுறுத்தி யிருக்கமாட்டா. இத்தேசத்தில் நான் கழிக்கவேண்டிய நாட்கள் மிகமிக, இவ்வெண்ணங்களும் அடிக்கடி என் மனத்திற்றோன்றுகின்றன. நான் இத்தேசத்தை விட்டுப்பிரியுநாள் அணுகிவிட்டதால், நான் ஊர் திரும்பு நாளை யெண்ணியெண்ணி மகிழ்கின்றேன். ஆனல், நான் வகித்துள்ள கீழ்த்தர உத்தியோகத்தை நினைக்குங்கால், இந்தியாவைவிட்டு வருத்தத்துடனேயே புறப்பட வேண்டியவனுயுள்ளேன். அங்கு வந்ததும், தனிமையான வாழ்க்கையில் மகிழ்ந்து, வாளா கிடப்பதற்கு வேண்டிய ஆக்கம் என்னிடமிராது. அதனுல், மீண்டும் இத்தேசத்தை நோக்கியே, கிடைக்குமோ கிடைக் காதோ என்றெதிர்பார்த்திருக்கும் வேலையைக் குறித்து நான் வர வேண்டியிருக்கும்.

என் கண்பார்வை முன்னிருந்தவளவு நன்ருயில்லையாத லால், ஊருக்குத் திரும்பவேண்டுமென்ற என் முடிவு வலுத்து விட்டது. எனது பேனு முனையை எழுதுவதற்காக ஒழுங்கு படுத்தவேண்டுமேயானல் படக்குடிலின் கதவருகே போய் ஒளியை நாடவேண்டும். கொதிக்கும் வெயிலிற் கூடாரத்திற் பல்லாண்டு நான் வாழ்ந்துள்ளதே இதற்குக் காரணமென்று நம்ப முயலுகின்றேன். கதிரவன் கொன்னே யுதித்துச் சென்று னல்லன்; எனது வாழ்நாட் பயிரைப் பெரும்பாலும் மேய்ந்து சென்று விட்டான். எனது தலை நரைத்துப் போனதற்கும், கண்

மங்கியதற்கும் அவன்றான் காரணம். பயிரை முழுதும் அவன் மேய்ந்து விடுமுன், எனது சொந்த ஊருக்குத் திரும்பி என் நண்பர்களைக் காணவேண்டும்."

இரக்கத்தை எழுப்பும் இக்கடிதம் எழுதி இரண்டு ஆண்டு ஒன்றரைத் திங்கள் கழிந்தபிறகு, மன்ரோ சகோதரிக்குப் பின்வரும் செய்தியடங்கிய கடிதமொன்று எழுதினார்:—"இத் தேசத்தை விட்டுப் புறப்பட முயன்றுகொண்டு வருகிறேன். எதிர்பாராதபடி வேறெதுவும் நேராவிட்டால், நான் அக் டோபரிற் கப்பலேறி, மார்ச்சில் இங்கிலாந்து வந்து சேர்வேன். இன்னும் நாலைந்துவருஷங்கள் இத்தேசத்திலேயே இருப்பேனே யானால், எனது பொருணிலை இப்பொழுது இருப்பதைவிட இரண்டு மடங்காகும். ஆனால் நான் பெரிய செலவாளியல்லனாத லால், இதைக்குறித்துக் கவலைப்படவில்லை. ஒரு விஷயமாத்திரம் என்னை யுறுத்துகின்றது. அது, ஊர் திரும்பியதும் யாது செய்வ தென்பதே. அங்குள்ள படையில் எனக்கு யாதோர் அங்கமு மில்லாததால், அங்கிருந்து செல்லும் படையுடன் என்னை யெங்கு மனுப்பமாட்டார்கள். நான் உங்கள் ஊரார்க்குப் புதியவனாக இருப்பேனாதலால், இராணுவமல்லா மற்ற வேலைகளிலும் எனக்கு இடங் கிடைக்காது. எனவே, நான் வானத்திற் பறந்து செல்லும் வானம்பாடியைப் பார்த்துக்கொண்டு வேளாள இளைஞனைப்போல் வயலிற் கிடக்கவேண்டியதுதான். நமது தாய் தந்தையரைப் பார்க்கவேண்டுமென்று பேராவல் கொண்டவனாகவுள்ளேனாதலின், விரைவில் வந்துசேர்வேன். ஆனால் அங்குச்சோம்பேறி வாழ்க்கையில் மனம் பிடிக்காமல், மீண்டும் இத்தேசத்திற்குத் தொழிலை யுன்னி நான் வரவேண்டு மென அஞ்சுகின்றேன்."

இவ்வாறு கடிதங்களெழுதி யனுப்பிய மன்ரோ 1808 ஏப்ரல் மாதத்தில் இங்கிலாந்தை யடைந்தார். ஆனால், அவர் சொந்த ஊருக்குத் திரும்பியதன் முக்கிய நோக்கம் நிறைவேற வில்லை. ஏனெனின், அவர் இங்கிலாந்தை யடைவதற்குள் அவர்தம் தாயார் இறந்துவிட்டார். தந்தையோ நரைத்துத் திரைத்து முதிர்ச்சி யடைந்துவிட்டார். மன்ரோவின் செவி செவிடாயிருந்தது வேறு அவருடைய நண்பர்களுடன் பேசிப் பழகுவதில் இடையூறு விளைத்தது. பழமையான இடங்களுக்குச்

சென்று பார்ப்பதிலும், நீண்ட நடை போடுவதிலும், ஆற்றின் மேலுங் கீழும் புரளுவதிலுமாக அவர் சில காலங் கழித்தார் என்பது அவர் சகோதரிக்கெழுதிய கீழ்வருங் கடிதத்தாற்றெரிய வரும்:— "நான் எடின்பரோவை நீப்பதற்கு இரண்டு மூன்று நாள் முன்னதாக என்னைப்பிடித்த சளிப்பிணால், என்வாழ்நாளில் இதுவரை யிருந்ததைவிட இப்பொழுது அதிகமாகச் செவிடா யிருக்கிறேன். சொல்லப்படும் எந்தச்சொல்லையும் நான் கேட் கொணுதவனுக இருப்பதால், நீ குறிப்பிடும் நாட்டினுல்லாசத்தை ஊமைபோற் கண்டு வருகிறேன். இச்சமயம்போல் வேறெச் சமயத்திலும் நான் கேள்வி யீனத்தாற் றுயருற்றதில்லை. ஒவ் வொரு கணமும் என்னைப் பல கேள்விகள் கேட்கும் பழ நட்பினர்கள் நானறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஒவ்வொரு கேள் வியையும் நாலைந்து முறை கேட்கிருர்கள். சிலர் என்னை யுற்றுப் பார்த்து நின்று, நான் தடுமாற்றமடைந்திருப்பதால்தான் இவ்விடம் வந்துள்ளேனென நினைக்கிறாகள் பலர் பேசிக் கொண்டிருக்குமிடத்திற் போனுல், பேசுவதைக் கேட்கவோ கேட்டபின் பேசவோ என்னுல் முடியவில்லை யாகலின் கூட்டத்தினிடையே சென்று நான் மகிழ்ச்சியடைதற்கு வழி இல்லை. தனிமையாக நடந்து செல்வது ஒன்றிற்ருன் எனக்கு மகிழ்ச்சியுண்டு. நார்த்சைட் என்னுமிடத்திற்கு நான் இரண்டு முறை சென்றிருந்தபோது, இரண்டு நாட்களிலும் மழை பெய்துகொண்டிருந்த காலையிலும், ஆற்றில் மேலுங்கீழுமாக நீந்திக்கொண்டேயிருந்தேன்."

இங்ஙனம் சின்னுட்கழித்தபின், மன்ரோ ஒரு மாரிக் காலத்தை எடின்பரோவிற் கழித்தார். அங்குள்ள அறிஞர் குழாத்தமர்ந்திருந்தும், டாக்டர் ஹோப் என்ற இரசாயன சாத்திர நிபுணர் போன்றவர்களுடைய சொற்பெருக்குகளைக் கேட்டுக்கொண்டும் வருவாராயினர். இவற்றில் ஒவ்வொன்ருக உற்சாகங் குறைந்ததும், மன்ரோ இலண்டன்மாநகரம் போய்ச் சேர்ந்தார். அவண், ராஜீயவாதிகளும் புலவர்களும் விஞ்ஞான கலை விற்பன்னர்களும் அவரைக்கண்டு களித்தனர். காதின் குணக்கேடு இருப்பவும் மன்ரோ உவப்பத் தலைக்கூடி யுள்ளப் பிரிந்துவந்தார். நியாயசபைகளில் நியாயவாதிகளும் நியாயாதி பதிகளும் எங்ஙனம் நடந்துகொள்கிருர்களென்று பார்க்க அவர்

அடிக்கடி நியாய மன்றங்களுக்குச் செல்வதுண்டு. பிரபுக்கள் சபைக்கும் மக்கள் சபைக்கும் அவர் அடிக்கடி செல்வதுண்டு. அரசியல் வித்தையை மற்ற சாத்திரங்களோடும் படித்து வருவதுண்டு. தீபகற்பத்தில் வெற்றியோடு அவ்வேலை விளங்கிக் கொண்டிருந்த வில்லிங்குடன் பிரபுவுக்கு எழுதி, சேனையிற் சேர நினைக்குந் தமதெண்ணத்தை மன்ரோ அறிவித்தார். வில்லிங்குடனும் வேலை வாங்கித்தர முயன்றார்; ஆனால் முயற்சி பயன்படாது போய்விட்டது. இந்நிலையில், மன்ரோ சர் ஜான் ஹோப்பு என்ற ஒருவரோடு பிளசிங் என்ற இடத்திற்கு முற்றுகைசெய்யப் போய்த் திரும்பி வந்தார். அதன்பின் இந்தியாவோடு செய்து வரும் வணிக உரிமையைக் கீழ் இந்தியக் கம்பெனியாருக்கே கொடுத்து விடுவதா என்ற விஷயமாக மக்கள் சபையார் விசாரணை செய்த காலத்தில் அவர் ஆலோசனை கூறினர்.

1814 மார்ச்சில் அவருக்குத் திருமணம் நடந்தது. அயர்ஷயரைச் சேர்ந்த ஜேன் கேம்பெல் என்பவரின் புதல்வி அவருக்கு மனைவியாக வாய்த்தார். அவர் கட்டழகும் கல்வியழகும் வாய்ந்தவர். ஜூன் மாதம் 12ஆந் தேதியன்று மீண்டும் மன்ரோ இந்தியாவுக்குப் புறப்பட்டார்; மூன்று மாதமானதும் சென்னை வந்துசேர்ந்தார். வங்காளம் சென்னை ஆகிய இரண்டு மாகாணங்களிலும் நியாய முறையைப்பற்றி ஆராய்ந்து சீர்திருத்த வழி சொல்ல வேண்டுமென அனுப்பப்பட்ட ஒரு விசாரணைக்காரர் சபைத் தலைவராக மன்ரோ இப்பொழுது சென்னை வந்து சேர்ந்தார். அவர் அவ்வேலையிலமர்ந்திருந்தவாற்றை அடுத்த பகுதியிற் காண்பாம்.

## ஏழாம் பகுதி

### நியாய விசாரணைசபைத் தலைவர்

மக்கள் சபையார்முன் மன்ரோ கொடுத்த வாக்குமூலத்தினல், லார்டு கார்ன்வாலிஸால் வங்காளத்தில் ஏற்படுத்தப்பட்ட நிரந்தர அரசிறைமுறை அரசாங்கத்திற்கும் குடிகளுக்கும் எதிர்

பார்த்தபடி நன்மைதரவில்லை என்பதறியப்பட்டது. அந்நிரந்தர அரசிறை முறைப்படி, நியாய இலாகாவும் அரசிறை இலாகாவும் தொடர்பின்றிப் பிரிக்கப்பட வேண்டியவையாயிருந்தன. இதனைச் செவ்வனே யறிந்து கொண்டால்தான் மன்றோ செய்த ஏற்பாட்டின் பெருமை விளங்குமாதலால், இதைப்பற்றிச் சிறிது விரிவாகக் கூறுதும். காரன்வாலிஸ் முறைப்படி, நியாயாதிபதியின் அதிகாரமோ நியாய விசாரணைத் துரையின் அதிகாரமோ கலெக்டரிடமில்லாமல், வேறொருவரிடம் இருந்து வந்தது. ஜெமீந்தார்கள் என்று சொல்லப்பட்ட ஒரு வகுப்பாரிடம் சொத்துக்களைப் பரித்தியாகம் பண்ணிவிட்டு, பரம்பரை ஆணைகளையும் பரம்பரைத் தொழில்களையும் போக்கி, சுதேசவாசிகளுடைய அதிகாரத்தையுஞ் செல்வாக்கையும் போக்கிவிட்டது இம்முறை.

மொகலாய மன்னர்கள் தழுவிய தேசத்தின் பழமையான வழக்கங்களின்படி, அரசிறை விதிக்கும் பொறுப்புப் பெற்ற ஜில்லா அதிகாரி நியாய விசாரணை செய்யும் அதிகாரமும் பெற்றிருந்தார். இன்னும், இந்திய கிராமங்களில் கிராம சபையார் அரசிறை, காவல் முதலான காரியங்களையும் நியாய விசாரணையையும் நடத்திவந்திருந்தார்களென்பது தெரிகிறது. சென்னை மாகாணத்திலுள்ள ஒவ்வொரு க்ராமத்திலும் கிராமமுனிசீப்பும் கணக்கரும் இருந்து வந்தார்கள். கிராமமுனிசீப்புதான் அக்கிராமத்திற்குக் கலெக்டரும் நியாய விசாரணைத்துரையும் ஆவர்; கணக்கர் ஊர்ப் பொதுக்கணக்கை எழுதுபவர். இவர்களுக்குக் கீழே தலையாரிகள் இருந்து வந்தார்கள். அவர்கள் தாம் கிராமக் காவலாளர். மேலும், வழக்காடும் இருதிறத்தாரின் முறையீட்டைக் கேட்டுத் தீர்ப்புக் கூறும் உரிமை பெற்றிருந்த பஞ்சாயத்துச் சபையாரு மிருந்துவந்தனர். அதன் தீர்மானத்திற்காகக் கொண்டுவரப்படும் வழக்குகளின் பெற்றிக்கேற்ப, அச்சபையின் அங்கத்தினர்கள் மாறி மாறி உட்காருவது வழக்கமாயிருந்து வந்தது. உதாரணமாக, சொத்துரிமை வழக்கைப் பரிசீலனை செய்யும் அங்கத்தினர்களே ஜாதி விஷயமான வழக்கு விசாரணையை எடுத்துக்கொள்வதில்லை. முகம்மதிய மன்னர்களால் ஒப்புக்கொள்ளப்படா விடினும், இச்சபைகள் மக்களிடையே பெருஞ் செல்வாக் குடையனவா யிருந்துவந்தன. இங்ஙனம், கிராமத்தின் விஷயங்களெல்லாம் கிராமத்தினுள்ளே,

நியாயத்தோடும் நடுவுநிலைமையோடு மல்லாவிட்டாலும், துரிதத்தோடும் ஒழுங்கோடும் நடத்தப்பட்டு வந்தன

இதைப்போலவே, கிராமங்களின் றலைமையில் ஜெமீந்தாரர், பாளையக்காரர், தாசில்தார், அமில்தார் இவருள் எவரேனும் ஒருவர் இருந்துவந்தார். அவர் கிராம முனிசீப்புகளிடமிருந்து அரசிறையைப் பெற்றுக்கொண்டு, அவர்கள் மீது ஒருவகை அதிகாரத்தைச் செலுத்திக்கொண்டு, கிராமத்திற்கு முனிசீப்பு உள்ளவாறு ஜில்லாவிற்கு இருந்துகொண்டு வந்தார். முகம்மதிய விஜயர்கள் இவ்வழக்கங்களிற் றலையிட்டார்களல்லர்; அவர்கள் காலத்திலும் பழமையான அரசர்கள் காலத்திலும், அரசிறை நிர்வாகத்தோடு நியாய விசாரணைத் துரையின் அதிகாரமும் இணைக்கப்பட்டே இருந்து வந்தது.

ஆனால், 1793ல் பிரிட்டிஷ் அரசாங்கத்தார் செய்த ஒரு சட்டத்தின்படி, சுதேசிகளிடமிருந்த எல்லா அதிகாரங்களும் அகற்றப்பட்டன. கிராம சபையாரும் ஜெமீந்தாரர்களும் அகற்றப்பட்டார்கள். மாகாணம் பல பிரிவுகளாகப் பிரிக்கப்பட்டு ஒவ்வொரு பிரிவிற்கும் ஐரோப்பியர் சிலர் நியமிக்கப்பட்டார்கள் ஒவ்வொரு ஜில்லாவிலும் இவருளொருவர் அரசிறை விஷயத்தையும் மற்றொருவர் வழக்குகள் தீர்ப்பதையும் கவனித்து வந்தார். எனவே, 1793-ம் வருஷத்திய சட்டம் சுதேசவாசிகள் பல நூற்றாண்டுகளாக அனுபவித்துவந்த முறைகளை அடியோடழித்து விட்டது.

இதனால், உடனே விளைந்தது யாதெனின், வரி விதித்து வசூல்செய்வதற்குமேல் கலெக்டர் பயன்படாதவராய் விட்டார் என்பது. தம் ஆட்களுக்குங் குடிகளுக்குமிடையே யுண்டாகும் வழக்குகளையும் விசாரிக்க அவருக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்படவில்லை. ஜில்லா ஜட்சு உண்மையாக மனச்சாட்சிக்கு விரோதமின்றி, எல்லா வழக்குகளையுந் தீர விசாரித்து முடிவு செய்வதென்பதும் இயலவில்லை. நியாயசபைக்கு வேறு மொழியென்றும், நியாயவாதிகள் மூலம் வாதாட வேண்டுமென்றும், சாட்சியங்களெல்லாம் எழுத்து மூலம் எடுத்துக் கொள்ளப்பட வேண்டுமென்றும் விதிக்கப்பட்டதால், நாளடைவில் நியாய சபைகளில் விசாரிக்கப்படாது நிற்கும் வழக்குகள் அதிகமாய் மலிந்து விட்டன.

1793ம் வருஷத்திய சட்டத்தால், போரினாலாதல் பருவத்தினாலாதல் ஏற்படக்கூடிய மாறுதலுக்கேற்ப மாறுவது போய், நிலவரி நிலையாகிவிட்டது. ஜெமீந்தார்கள் அரசிறை இறுத்து வந்தவரையில் வருத்தமில்லை. ஆனால் எக்காரணம்பற்றியேனும் அரசிறை இறுக்கப்படுவதில் காலங்கடந்தால், அந்த ஜெமீந்தாருடைய நிலம் வேண்டியவளவு, ஏலத்தில் விடப்படுவதாயிருந்தது. கலெக்டர் வரியை அதிகமாக விதித்திருந்தாலோ, குத்தகையெடுத்திருந்தவர்கள் பணத்தைச் செலுத்தாவிட்டாலோ, ஜெமீந்தார் ஜில்லா ஜட்ஜிடம் நியாயத்திற்குப் போகவேண்டுமேயொழிய, அவரே ஒன்றுஞ்செய்ய மாட்டுநர் அல்லர். நியாய சபைக்குச் சென்று வருவதற்குள், ஜெமீந்தாரின் தொல்லைகள், பல்கி விடும். வங்காளத்திலும், இத்தொல்லைகளால் ஜெமீந்தார்கள் தவித்து வந்ததால், கலெக்டர்கள் ஜமீந்தார்கள் விஷயத்தில் எப்படி நடந்துகொண்டார்களோ அப்படியே குத்தகைக்காரரிடமும் கிராமத்தலைவர்களிடமும் நடந்துகொள்ள ஜெமீந்தார்களுக்கு அரசாங்கம் அனுமதி கொடுத்தது. இதனால் நன்மையேற்படாது தீமையே வளர்ந்தது. இப்பொழுது பயிரிடுவோர்கள் மிக்க துயரம் அடைந்தார்கள். யாதேனுமோர் காரணம் பற்றியும் காரணமில்லாமலும் அவர்கள் நிலத்திலிருந்து ஜெமீந்தார்களால் துரத்தப்பட்டார்கள்.

வங்காளத்திலனுசரிக்கப்பட்ட நியாய முறையும் அரசிறை முறையும் சென்னையிலும் புகுத்தப்பட்டன. கன்னட தேசத்திலும் ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிலுமாத்திரம், மன்ரோ வேலைபார்த்து வந்தகாலத்தில், இவை புகுத்தப்படவில்லை. ஆனால், மன்ரோ வேலையை விட்டுவிட்டுச் சென்று சிறிதுகாலமானதும், இப்புது முறைகள் இவ்விரண்டு இடங்களிலும் அனுசரிக்கப்படலாயின. வங்காளத்தில் விளைந்ததுபோலவே யிங்கும் குற்றமதிகமாகி, நியாயம் இழுக்குற்றது. இந்நிலைமையை யறிவுறுத்தும் கலெக்டர் ஜில்லாஜட்சுகளுடைய அறிக்கைகள் அடிக்கடி இலண்டனுக்கனுப்பப்பட்டனவேனும், அதிகாரத் தலைமை வகிப்போர் இந்தியா செழிப்பானேங்குவதாக எழுதியனுப்பிக் கொண்டேயிருந்தார்கள். இவ்வெழுத்தை நம்பிக்கொண்டு இலண்டனிலுள்ளோர், கலெக்டர் ஜட்சுகளின் அறிக்கைகளைப் புறக்கணித்து விட்டனர். ஆனால், நல்ல வேளையாக, சொல்லப்பட்ட

படி இந்தியா செழிப்புடன் தானிருக்கிறதா என்பதைக் கண்டறிய வேண்டுமென்று நோக்கம் அவர்களிடத் தெழுந்தது. புறக்கணிக்கப்பட்டுக் கிடந்த அறிக்கைகள் பரிசீலனை செய்யப் பட்டன; உண்மை விளங்கிற்று. விளையப்போன 1793ஆம் வருஷத்திய சட்டத்தைத் திருத்தவேண்டுமென்பது புலப்பட்டது. திருத்துமுன், விஷயங்களை நன்கு ஆராய்ந்தறியும் பொருட்டு ஒரு விசாரணை சபையார் நியமிக்கப்பட்டனர். அச்சபையின் றலைவ ராக மன்றோ நியமிக்கப்பட்டார்.

இதற்குள்ளாக, இங்கிலாந்தில் அப்பொழுதிருந்த கும்பெனி யின் இந்திய உத்தியோகஸ்தர்களுடைய ஆலோசனை கேட்கப் பட்டது. நியாயமுறை எப்படி இந்தியாவில் இருந்து வருகின்ற தென்றும், செய்ய உத்தேசித்திருக்கும் மாறுதல்களில் அவர்கள தபிப்பிராயம் யாதென்றும் அவர்கள் கேட்கப்பட்டார்கள். அங்குள்ளவர்களிடையே ஒரு தப்பெண்ணம் பரவியது. அதா வது, நியாயமுறையை ஒழிப்பதேயன்றிச் சீர்திருத்துவது கும் பெனியின் நோக்கமன்றென்பது. மன்றோ விசாரணை சபைத் தலைமையில் நியமிக்கப்பட்டதும் இத்தப்பெண்ணம் வலுத்தது. இங்கிலாந்திலுள்ளவர்களே இத்தப்பெண்ணம் கொண்டன ரெனின், இந்தியாவிலுள்ளவர்களைப்பற்றிக் கேட்கவும் வேண் டுமோ? இவர்கள், இந்நியாயமுறையை யடியோடழிக்கவே விசாரணைக்காரர் வருகின்றனரெனவுன்னி, அவர்களுக்கு எவ் விதத்திலுமிடையூறு செய்யச் சித்தமாயிருந்தார்கள். கும் பெனியின் அதிகாரிகள் இலண்டனிலிருந்து நியாயமுறை தள் ளப்படப் போவதில்லையென்றும், திருத்தப்படப் போகிற தென்றும் அடிக்கடி இவர்களுக்கு அறிவுறுத்தியும் பயனில்லை.

இந்நிலையில், மன்றோவுக்கு வற்புறுத்தி யளிக்கப்பட்ட பதவியைச் சிலரே விரும்பி ஏற்றுக்கொண்டிருப்பர். நிற்க, மன்றோ சென்னையில் வந்து சேர்ந்த அற்றை நாளிலே வேலை யொப்புக்கொண்ட கவர்னர் எலியட் என்பவரிடம் தப்பெண் ணங்களைச் சுற்றியிருந்தோர் பரப்பிவிட்டனர். அப்பொழுது எல்லாம் மிக மிக நல்ல நிலைமையிலிருந்தனவென்றும், மன்றோ இந்தியாவைவிட்டுப் போனபிறகு எல்லாம் திருத்தமுற்றிருக் கின்றனவென்றும், நாட்டின் நலத்தைப் பாதிக்காமல் கலெக்ட ரிடம் நியாய விசாரணை ஊர்க்காவல் விஷயங்கள் ஒப்படைக்கக்

கூடாதனவாயுள்ளனவென்று மன்ரேவே ஒப்புக்கொள்வா ரென்றும், பக்கத்திருந்தோர் பகர்ந்தனர்.

மன்ரோ செய்யவேண்டிய வேலைக்கு முட்டுக்கட்டை பலர் போட்டனரென்பது அவர் இலண்டனிற் கும்பெனியதிகார சபையில் இருந்த கம்மிங் துரைக்கு எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து பெயர்த்தெழுதப்படும் கீழ்க் காணுஞ் செய்திகளால் விளங் கும்:—

"குறுக்கிடுவோர் ஒருவருமின்றித் தேச நலத்திற்குரிய சாதனங்களைத் தழுவிக்கொள்ள எனக்கு அதிகாரம் ஒப்புவிக்கப் பட்ட ஜில்லாக்களில் இருந்தது. அதைப் போலன்றி இப் பொழுது ஒரு படி தாண்டுவதாயிருந்தாலும் எண்ணப்பட்டுள்ள மாறுதலுக் கெதிரியாயுள்ளவர்களுடைய இசைவு பெற்றுச் செய்ய வேண்டியவனுயுள்ளேன். காரியதரிசிகளோடு கூடிய அரசாங்கமும், ஜில்லாஜட்சுகளும், ஓர் அங்கத்தினர் நீங்கலாக எல்லா ரெவினியூ போர்டு அங்கத்தினர்களும் இரயத்துவாரி முறையெனின், சீறி விழுபவர்களா யுள்ளார்கள்.

நான் ஒரு விஷயத்தைப்பற்றித் தங்களுக்கு எச்சரிக்கை செய்யவேண்டியவனு யிருக்கின்றேன். அங்கிருந்தனுப்பும் கட்டளைகள் நிறைவேற்றப்பட வேண்டுமானுல், ஐயத்திற்கிட மில்லாமலும் தெளிவாகவும் அவை இருக்கவேண்டும்; உதாரண மாக, "இது நமது விருப்பம்", "இது நமது எண்ணம்," "நாம் அறிவிப்பது" என்றிவ்வாறெல்லாம் எழுதினுல், அவை இங்குக் கட்டளைகளாக மதிக்கப்படுவதில்லை "நாம் கட்டளையிடுவது," "நாம் ஆக்ஞாபிப்பது" என்றிவ் வார்த்தைகளை வழங்காவிடின் குறிக்கப்படும் உபாயங்களை ஏற்றுக்கொள்வது கட்டாயமன் றென்றே இங்குக் கருதப்படும். ஆதலால், இப்பொழுதுள்ள முறையில் எவ்வெப்பகுதிகள் திருத்தப்பட வேண்டியதவசியம் என்பதைப் பொறுத்து ஐயத்திற்கிடமின்றி, உத்தரவுகள் உடனே பிறப்பிக்கவேண்டும்.

எண்ணப்படும் மாறுதல்களுக்குப் பகைவர் பலருண்டு. கிராமத் தலைவர்களும் பஞ்சாயத்துகளும் இதற்குமுன் வேலை பார்த்தபொழுது கண்டிராத கலெக்டர்கள் சிலர், இம்மாறுதல் களின் தன்மையை யுணரார் ஆதலின், பகைவராய் உளர். இப்

பொழுதுள்ள நியாயமுறை எத்தகையதாயிருந்தாலும் அதுவே மிகச்சிறந்தது எனக்கருதும் நியாயாதிபதிகளும் விரோதிகள். சுதேசவாசிகளைக் கொண்டு காரியங்களை நடத்துவது ஆபத்து என்று சிலர் கருதுவதால் விரோதிகளாயுளர் இன்னுஞ் சிலர், தாங்கள் இம்மாறுதல்களை முதற்கண் சுட்டிக்காட்டிப் பெருமை யடையவில்லையே யென்ற எண்ணத்தால், விரோதிகளாயுளர். ஆனால் விரோதத்திற்கு முக்கிய காரணம் இப்பொழுதுதான் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளது. அஃதென்னெனின், ஜில்லா நியாய சபைகளுக்கு வேலை குறைவுற்றுப் போகும்படி கிராமத் தலைவர்க ளிடமும் பஞ்சாயத்தார்களிடமும் சுதேசிகள் சென்றுசேர்வரே யெனவும் தாங்கள் வேலையையதனால் இழக்கநேரிடுமே யெனவுஞ் சிலர் கருதுவதேயாம்."

இவ்விரோதங்களினிடையேயும் மன்ரோ வேலைபார்த்து ஆராய்ச்சி செய்து, தமது கருத்துக்களை வெளியிட்டார். அதன் பின், ஜட்சினிடமிருந்த நியாய விசாரணைத்துரை (மாஜிஸ்டிரேட்) யின் அதிகாரமும் ஊர்க்காவல் மேற்பார்வையும் கலெக்டருக்கு மாற்றப்பட்டன. பரம்பரைக் கிராமாதிகாரிகள் ஊர்க்காவல் வேலைபார்க்க நியமிக்கப்பட்டனர். சிறு வழக்குகளை விசாரிக்க கிராமத் தலைவர்களுக்கு அதிகாரங் கொடுக்கப்பட்டது. சுதேச ஜட்சுகளதிகாரம் அதிகப்படுத்தப் பட்டதோடு, கிராமப் பஞ்சா யத்துகளும் ஜில்லாப் பஞ்சாயத்துகளும் சட்டமூலம் ஒப்புக் கொள்ளப் பட்டன.

கலெக்டர்கள் நியாயாதிபதிகளாகவு மிருக்கக்கூடும், இருக்க வேண்டும் என்று மன்ரோ கூறியதன் கருத்து பின்வரும் இரண்டு வழக்குகளின் விவரணத்தாற் றெரியவரும்.

1808இல் திருச்சிராப்பள்ளி ஜில்லா நியாயசபையில் ஒரு வழக்கு வந்தது. ஒருகிராமத்தின் குடிகளிடமிருந்து ஆயிரத் தெண்ணூறு ரூபாய் சுவாமி போகமாக வரவேண்டுமென்று சிலர் பிராமணர்கள் வழக்காடினார்கள். ஒரு கோயிலுக்குத் தங்களிஷ்டத்தாற் பணங்கொடுத்து வந்ததாகவும், சுவாமி போகம் கொடுத்துவரவில்லை யென்றும் அக்குடிகள் சொல்லி வாதாடினார்கள். கிராமக்கணக்கு இவ்வழக்கை முடிவு செய்வதில் உதவியாயிருந்திருக்கும்; ஆனால், அதை அத்தாக்ஷியாக எடுத்துக்

கொள்ள நியாயாதிபதி மறுத்துவிட்டு, மனுவைத் தள்ளிவிட்டார். மேல் நியாய சபையில், முடிவு மாற்றப்பட்டு, வழக்காடிய பணத்திற்கு மாத்திரமல்லாமல் நிலத்துக்கும் உரிமை பிராமணர்க்குக் கொடுக்கப்பட்டது. அதற்கு மேற்பட்ட நியாய சபை, இரண்டு நியாயசபைகளின் தீர்ப்புகளையுந் தள்ளி அவரவர் தங்கள் தங்கள் செலவை ஒப்புக்கொள்ள வேண்டுமெனச்சொல்லி, வேண்டுமானால் புது வழக்காக ஆரம்பிக்கும் படி உத்திரவிட்டது.

இன்னொரு வழக்கைப் பாருங்கள். அது உடையார் பாளையம் பாளயக்காரரிடமிருந்து நிலமாகவோ பணமாகவோ படியைப் பெறும் உரிமையுண்டென்று, அவருடைய எட்டியவுறவினர் ஒருவர் கொண்டுவந்தது. இவ்வழக்கில், மூன்று நியாய சபைகளிலும் உண்மை கண்டறியப்படவில்லை. ஆறுண்டாக நடந்துவந்த இவ்வழக்கு அரைமணி நேரத்தில் ஒரு கலெக்டரால் முடிவு செய்யப்பட்டிருக்கக் கூடியது. மனுதாரர் இவ்வழக்கை ஒரு கலெக்டர்முன் கொண்டுவரத் துணிந்திருக்கவே மாட்டார். ஏனெனின், உடையார்பாளையம் ஜெமீந்தாருடைய நெருங்கிய பந்துக்களுக்கே பரம்பரைச் சொத்தில் உரிமை கிடையாது. ஜெமீந்தார் உரிமை கருதியல்லாமல் தமதிஷ்டத்தால் தமது சகோதரர்களுக்கு ஒருவிதப் படி கொடுப்பது வழக்கம்.

இவ்விரண்டு வழக்குகளும் இவை போன்ற பிறவும் கலெக்டர்களால் தப்பின்றித் தீர்க்கப்படக்கூடியவையென்று மன்றோ கருதினார். ஜில்லாஜட்சுகள் கலெக்டர்களாக இருந்தவரல்லராயின், சுதேசிகளுடைய பழக்க வழக்கங்களை யறிந்திராராதலின் வழக்குகள் வளரும் என்றும் அவர் கருதினார். இக்காரணம் பற்றியே அவர் நியாயமுறையில் சில மாறுதல்களை யேற்படுத்த வேண்டுமென்று வற்புறுத்தி வந்தார். அம்மாறுதல்கள் எவையென்பது முன்னரே கூறப்பட்டது.

## எட்டாம் பகுதி

### மராத்தியச் சண்டையில் மன்றோ

நியாய விசாரணைசபைத் தலைவராக மன்றோ சற்றுக்குறைய மூன்று வருஷம் வேலைபார்த்தபின், ஒரு படைத் தலைவராகத்

தம்மை நியமிக்க வேண்டுமென அரசப்பிரதிநிதியைக் கேட்டுக் கொண்டார். படைத் தலைவர்கள் அதற்கு முன்னரே நியமிக்கப் பட்டுவிட்டபடியால், இவ்வேண்டுகோள் நிறைவேற்றப்பட வில்லை. ஆதலால், மன்ரோ தென்மராத்திய நாட்டின் தலைவராக நியமிக்கப்பட்டார். இப்பகுதி 1817 ஜூன் மாதத்திய பூனா ஒப்பந்தப்படி பீஷ்வாவால் பிரிட்டிஷாரிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்டது. இங்கு மன்ரோ செய்த வேலையில் மகிழ்ந்து ஸர். ஜான் மால்கம் என்பார் எழுதிய ஒரு குறிப்பைப் பாருங்கள் :— "எதிரியி னுடைய நாட்டில் ஒதுக்கிவைக்கப்பட்டு, இராணுவ பலம் அதிகமில்லாமல் இருந்த இவர், நாட்டைக் கீழ்படுத்து மெண்ணத்துடன் அவணிருந்த படைகளை வெளியேற்றினர். வெளி ஜில்லாக்களிலிருந்து வரவழைத்துக்கொண்ட சிறியதோர் படையினுதவியாலும், அக்குடிகளினுதவியாலும் தமதெதிரிக்குக் கிடைக்கவேண்டிய அரசிறையை வசூலிக்க எண்ணினர் அவர தெண்ணமும் எண்ணியாங்காயிற்று. அவரைப் போன்ற ஒருவ ரால் ஆளப்படும் பெருமைக்கு ஆசைப்பட்டு, மக்கள் அவரிடம் வந்து ஆட்கொள்ளும்படி வேண்டிக்கொண்டார்கள். இவ் விஷயத்தில் மன்ரோவின் உள்நாட்டுப் புகழ் உதவி புரிந்தது என்று சிலர் சொல்லக்கூடும். ஆனல், அப்புகழே அவர் பாராட்டப்படுவதற்கு வேண்டிய உரிமையை அவருக்களிக் கின்றது. அவரிருக்குமிடத்தில் மக்களாற் போற்றப்படுவதன் காரணம், அவர்கள் அவருடைய சாமர்த்தியத்தையுங் குணாதி சயங்களையும் கண்டிருப்பதேயாம்

அதன்பின், வாதாமி நகரத்தையும், பெல்காம் பட்டணத் தையும் அவர் பிடித்துக்கொண்டார். மேல், பீஷ்வாவின் குதிரை காலாள், பீரங்கிப் பட்டாளங்களுடனிருந்த 11,000 சேனை வீரர்கள் தங்கியிருந்த சோலாப்பூரை நோக்கிச் சென்றார். கோட்டையை வேவுபார்த்தறிந்தபின், பேட்டையின் சுவர் மீதேறிக் குதிக்கவேண்டியதென முடிவு செய்துகொண்டார். ஓர் ஓட்டத்தில் சுவரைத் தாண்டிச்சென்ற அவருடைய ஆட்கள் விரைவில் பேட்டைக்குத் தலைவராய் விட்டனர். இடையில் எதிரிகள் பீரங்கியால் தனித்திருந்தோரை தாக்கினரேனும், ஒரு வண்டி வெடித்துப்போனதாலேற்பட்ட குழப்பத்தைப் பயன் படுத்திக்கொண்டுமன்ரோ உட்சென்று தாக்கினர். பீஷ்வாவின்

ஆட்கள் வெடிகுண்டுகளைக் கீழே எறிந்துவிட்டு மறைந்துகொண் டார்கள். மராத்தியர்கள் முதுகிட்டோடத் தொடங்கினர். மன்ரோவின் ஆட்கள் ஓடிக்கொண்டிருந்தவர்களை முறியடித்து விட்டார்கள். சோலாப்பூர் பிடிபட்டது. இச்செய்தி தெரிந் ததும் பேஷ்வா அடங்கிவிட்டார். சோலாப்பூர் கைப்பற்றுகை யோடு தென் மராத்திய தேசம் பிரிட்டிஷாருக்குக் கீழ்ப்பட்ட தாயிற்று. இவ்வமயத்தில் மன்ரோ தமது வேலையை விட்டுவிட்டு ஊருக்குத் திரும்ப எண்ணினார்.

## மீண்டும் ஊருக்கு

**1819** ஜனவரி 24-ஆம் தேதியன்று மன்ரோ தமது மனைவியுடன் சென்னையிலிருந்து இங்கிலாந்துக்குப் புறப்பட்டார். புறப்படும்போது, திரும்பி இந்தியாவுக்கு வருவதில்லை என்ற வுறுதியான எண்ணத்தோடு இருவருஞ் சென்றார்கள். ஆனால், நம்முறுதிகளெல்லாம் உறுதிகளாமோ! இவ்விருவரும் பிர யாணஞ் செய்துகொண்டிருந்தபொழுது கப்பலிலேயே மேமாதம் 30-ஆம் நாள் ஓர் ஆண் மகவைத் திருமதி மன்ரோ ஈன்றார் ஜூன் மாதக் கோடியில் மூவரும் இங்கிலாந்தையடைந்து, விரை வில் சகாத்லாந்துக்கு போய்ச் சேர்ந்தார்கள்

சென்னைக் கவர்னராகவிருந்துவந்த எலியட்டின்பின மன்ரோ அப்பதவியையடைவது எனக் கும்பெனியின் நிர்வாக அதிகாரிகள் தீர்மானித்தனர். 1819 ஆகஸ்ட் மாதத்தில் மேஜர் ஜெனரல் நிலைக்குயர்த்தப்பட்டிருந்த மன்ரோ, கவர்னர் பதவி யளிக்கப்பட்டவுடன் கே. ஸி. பி. என்ற பட்டத்தையு மடைந்தார்.

மன்ரோவின் திறமையையும் பெருமையையும் பற்றி மக்கள் சபையில் கானிங் துரை பேசிப் பெருமையடைந்தார். அவர் கூறியது வருமாறு:— "இவரினுஞ் சிறந்த இராஜதர்ம நிபுணர் ஐரோப்பாவில் உண்டானதில்லை. சூரர்கள் செறிந்த இந்தியாவி லுங்கூட இவரினுஞ் சிறந்த வீரருண்டானதில்லை. இராணுவ உத்தியோகத்தையல்லாமல் நிர்வாக பதவிகளைச் சில்லாண்டுக ளாக வகித்து வந்த இவரது உட்கிடந்த பெருமை கறைபிடித்துப்

போகவில்லை யென்பது இப்பொழுது நடந்த மாராத்திய யுத்தத்தால் விளங்கலாயிற்று. பூனா உடன்படிக்கைப்படி நம்மிடம் ஒப்புவிக்கப்பட்ட மாராத்திய பகுதிகளை வசப்படுத்த மன்றோ சென்றபொழுது, அவருடன் 600 ஆட்களுக்குமேலில்லை. ஆயுதங்களால் தாமே யடக்கிய ஆட்களை அவர் சாமர்த்தியத்தோடும் நியாயத்தோடும் நடத்தியதால், அவர்களாலும் அவர் போற்றப்பட்டார். வழியில், ஒன்பதுகோட்டைகள் அவராற் கீழ்ப்படுத்தப்பட்டன; போகப்போக, அவருடன் ஆட்கள் அதிகமாகச் சேர்ந்தார்களே யொழியக் குறையவில்லை. அவர் விட்டுச்சென்ற ஊர்களிலெல்லாம் அமைதி குடிகொண்டிருந்தது. இப்பயன், நுட்பமான நீண்ட விரிவுரை சொல்லக்கூடியதைவிட, தானே மன்றோவது பெருமைக்குச் சான்று பகரும்."

"அதிகாரம் யாரிடமிருந்தெழுகின்ற தென்பதைப்பற்றி நாம் அடிக்கடி இங்குப்பேசி மயங்குகின்றோம். சிலர் மக்களிடமிருந்து அஃதெழுவதாக நினைக்க, வேறு சிலர் மாறாக நினைக்கின்றார்கள்; எனினும், அதிகாரம் மக்களுக்காகவே செலுத்தப்பட வேண்டுமென்ற நோக்கத்தை எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகின்றார்கள். இந் நோக்கத்தையே முக்கிய காரணமாகக்கொண்டு ஏதேனும் பதவி யளிக்கப்படுமாயின், அஃது இன்று மன்றோவுக்களிக்கப்படும் பதவியேயாம். சென்னை மகாண நிர்வாகத்துக்கு நியமிக்கப்பட்டிருக்கும் பெருமைமிக்க மன்றோ அந்த ஒன்றேகாற்கோடி மக்களுடைய நன்மைக்கேற்ற காரியங்களைச்செய்ய வேண்டியது தமது கடமையென்பதை மனத்தில் வைத்துக்கொள்வாரென்பதில் எனக்கு யாதும் ஐயமில்லை."

இப்பிரசங்கத்தைக் குறித்து மன்றோ தமது நண்பரொருவருக்கு பின்வருமாறு எழுதினார்:— அன்றுமாலை நிகழ்ச்சியினால் எழுந்தஎன்மகிழ்ச்சியைப்போல் எனது நிர்வாக காலம் முழுமையானும்வரக்கூடியதிராது. இந்த விதமாக இத்தகைய பெரியாராற் பேசப்படுவதற்காகவாகிலும் ஒருவன் கவர்னராதல் பொருந்தும்.

மன்றோவுக்கு இப்பதவியை யளிக்குமுன் இதனை லார்டு வில்லியம் பெண்டிங்கு என்ற பெருந்தகையார்க் களித்தனர்

ஆனால், அவர் சில காரணங்களால் இவ்வேலையை யொப்புக்கொள்ள முடியாதவராயிருந்ததால் வேண்டாமெனக் கூறிவிட்டார். மன்ரோ இப்பதவிக்கு நியமிக்கப்பட்டாரென்பது தெரிந்ததும் அவர் மன்ரோவுக் கெழுதியதாவது:—"சென்னை மாகாண நிர்வாகத்துக்கு உங்களை நியமித்திருப்பதாகத் திரு. கானிங் எனக்குத் தெரிவித்துள்ளார். அவருக்குப் பதில் எழுதியதில், இந் நியமனம் அவருக்குக் கௌரவத்தையும் எனக்கு முழுத் திருப்தியையும் தருவதாகக் குறிப்பிட்டுள்ளேன். இந்தியாவுக்குத் திரும்பமுடியாது போனதைப்பற்றி எனக்கிருந்த வருத்தம் முழுதும் இக்காலை பறந்தோடிப் போயிற்று. என்னினுஞ் சிறந்த ஒருவரே நியமிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதே எனது அகத்தெழுங் கருத்து. பெருமையு மேன்மையு மிகுந்த உங்களது தொண்டு இறுதியில் உங்களுக்கு நேர்மையான பெருமையை யளிப்பதுபற்றி நிரம்ப மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்."

இவ்வாறெல்லாம் போற்றப்பட்ட மன்ரோ 1820 மே மாதத் தொடக்கத்திற் பம்பாயில் வந்திறங்கினர். உடன் அவர் மனைவியும் வந்திருந்தார். இருவரும் பம்பாய் கவர்னராயிருந்த எல்பின்ஸ்டன் இல்லத்தில் சிலநாள் தங்கிவிட்டு ஜூன் மாதம் 8 ஆந் தேதி சென்னைக்கு வந்து சேர்ந்தனர். இரண்டு நாளான பின், மன்ரோ கவர்னர் பதவியை பல சிறப்புகளுக்கிடையே ஏற்றுக்கொண்டார்.

## பத்தாம் பகுதி

---

### சென்னைக் கவர்னர்

மன்ரோ அது முதல் 1827 ஜூலை மாதம் 6-ஆந் தேதி வரையில், அதாவது 7 ஆண்டிற்குச் சற்று அதிகமாக சென்னைக் கவர்னர் பதவியைத் திறமையாக வகித்து வந்தார். 1824-இல் நடந்த முதல் பர்மிய யுத்தத்தில் எவ்வாறு நடந்துகொள்வதென்பதைப்பற்றி, அரசப் பிரதிநிதி லார்டு ஆம்ஹர்ஸ்ட், மன்ரோவிடம் ஆலோசனை கேட்டார். மன்ரோவும் தமது கருத்தைத் தெரிவித்தார். இவ் யுத்தத்தில் பிரிட்டிஷாருக்குக் கிடைத்த வெற்றிக்குப் பெரும்பாலும் உதவியாயிருந்தவர் மன்ரோவாதலின் அவருக்குப் பேரனட் பட்டம் வழங்கவேண்டுமென மந்திரி ஸபார்க்ஸ் செய்

தார். அவருக்கு அப்பட்டம் 1825 ஜூன் மாதத்திலளிக்கப் பட்டது. கும்பெனியின் நிர்வாக சபையினரும் கீழ்க்காணும் தீர்மானத்தை ஒரு மனதாக நிறைவேற்றினார்கள் :—"பர்மாவோடு நடந்த யுத்தத்தில் வெற்றி கிடைக்கும்பொருட்டு, சென்னையின் வகைவழிகள் எல்லாவற்றையும் ஊக்கத்தோடும், உற்சாகத்தோடும் விடாமுயற்சியோடும், முன்யோசனையோடும் பயன்படுத்திய ஸர் தாமஸ்மன்ரோவுக்கு இச்சபையின் வந்தனம் அளிக்கப்படுகிறது." பிரபுக்கள் சபையில் "ஸர் தாமஸ் மன்ரோ சென்னை மாகாணத் தலைவராயிருந்து செய்த முயற்சிகளை நன்ருக அளவிட்டறிய ஒருவராலுமாகாது" என்று லார்டு கொடிரிச் பேசினார்.

இங்ஙனம் பெருமை பாராட்டப்பட்ட மன்ரோ சென்னைக் கவர்னராயிருந்து செய்தவற்றுட் சில இனிக்காண்பாம். அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் எல்லாருக்கும் அவர் நல்ல சம்பளங் கொடுத்து, இழிவிற்கும் நெறி வழுவிற்கும் இடமில்லாதபடி வைத்தார். கும்பெனியின் உத்தியோகஸ்தர்கள் அறியாமையாற் செய்யுங் குற்றங்களுக்காகக் கடுமையாகத் தண்டிக்கப்படலாகாது என்று கூறினார். பொதுஜன ஊழியர்கள் வயது முதிர்ந்தகாலை உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கப்பெற வேண்டும் என்று முயன்று வெற்றியுற்றார். கலைந்துபோன சுதேசப் பள்ளிக்கூடங்களை மீட்டும் அமைப்பதிலும், பள்ளிக்கூடங்கள் முன்னில்லாத இடங்களில் புதுப்பள்ளிக்கூடங்கள் ஏற்படுத்துவதிலும் அவர் கவனஞ் செலுத்தினார். ஹிந்துக்களையு முஸ்லீங்களையும் அரசாங்க உத்தியோகங்களுக்குப் பழக்குவதற்காகப் பொதுஜனக் கல்வி சபையொன்று கோட்டையில் நாட்டினார். இதற்காக ஐம்பதினுயிரம் ரூபாய் ஆண்டுதோறுஞ் செலவிட ஏற்பாடு செய்தார். 1823-ஆம் வருஷத்தில் ஊரில் ஒரு பெரும் பஞ்சம் உண்டானபோது, முன் யோசனையுஞ் சக்தியும் செய்யக்கூடியதையெல்லாஞ் செய்தார். கூலங்களை வெளியிலிருந்து வரவழைத்து, பஞ்சத்தால் மிகவும் வாடிய ஜில்லாக்களுக்கு அனுப்ப ஏற்பாடு செய்தார். மக்கள் எல்லோருக்கும் பஞ்சத்தால் விளையக்கூடிய தீமைகள் அனைத்தையும் அவராற் போக்கமுடியாவிட்டாலும், தீமைகள் குறைந்தனவென்பதை அவர் அறிந்து கொண்டபோது சிறிது மகிழ்ந்தார். அதற்குமுன் நிகழ்ந்த கடும்

பஞ்சங்களால் மக்கள் மடிந்ததைவிட, இப்பஞ்சத்தால் இறந்தது குறைவென்பதை நாம் தெரிந்து கொண்டால், மன்ரோவின் செயற்றிறத்தை யறிந்து கொண்டவராவோம்.

பெல்லாரியில், ஒரு சப்கலெக்டர் இருந்தார். கன்னட பாஷையில் மொழிபெயர்க்கப்பட்ட விவிலியத்தையும், மததத்துவ விஷயங்களைப் பற்றிய சிறு புத்தகங்களையும் பெல்லாரி மக்களுக்கு அவர் வழங்கினார். அப்புத்தகங்களைப் பெற்றவர்கள் கிராம முனிசீப்புகளும், கணக்கர்களும், வணிகர்களும், குடிகளுமாவர். கச்சேரி சேவகர்களும், அப்புத்தகங்களைப் பெற்றனர். அந்த சப்கலெக்டர் அப்புத்தகங்களை வற்புறுத்தி யொருவருக்கு மளிக்க வில்லை யென்றும், பலர் வேண்டுமென விரும்பிக்கேட்டனரென் றும் மேலதிகாரிகளுக்குச் சொன்னார். இதுவிஷயமாக, மன்ரோ எழுதிய குறிப்பொன்றைத் தருதும். அதாவது:— "உத்தியோ கத்திலமர்ந்திருக்கும் அவர் உத்தியோகத்தால்வரக்கூடிய செல் வாக்கை அடியோடகற்றிக் கொண்டிருக்க முடியாது. அவரது உத்தியோகத்தோடு தொடர்புற்ற விஷயங்களைக் குறித்து அவரி டம் வரும் பொதுஜன ஊழியர்கள், கிராம முனிசீப்புகள், கணக் கர்கள், வணிகர்கள், பயிரிடுபவர்கள் முதலானவர்களிடம் தம் சொந்த அபிப்பிராயங்களைப் பலவந்தமாய் அவர் நுழைக்கு முகத்தால், உத்தியோகலக்ஷணத்தைப் பாதிரியினதாக மாற்றிக் கொண்டுவிட்டார் என நினைக்கிறேன்.

ஒரு பாதிரி செய்யக்கூடிய எல்லாவற்றையும் அவர் உண்மையாகவே செய்துள்ளார். இவ்வேலையில் அவர் தமது கச்சேரி ஆட்களையும் ஜில்லாக் கச்சேரி யாட்களையும் உபயோகப் படுத்திக்கொண்டுள்ளார். அவரே புத்தகங்களை வழங்கி விரிவுரை கள் நிகழ்த்தியுள்ளார். அவர் ஒரு பாதிரியாகவே யிருந்திருப் பாராகின், வேறு மேலே யாதுதான் செய்திருக்கக்கூடும்? இவ் வளவும் அவரால் அப்பொழுது செய்திருக்க முடியாது; அவரால் அப்பொழுது சுதேசிகளைக் கூட்டியிருக்க முடியாது; மத சம்பந் தமான துணுக்குகளைக் கொடுப்பதிற் கச்சேரி யாட்களைப் பயன் படுத்த முடியாது. ஒரு சிவில் உத்தியோகஸ்தரைத் தவிர, வேறெ வரும் இதனைச் செய்திருக்க முடியாது; பெல்லாரியிலும் ஹார்ப் பன ஹள்ளியிலும் அவரைத் தவிர வேறெவரும் இதைச் செய் திருக்க முடியாது; அப்படியிருந்தும் இவ்விஷயத்தில் உத்தியோ

கம் தலையிடவில்லையென்று அவர் கூறுகின்ருர்! அவர் நேராக ஒருவரையும் வற்புறுத்தவில்லையென்பது உண்மைதான்; அங்ஙனஞ் செய்திருப்பின், பெரிய அதிர்ச்சியுண்டாயிருக்கும். ஆனுல் அவர் தமக்குத்தெரியாமலே வற்புறுத்தலைப் போன்றதொன்றைக் கையாண்டதோடு இனியுங் கையாண்டு வருவார். தெளிவான தலையீடு, உத்தியோக காரியகர்த்தர்கள், சகாயம் பெறும் நம்பிக்கை, வெறுப்புண்டாக்கும் அச்சம், இவை யெல்லாம் வற்புறுத்தலுக்குச் சாதனங்களல்லவோ? வற்புறுத்தலுக்கும், விருப்பமிருப்பின் செய்யும்படி சொல்வதற்கும், உள்ள வேற்றுமையைக் கண்டுபிடித்துக் கொள்வதில் மக்களுக்குக் கஷ்டமிராதென்று அவர் சொல்கிருர். நான் சொல்வது யாதெனின், உத்தியோகத்தி னதிகாரம் பற்றுள்ளதுபோற் செலுத்தப்படும் போது, ஏற்றபெற்றி கொள்வதற்குரிய சுயேச்சை மக்களுக்கிராது என்பதே. மக்களுட் சிலரே அவ்வேற்றுமையைக் கண்டறிந்திருப்பர்; ஆனுல், பெரும்பாலார் அவர் அதிகாரத்தோடுதான் நடக்கிருரென்றும், பொதுப்படச் செய்யப்போகும் மத மாற்றம்பற்றிய சட்டத்திற்கு அடிகோலுகின்ருரென்றும் நம்பியிருப்பர்.

கலெக்டர்களையும் நியாய விசாரணைத் துரைகளையும் சமய போதகுசிரியராக வேலைபார்க்கும் பொருட்டு நியமிக்கவில்லை. இவ்விஷயத்தில் அவர்கள் நடந்துகொள்ள வேண்டிய முறையைப்பற்றித் திட்டமான சட்டங்கள் யாவுஞ் செய்யப்படவில்லையென்ப துண்மைதான். ஆனுல் இதைப்போன்ற விஷயங்கள் அவர்களது வேலையினின்று மாறுபட்டவை யென்பதை அறிவுள்ள எம்மனிதனும் கண்டு கொள்வான். இந்த சப்கலெக்டரையோ, வேறெந்த உத்தியோகஸ்தரையோ நாம் சமயப் பணி செய்ய எக்காரணம்பற்றியும் அனுமதிக்கலாகாது.

அவர்களுடைய பழமையான சட்டங்களையும் வழக்கங்களையும் கைக்கொள்ள இந்திய மக்கள் அனுமதிக்கப்பட வேண்டும். மத விஷயங்களில் உத்தியோகஸ்தர்கள் தலையிடுவதினின்று மக்கள் காப்பாற்றப்பட வேண்டும். இதுவே சட்ட சபையின் நோக்கமும் கும்பெனி சபையின் நோக்கமும் ஆம். இதுவே தேசத்தில் அமைதியையும், அரசிறை வருமானத்தையும். சுதேசிகளின் முன்னேற்றத்தையும் பரவச் செய்யும். அந்த சப்

கலெக்டரின் முறை அமைதியழிவிற்கும் வருமானக் குறைவிற்கும் காரணமாகக்கூடிய தீமையுடையது. அவரைப் பெல்லாரியில் வைப்பதால் தீமை விளையுமோவென்றால் உறுதியாக விளையுமென்று நான் தேற்றமாகக் கூறமாட்டேன். ஆனால் ஏதேனும் விளைந்தால் தீமை விளையுமென்று நாம் முன்னால் எதிர்பார்க்கவில்லையென்று பிறகு சொல்வது நேர்மையாகாது. ஏனெனின், நமக்கு முன்னதாகவே எச்சரிக்கை கிடைத்திருப்பதற்கேற்ப நாம் நடந்து கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று பின்னால் சொல்லப்படும் ஆதலின் என்க.

ஆளுபவர்கள் வேறு வர்க்கமாகவும் குறைவாகவும் உள்ள தேசங்களில் எல்லாம் மத உணர்ச்சிகளிற் றலையிடுவதே பெருந் தீச்செயல். அவ்வுணர்ச்சிகள் பார்வைக்குக் காணப்படாமல் மறைந்து கிடக்கலாம். ஆனால், வேலூர்ச் சிப்பாய்க் கலகத்திற் றோன்றியதைப்போல், அவை திடீரென வெளிப்படும். ஏதேனும் ஒரு சாதாரண நிகழ்ச்சியால் அவ்வுணர்ச்சிகளெழுப்பப்பட்டு, பாதிரிவேலை செய்யும் கலெக்டர்களால் நூறு வருஷத்திலும் மாற்றலாகாத் தீங்கை ஓராண்டில் விளைத்துவிடும். அங்ஙனமில்லாது, சிறு கலகத்தையே அவை விளைத்தால் கலகம் அடக்கப்பட்ட பிறகுகூட, அரசாங்கத்திடையேயும் மக்களிடையேயும் ஒருவித நம்பிக்கைக் குறைவு காணப்படும். கலெக்டர்களும் நியாய விசாரணைத்துரைகளும் மதாசிரியர்களாக வேலைசெய்வதால் யாதொரு நற்பயனுமுண்டாகாது. உற்சாகமுள்ள சிலருடைய விருப்பம் ஒருகால் சிறிது நிறைவேற இடமிருக்கும்; ஆனால், முடிவில் குழப்பமுந் தோல்வியுமே விளையும்.

இத் தீமைகளின் மேல், அரசிறை நிர்வாகத்தில் ஊழல்களேற்படும் கெட்ட எண்ணக்காரர்கள் கலெக்டரைச் சூழ்ந்து கொண்டு அவரது நம்பிக்கைக்கு ஆதரவு அளிப்பவர்போற் பாவித்து, கச்சேரியாட்களில் இணங்காதவர்களாகவும் திறமைசாலிகளாகவும் உள்ளவர்களைப் போக்குதற்குச் சூழ்ச்சி செய்வார்கள். மத மாற்றத்திற் கிணங்குவோரிவரெனச் சொல்லி, ஒவ்வொரு தாழ்ந்த உத்தியோகத்தையும் தங்களாட்களைக் கொண்டு நிரப்ப முயல்வார்கள். இவ்வாட்களின் திறமின்மையாலும் நேர்மையின்மையாலும் அரசிறை வருமானம் குறைந்து போம்.

தமது மதமாற்ற முறைகளுக்கு ஆதாரவளிக்கும் ஒரு காரணம்பற்றியே சில பேரைக் கலெக்டர் தமது அந்தரங்க உத்தியோகஸ்தர்களாக நியமித்துக் கொள்வாரே யாயின், நாட்டினர் ஐயமும் அதிருப்தியுங் கொள்வார்கள். தங்கள் மதம் போய்விடுமே யென்றஞ்சுவோராலும், உத்தியோகஸ்தர்களைக் கீழே தள்ளிவிட்டு அவ்வுத்தியோகங்களைப் பெற வேண்டுமென்ற கருத்துக் கொண்டோராலுங் கலகம் விளையும்.

அச் சப்கலெக்டர் புத்தகங்களை மக்கள் விரும்பிக் கேட்டார்களென்று சொல்லி யிருக்குமொன்றே சூழ்ச்சி செய்யும் மக்களால் அவர் ஏமாறக்கூடியவர் என்பதற்குச் சான்று அளிக்கும். அவர் முன்னின்று மறுக்கமாட்டாமலும் அவருக்கு வருத்தங் கொடுக்க எண்ணமில்லாமலும் மக்கள் அப் புத்தகங்களைப் பெற்றுக்கொண்டுள்ளார்கள். இதனையறியாது, உள்ளத்தெழுந்த வுணர்ச்சியால் வாங்கிக்கொண்டனர் என அவர் கருதுவது பிழை உண்மைப் பாதிரிகளை விட அவர் வெற்றியுள்ளவராகத் திகழ்ந்ததன் ஏது யாதென அவர் சிந்தித்துப் பார்க்கவில்லை போலும்! அவர் உத்தியோகத்தோடில்லாம லிருந்திருப்பாரேயாயின், அவருடைய கண்கள் திறக்கப்பட்டிருக்கும்.

ஒரு கலெக்டர் நாட்டு மக்களுக்குப் போதிப்பதென்றால், தமது ஒழுக்கத்தினாலேயே வழி காட்டவேண்டும். நியாய சபைகளுக்குப் போகாமல், தங்களுக்குள்ளேயே வழக்குகளைத் தீர்த்துக்கொள்ள முயற்சிசெய்யும் வழியை மக்களுக்குக் காட்டவேண்டும், தம்மைப்பற்றியும், தமது கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களைப் பற்றியும், கெட்ட பருவங்களைப் பற்றியும் அவர்கள் முறையிடுவதை யெல்லாம் செவிசாய்த்துப் பொறுமையாகக் கேட்க வேண்டும். தம்மால் செய்யக் கூடிய உதவியைச் செய்ய வேண்டும். இதற்கு மேலொன்றுஞ் செய்ய முடியாவிட்டால், இன்சொல்லாவது கூறவேண்டும்,'' இங்ஙனம் மதமாற்ற விஷயங்களில் அரசாங்க உத்தியோகஸ்தர்கள் தலையிடக்கூடாதென்று மன்றோ கூறினாரேனும், அவருடைய கடவுளன்பு குறைவுடைத்து எனக்கூறற்பாற்றன்று. அவர் நாள் தவறாமல் சத்திய வேத புத்தகத்தைப் படித்து வந்ததும் அப்புத்தகத்தி

லிருந்து அடிக்கடி மேற்கோள்கள் எடுத்துக் காட்டியிருப்பதுமே இதற்குச் சான்று.

இனி, மன்ரோ கவர்னராயிருந்தபொழுது தமது நேரத்தை எவ்வாறு கழித்தாரென்பதை யறிந்துகொள்ளப் பலர் ஆவலுள்ளவராயிருப்பதியல்பே. ஆதலின், அதுபற்றிச் சிறிது எழுதுவாம். அவர் காலையிலெழுந்தவுடன் இரண்டு மூன்று மணிநேரம் வெட்ட வெளிகளிற் கழிப்பர். அவரது தலைநகராகிய சென்னையிலோ நாட்டுப்புறமாகிய கிண்டியிலோ அவர் இருந்துழி, வாரத்தில் நான்கு நாட்காலையில் குதிரை மீதேறிச் செல்வர்; மூன்று நாட்காலையில் நடந்து செல்வர். நடந்து செல்லுங்கால் வந்துசேரும் மக்களோடு தாராளமாகப் பேசிக்கொண்டே போவார். எல்லாருங் கூறுவதைப் பொறுமையாகக் கேட்பார். அவர்கள் கொடுக்கும் மனுக்களைத் தமது நீண்ட கரத்தால் வாங்கிக் கொண்டு பார்த்துப் பதிலெழுதுவதாக வாக்களிப்பார். வாக்களித்தபடி நடப்பர். காலை நேரத்தை இங்ஙனஞ் சிறிது கழித்த பின், வீடுதிரும்பி உடையணிந்து ஏதேனும் எழுதியும் படித்தும் சிலகால் கழித்து, எட்டு மணிக்குக் காலையுண்டிக் கமர்வர். எவரேனும் கவர்னரோடு தனித்துப் பேசவேண்டியிருந்தால், அவர் காலையுண்டிக்கு வருவதுண்டு. ஒன்பதரை மணி ஆனவுடனே மன்ரோ தமது சொந்த அறைக்குட் புகுந்து, அங்கேயே மாலை நான்காவது மணிவரையில் பொதுக்காரியங்களில் ஈடுபட்டிருப்பர். மாலையில் நான்குமணியடித்தவுடன் அவர் பகற்போசனஞ் செய்வர். அதன்பின் ஒருமணிநேரம் ஐரோப்பியர்களுடைய முறையிடுகளைக் கேட்பதிற் கழியும். பருவத்துக்கேற்றபடி ஐந்தரை மணிக்கு அல்லது ஆறு மணிக்கு அவர் மனைவியுடன் பவனி போய்வருவர்; எட்டு மணிக்குத் தேநீர் அருந்துங்கால் குடும்பத்தாரோடு கூடிக்குலாவுமவர், பத்தரை மணிக்குப் படுக்கைக்குப் போகும் வரையில் யாரேனுமொருவரை செய்தித்தாட்களைப்படிக்கச்சொல்லிக் கேட்பர்; அல்லது சகாட் என்ற மேனாட்டுப் புலவர் எழுதிய புத்தகங்களில் ஒன்றை படிக்கச் சொல்லிக் கேட்பர்.

அதிகாரஞ் செலுத்துவோர் அடிக்கடி ஊர்களைச் சுற்றிப் பார்த்து விஷயங்களை நேரில் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்பது மன்ரோ கொள்கை. அதற்கேற்ப, அவர் ஜில்லாக்களில்

அடிக்கடி சுற்றுப் பிரயாணஞ் செய்வதுண்டு. அவ்வேளைக ளும், காலையுண்டி எட்டு மணிக்கும், பகற்போசனம் மாலை நான்கு மணிக்கும் நடக்கும் ஆனல் வெளியே பவனி வருவதற்குப் பதி லாக, உண்டி முடிந்ததும் குடிகளை யுள்ளழைத்து அவர் விசாரிப் பார். கூடாரக் கதவண்டைக் கூட்டம் பல சமயங்களிற் பருத் திருக்குமாதலால், அவர் வெளியில் வந்து மக்களோடு உரை யாடுவது வழக்கம். இரவில் நெடுநேரமான பின்பே, அவர் இக் கூட்டங்களை விட்டுப் பிரிவர்.

இங்ஙனம் வாழ்க்கை நடாத்திவந்த இப் பெரியார் பர்மிய யுத்தத்தில் பிரிட்டிஷார் வெற்றிபெற வுதவியதையும் அவரது திறமையையும் மனத்திற்கொண்ட கும்பெனியின் நிர்வாக அதி காரிகள் அவரை ஆம்ஹர்ஸ்ட்டுக்குப் பதில் அரசப்பிரதிநிதியாக நியமிக்க எண்ணினர்கள். மன்ரோ ஆம்ஹர்ஸ்ட்டே சிறந்தவ ரென்றும், வேறெவர் வரினும் அவர்க் கொப்பாக விருப்பரே யன்றி மிக்காராகவிரார் என்றுங் கூறி, அப்பதவி தமக்கு வேண்டா வென மறுத்து விட்டார். இதைக் குறித்து, அவர் 1826 மே 27-இல் எழுதியுள்ள ஒரு கடிதத்தைத் தருதும்:—

"என்னை அரசப்பிரதிநிதி யாக்கும் விஷயத்தில் எனது கருத்தைக் கேட்கிறீர்கள். பத்து, பதினைந்து ஆண்டுகளுக்கு முன்னுல் இப்பதவி யளிக்கப்பட்டிருப்பின், நான் உவகையோ டேற்றுக் கொண்டிருப்பேன். இப்பொழுதோ அது காலங் கழித்து வருகிறது. நான் இந்தியாவுக்கு வந்து இப்பொழுது நாற்பத்தாறு ஆண்டுகளுக்குமேல் ஆகின்றன. எக்காலும், நான் கஷ்டமிக்க நிலைகளில் வைக்கப்பட்டிருந்தேன். இதைத் தாங் கள் மறந்து விடுகிறீர்கள். சாதாரண விதிகளுக்கேற்ப, நான் ஏழாண்டுகளுக்கு முன்னரே இறந்துபட்டிருக்கவேண்டும். எனது உடலுரமும் மதுவுண்ணுமையும் ஏதோ என்னை இது காறும் அவ்வாறு போகாது வைத்திருக்கின்றன. நாடோறும் என்னுடல் கட்டுவிட்டுப் போகிறதின் அறிகுறிகளை நான் காண் கின்றேன். எழுதும்போது என் கை நடுங்குகிறது; சென்ற ஆண்டில் என்னைப் பிடித்த ஒரு சளிப்பிணுற் காது இன்னுங் கெட்டுவிட்டது. அதிக வேலை செய்த குதிரைபோல் நான் இன்றேன். நான் சிறிது இளைப்பாற வேண்டும்.

நான் அரசப்பிரதிநிதியாகப் போவதாயிருந்தால், உறுதியாக இரண்டாண்டிற்குமேல் என்னால் வேலைபார்க்க முடியாது; இவ்விரண்டாண்டுகளில் நான் குடிகளுக்கு யாதொரு நன்மையும் செய்ய முடியாது. புதிய மக்களிடையும் புதிய வேலையிலுஞ் செல்வேனானால், இரண்டு ஆண்டுகளும் உண்மை நிலையையறிந்துகொள்ளும் பொருட்டு ஆராய்வதிற் கழியும். இஃதானதும், எம்முறைகள் திருத்தப்பட வேண்டுமென்றும், எவை உள்ளவாறே தொடாது விடப்படவேண்டுமென்றும் ஆராய்வதற்கு நாலைந்து ஆண்டுகள் ஆகும். நான் அவ்வளவு காலம் இருப்பதென்பதாகாது. வகிக்கும் உத்தியோகத்தின் வேலைகளைச் செவ்வனே செய்ய முடியாதென்று நான் உணரும்போது அப்பதவியை ஏற்றுக்கொள்ள நான் விரும்பேன். ஒரு வாரத்தில் நான் இப்பொழுது செய்துவரும் வேலைகளவ்வளவும் மூன்று அல்லது நான்கு நாட்களில் முன்னர் என்னால் செய்யப்பட்டிருக்கக்கூடும்."

இக் காரணங்களால் மன்ரோ அரசப்பிரதிநிதி நிலை வேண்டாவென வுரைத்தார். 1823-இல் பிறந்திருந்த இரண்டாவது குழந்தையின் உடனலக் குறைவால் திருமதி மன்ரோ ஊருக்குத் திரும்பவேண்டியவர் ஆனார். மன்ரோ தம்மை வேலையினின்று விடுவிக்க வேண்டுமெனக் கேட்டுக் கொண்டும், அவருக்கு மாற்றாள் வந்து சேராததனால் விடுவிக்கப்பட்டாரல்லர். இதற்குள்ளாக அவர் செங்கற்பட்டு, தென்னார்க்காடு, தஞ்சை, திருச்சிராப்பள்ளி, மதுரை, திருநெல்வேலி, கோவை, நீலகிரி ஆகிய மாவட்டங்களில் சுற்றுப் பிரயாணஞ்செய்து, தஞ்சை திருநெல்வேலி ஜில்லாக்களில் வழங்கிவந்த அரசிறை முறையைப்பற்றி விசாரித்து வந்தார். பின், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களைக் கடைமுறையாகச் சுற்றிப்பார்க்கும் பொருட்டு அவர் 1827மே மாதத்திற் புறப்பட்டார்.

புறப்பட்டுச் சென்ற அவர் கடப்பை மாவட்டத்திற் சுற்றி வரும்போது சில செங்குத்தான குன்றுகளை நோக்கியதும், "அப்பள்ளத்தில் எவ்வளவழகான பூமாலையைப் பரப்பியிருக்கிறார்கள்!" என்று வியந்து கூறினார். சூழ்ந்துள்ளோர் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து ஒன்றுங் காணவில்லையேயென்று சொல்லினர். "ஏன்? எல்லாம் அங்குளவே! தங்கத்தாற் செய்யப்பட்டுளவே.'

என்று மன்ரோ உரைத்தார். மீண்டும் யாவரும் நோக்கினர், யாதுங் கண்டிலர். ஆனால், வயது முதிர்ந்த சேவகன் ஒருவன் "அந்தோ! நல்ல பெரியார் ஒருவர் விரைவில் இறப்பரே!!" என்று கூறினான். இக்கதையை வெவ்வேறு விதமாகக் கடப்பை ஜில்லாவில் இன்றுஞ் சொல்லி வருகின்றனர்.

ஜுலை 4-ஆந் தேதி குத்தியைச் (Gooty) சேர்ந்த மன்ரோ தமதாட்களுட் சிலர் வாந்திபேதியால் வருந்தக் கண்டார். அவர் அவர்களுக்கு ஆவன செய்யப் பணித்தார். பின்னர், அவ்விடத்தை விட்டுப் புறப்பட்டு, இருபத்திரண்டு மைலுக்கப்பாலுள்ள பட்டிக்கொண்டை என்ற இடத்தை ஆறாந் தேதி காலை மன்ரோ நண்ணினார். காலையுண்டியானதும், கூடார சபைக்குச் சென்று கலெக்டரோடு ஆகவேண்டிய வேலையைப் பார்த்தார். இவ்வாறிவர் வேலைபார்த்துக்கொண்டிருக்கு மெல்லையில், திடீரென இவருக்கும் வாந்திபேதி கண்டது. மருத்துவர் வந்து பார்த்து மருந்து கொடுத்தார். குறிகளிற் குணக்கேடின்மையால் அச்சத்திற்கிடமில்லையெனச் சொல்லி அவரகன்றார். வைத்தியர் வெளியே சென்றார் காலை ஒன்பது மணியளவில். ஒருமணி கழித்து மன்ரோ படுத்தபடியே சிறிதுநேரம் பொது விஷயங்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருந்தார். நாழியாகவாக, அவர் நிலை தளர்வடைந்தது. ஆனால் அவர் கவலையாதல் அச்சமாதல் காட்டவில்லை. இதற்குமுன் அவ்வாறு தாம் நோயுற்றிருப்பதாகவும், கவலைக் கிடமில்லையென்பதாகவும் அவர் பக்கத்திருந்தோர்க்குப் பகர்ந்தார். அவர்களுக்கெல்லாம் துன்பந் தந்ததற்காக வருந்தினார். அந்நோய் தொற்றக்கூடியது என்று சொல்லப்பட்டதால் அவர்களெல்லாம் தமது பக்கத்திருக்கக் கூடாதென மொழிந்தார்.

ஆனால் ஒரு மணிக்குமேல் நோய் மூண்டுவிட்டது. மூன்று மணியாகுங்கால் "இவ்வளவு நன்றாகப்பேணப்படும் பொருட்டாவது நோயுற்றிருப்பதேற்கும்" என்று நயமாக அவர் நவின்றார். சுற்றியிருந்தோரைப் போகும்படி மீண்டும் அவர் வேண்டினார். நான்கு மணிக்கு அவர் "என் குரல் ஒடுங்க ஆரம்பித்து விட்டது" எனக்கூறினார். இவையே அவர் கூறிய இறுதி மொழிகள். பின் ஒன்பதரை மணிக்கு, அந்தோ! மன்ரோ இவ்வுலகினின்றும் பிரிந்தார்.

அவரதுடம்பு உடனே குத்திக்கு எடுத்துச் செல்லப்பட்டது. அவண், அன்றிரவே அஃது அடக்கம் பண்ணப்பட்டது. அடக்கஞ் செய்யுங்காற் பார்த்திருந்த ஒருவர் தமது அருமைத் தகப்பனரின் மரணங்கூட, மன்ரோவின் சாக்காடு கொடுத்த துன்பத்தைப் போன்ற அளவு துன்பந்தரவில்லையென்று கூறியுள்ளார். மக்களின் அன்பையும் நம்பிக்கையையும் மன்ரோ மிகுதியாகப் பெற்றிருந்தமையின் தங்கள் குடும்பத்துள் நிகழ்ந்ததோர் இழவைப்போற் பாவித்து மக்கள் பலர் வருந்தினர்கள்.

இந்தியாவிலும் இங்கிலாந்திலும் மக்கள் எங்ஙனம் துக்கம் கொண்டாடினர்களென எழுதப்புகின் விரியும். எனினும், ஒரு சிறிது கூறுவாம். கடப்பை ஜில்லா மக்கள் பணம் வசூல் செய்து, குத்தியில் ஒரு சத்திரம் கட்டி, அதைச்சுற்றி ஒரு மாந்தோப்பமைத்தனர். அச் சத்திரத்தை மன்ரோவின் பெயரோடிணைத்து வைத்தனர். அச்சத்திரத்தில் இப்பொழுதும் மன்ரோவின் திருவுருவப்படமொன்று இருந்து வருகின்றது. அதைப் போன்ற திருவுருவப் படங்களால் பெல்லாரிக் கச்சேரியும், ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிலுள்ள பொது நிலையங்களும், சென்னை ரெவனியூ போர்டாலயமுந் திகழுகின்றன. சென்னை அரசாங்கத்தார் அச்சத்திரத்தின்பாங்கர் ஒரு குளம் வெட்டுவதற்கும், அதைப் பாதுகாத்து வர ஆட்களை யேற்படுத்துவதற்கும், கல்லறை யொன்று செய்விப்பதற்கும் வேண்டிய பொருளை ஒதுக்கி வைத்தனர். பட்டிக்கொண்டையில் மன்ரோ விண்ணுலடைந்த இடத்தின் மருங்கே ஒரு சோலையமைக்கும்படியும் ஒரு குளம் வெட்டும்படியும் செய்தனர். கீழ்இந்தியக் கும்பெனியின் நிர்வாகிகள் தமக்கு மன்ரோவிடமுள்ள மதிப்பைத் தெரிவித்துக் கொண்டனர்; தமது ஆழ்ந்த அனுதாபத்தைக் குடும்பத்தாருக்கும் அறிவித்தனர்.

1831 எப்ரல் திங்களில் மன்ரோவது உடல் சென்னைக்கு எடுத்து வரப்பட்டது. கோட்டையிலுள்ள மாதா கோவிலில் அஃது அடக்கஞ் செய்யப்பட்டது. அவ்விடத்தில் மதில் போன்ற ஒரு சிறு பீடமும் மார்பளவுள்ள மன்ரோவின் வெள்ளைக் கல்லுருவமொன்றும் இன்றுங் காணலாம்படியுள்ளன. வெண்கலத்தாற் செய்யப்பட்ட மன்ரோவது உருவச்சிலையொன்று 1839-ஆம் வருஷம் அக்டோபர் மாதம் இருபதாம்

நாளன்று சென்னையிற் கோட்டைக்குப் போகும் வழியில் மலைச் சாலைக்கு அருகாமையில் திறந்து வைக்கப்பட்டது. அச்சிலை மன்ரோ குதிரை யூர்ந்து போவது போன்று அமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர் சுற்றுப்பிரயாணஞ் செய்த காலங்களில் புகை வண்டிகள் கிடையாவன்றோ? அவர் குதிரைமீதேறி ஊர்ஊராகச் சென்று, குடிகளை நண்ணி, அவர்களுடைய குறைகளைக்கேட்டு, முறைசெய்து வந்ததை நினைப்பூட்டுதற்கே போலும் இச்சிலை இங்ஙனமமைக்கப்பட்டுளது!

மன்ரோ மாண்ட மூன்றும் நாள் கீழ்வருங் குறிப்பு அரசாங்கம் வெளியிட்ட ஒரு சிறந்த தாளிற் காணப்பட்டது:— "அவரது உரம் பெற்ற அறிவும், அடையலாகாச் சாமர்த்தியமும், இளைப்பிலா வுழைப்பும், அறிவினீட்டமும், கீழ்நாட்டுப் பாண்டித்தியமும், சுதேசவாசிகள் போர்ச்சேவகர்கள் ஆகியோருடைய பழக்க வழக்கங்களை யறிந்திருக்கும் ஆற்றலும், பொறுமையும், காட்சிக்கெளிமையும் இனிமையும், அவர் எவ்வேலையிலிருந்திருந்தாலும் அவருக்குப் பீடும் பெருமையும் அளித்திருக்கும்." சென்னையில் ஒரு பெரும் பொதுக்கூட்டம் கூடி, மன்ரோவின் மறைவைக் குறித்து எல்லா வகுப்பாரும் துக்கப்படுவதாகவும், அவருக்குள்ள புகழில் பெருமை கொள்வதாகவும், தீர்மானங்கள் நிறைவேற்றிற்று. அக்கூட்டத்திற் கூடினோர் பலர் மன்ரோவின் உருவச்சிலைக்காக நிரம்பப் பணங் கொடுத்தனர். ஒன்பதாயிரம் பவுன் வசூலிக்கப்பட்டது. அப் பணங்கொண்டு அமைக்கப்பட்ட உருவச்சிலை இன்றும் நின்று, சாமர்த்தியமும், உழைப்பும், நேர்மையும், பொதுஜன ஊழியத்தில் விழைவும் எப்படி ஒருவரை மிகத் தாழ்ந்த நிலையிலிருந்து மிக வுயர்ந்த நிலைக்கு உய்க்கும் என்று காட்டி வருகின்றது.

## பதினேராம் பகுதி

### மன்ரோவும் இந்திய மக்களும்

"இந்தியா சகாத்லாந்து ஆகிய இரண்டு தேசங்களிடத்தும் எனக்குள்ள பற்று ஒரு சீர்மைத்து. இந்தியா தேசத்தையும்

அதன் தட்ப வெப்ப நிலையையும், நம்மூரையும் அதனிலையையும் விட விரும்புகின்றேன். இந்தியாவிலேயே நம் சுற்றத்தார் நண்பரெல்லாரு மிருப்பாரேயாகில், ஊருக்கு வரவேண்டுமென் றெண்ணவே மாட்டேன். இப்பொழுது ஊருக்குத் திரும்ப வேண்டுமென்று ஆவலுடையவனுயுள்ளேன்; ஆனுல் பெரிய வருத்தத்துடன் நான் இந்தியாவை விட்டு வரக்கூடும். இந்தியா வில் என் வாழ்நாளிற் பெரும்பாகத்தைக் கழித்துவிட்டேன்; நான் மக்களோடு நன்ருகப் பழகியுள்ளேன்; தட்ப வெப்ப நிலை எனக்குப் பிடித்திருக்கிறது; மலைகளின் ருேற்றம் அழகாக விருக்கின்றது. இக்காரணங்களால் இஃது எனது தேசமாக இல்லாமற் போயிற்றே என்று வருந்துகின்றேன். எனது தேசமாக இருப்பின், என் சுற்றத்தார் இங்கே இருப்பர். நான் அவர்களைப் பார்க்கும் பொருட்டுச் சகாத்லாந்து செல்ல வேண்டியிராது" என்று மன்றோ நினைத்து வருந்தியுள்ளா ரென்பது அவருடைய கடிதங்களிலிருந்து அறியப்படுகின்றது இதனுல், மன்றோவுக்கு இந்தியாவினிடத்திருந்த பற்று அறியப் படும்.

இந்திய மக்களிடத்தும் அவர் பற்று வைத்து அன்பு காட்டி ஞர் என்பது அவர் சுதேசவாசிகளைப் பற்பல அரசாங்க உத்தி யோகங்களில் நியமிக்கவேண்டும் என்று மன்ருடி வேண்டியதி லிருந்தறியப்படும். அதைக் குறித்து அவர் எழுதிய குறிப்புக்கள் சிலவற்றைக் காண்பாம்.

"தலத்துக்குரிய மக்களிடமிருந்து அறிந்துகொள்வதற்கு மேல் நாட்டு நிலையைப்பற்றி இவ்வரசாங்கம் ஒன்றும் அறியாது. மற்ற நாடுகளில் அரசாங்கமும் அதன் உத்தியோகஸ்தர்களும் குடிமக்களின் பிரிவொன்றையே சேர்ந்தவராயிருப்பர். அதனுல், பொதுச் சட்டங்களைக் குறித்து நாட்டாருடைய கருத்து இன்ன தென்பதை அவர் எளிதில் அறிந்துகொள்ளக்கூடும். இங்கு, சட்டஞ் செய்வதிற்றொடர்பில்லா மக்களுக்குச் சட்டங்கள் செய்கிருேம். அம் மக்களைப்பற்றிய அரசாங்கத்தின் அறிவோ அற்பமானது. அறிஞரும் உழைப்பாளருமான உத்தியோகஸ் தர்கள் தலத்திலிருந்து, தீர விசாரித்து, சுதேசவாசிகளின் கருத்தை அறிவித்தாலன்றி, மக்களுடைய தகுதிக்கேற்ப அர சாங்கம் சட்டத்தைச் செய்திட இயலாது. தலத்திலுள்ள

உத்தியோகஸ்தர்கடாமும் அனுபவமுள்ள சுதேச ஆட்களால் தான் இக்காரியத்தைச் செய்து கொள்ள வல்லார்.

சுதேசவாசிகளைப் பொறுப்பும் பொருளும் பொருந்திய நிலைகளில் வைக்காமல் விலக்கி வருவதால் நன்மையொன்றும் உண்டாகவில்லை. எந்தத் தீமையை விலக்குவதற்கும் ஐரோப்பிய உத்தியோகஸ்தர்களை அதிகப்படுத்தச் சிந்தனை செய்யப்படுகிறது. ஐரோப்பியர்களை வைப்பதில் பணம் நிரம்பச் செலவாகின்றது. அன்றியும், சுதேச வாசிகளிலுங் குறைந்த ஆற்றலை ஐரோப்பியர்கள் பெற்றிருப்பதால், அவர்களைக் குறைக்கவேண்டுமே யொழிய அதிகப்படுத்தக் கூடாது. இரண்டாந்தரமான வேலைகள் யாவற்றிலும், பொதுவாகவும், நியாய விசாரணை வேலையிற் சிறப்பாகவும் ஐரோப்பியரை விட இந்தியர் நன்றாக வேலை பார்க்கக்கூடிய திறமை படைத்தவர்.

ஆனால், சுதேசவாசிகள் கைக்கூலி வாங்கிவிடுவார்களாதலால், அவர்களை நம்பக்கூடாதெனச் சொல்லப்படுவதை அறிவேன். இஃது ஒரு பழைய ஆட்சேபம். ஒத்த தகுதியுள்ள எந்தத் தேசத்து மக்கள் டத்தும், இவ்வாட்சேபத்தை எழுப்பக்கூடும். இங்கிலாந்து கலாற்றீர்வை இலாக்காக்களிலுள்ள கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் யோக்கியத்திற் பேர் போனவர் என்று எவரும் எந்நாளுங் கருதியதில்லை. உதாரணங்களுக்காக நாம் இங்கிலாந்துக்குப் போக வேண்டா. இந்தியாவிலே கும்பெனியின் உத்தியோகஸ்தர்கள் சுதேச காரியகர்த்தர்களோடு சேர்ந்துகொண்டு பணம் ஈட்டி வந்தது எல்லாருக்கும் நன்றாய்த் தெரியும். அவர்களுடைய படியை லார்டு காரன்வாலிஸ் அதிகப்படுத்திய பிறகுதான் அவர்கள் ஒழுங்குக்கு வந்தார்கள் இம்மாதிரி சுதேசிகளுக்குஞ் செய்தால், இவர்களும் அவ்வாறுவார்கள். இவர்களுக்கு நல்ல சம்பளம் கொடுக்காவிட்டால், கெட்ட ஆட்களே நமக்குக் கிடைப்பர். பொறுப்புக்கேற்றபடி சம்பளத்தை அதிகப்படுத்தினல், நல்ல ஆட்கள் கிடைப்பர். ஐரோப்பியர்களைவிட இந்தியர் நன்றாக வேலை செய்யக்கூடிய எப்பதவியிலும் இந்தியரையே வைக்கவேண்டும். அசல் வழக்குகளை எல்லாம் விசாரிக்க இந்தியரே சிறந்தோர். மறு விசாரணைகளைப் பார்க்க வொன்றே ஐரோப்பியர் நியமிக்கப்பட வேண்டும்.

நமது இராணுவ பலத்தின் செல்வாக்கால் நமது அரசாங்கம் நன்குமதிக்கப்பட்டு வரலாம். ஆனால், அதிகார விருப்பத்தைத் தூண்டுதற்கேற்ற வேலை யொன்றுஞ் சுதேசிகளுக்குக் கொடுக்கப்படாத வரையில், அரசாங்கம் பொது மக்கள் விருப்பத்தைப் பெற்றதாகாது. சுதேசிகளிடம் நம்பிக்கையில்லையென்று சொல்லி, அவர்களை முக்கிய பதவி யொன்றிலும் வைக்காமல் இருந்து வருவதால், அவர்களுடைய குணங்கள் இன்னும் இழிவடையும். இவ்வாறு கெடுதற்கு நாம் ஏதுவாயிருப்பது பெருந்தன்மையற்றதாகவுந் தகுதி யற்றதாகவுமிருக்கிறது.

குறைந்த நம் ஆட்டொகையைக்கொண்டு ஒரு மக்கட்டொகுதியின் வேலையெல்லாம் பார்த்து விடலாமென் றெண்ணி, நாம் இறுமாந்துள்ளோம். நம்மவர் பத்து மடங்கு அதிகமாக இருந்தாலும் அதற்கேற்பத் தீமையே வளரும். இப்பொழுதே சிறந்த பதவி யொவ்வொன்றையும் நாமே வைத்துக் கொண்டுள்ளோம். சுதேசிகள் வகித்துவரும் இன்னுந் தாழ்ந்த பதவிகளையும் எடுத்துக் கொள்வோமானால் நாம் நிலையிற் றாழ்வதோடு, கடமைகளையும் அவ்வளவு நன்றாகச் செய்யமாட்டோம். அவர்கள் வகித்துவருந் தாழ்ந்த பதவிகளுக்கேற்ற தகுதிகள் எல்லாவற்றையுஞ் சுதேசிகள் ஐரோப்பியர்களைப் போலவாவது நன்றாகப் பெற்றிருக்கிறார்கள். பொதுவாக, ஐரோப்பியர்களை விட அவர்கள் சிறந்த கணக்கர்கள். பொறுமையும், உழைப்பும், தொழிற்றிறமும், தேசத்தின் நடையுடை பாவனை இவற்றினறிவும் அதிகமாக அவர்கள்பாற் காணப்படுகின்றன.

மேலும், இந்தியர்களிலிருந்து ஆட்களைத் தேர்ந்தெடுப்பதாயிருந்தால், அனேகப்பேரிலிருந்து வேண்டிய பேரைத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொள்ளக்கூடும். ஐரோப்பியர்களிலிருந்து எடுத்துக் கொள்வதா யிருந்தாலோ, கும்பெனியாட்கள் சிலருட் சிலரையே பொறுக்கிக் கொள்ளவேண்டும். இதனால், தகுதி வாய்ந்த இந்தியர்கள் ஐரோப்பியரினு மதிகமாகக் கிடைப்பார்கள் என்பது தெளிவு.

சுதேசிகள் பிழை செய்கிறார்களென்று ஒப்புக்கொள்வது அவர்களை வேலையில் வைத்துக்கொள்ளாததற்குக் காரணமாகாது. நாமும் பல சமயங்களிற் பிழை செய்கின்றோம். நாம் செய்யும்

தவறு புலப்படுவதில்லை; புலப்பட்டாலும் அரிதாகவும் அற்பமாக வுங் கொள்ளப்படுகிறது. அவர்கள் செய்யுந்தவறே இவ்வாறு எண்ணப்படுவதில்லை. பிழையைக் கண்டவுடனே அவர்களை நீக்கிவிட்டு, வேற்றாட்களை வைக்கவேண்டுமென நினைக்கிறோம். பெருந்தீங்கு செய்திருந்தாலொழிய ஐரோப்பியரை நீக்குவதில்லை. ஐரோப்பியனையனுப்பி விட்டால் வேற்றாள் கிடைக்கமாட்டான் என்றும், கிடைத்தாலும் அவனினுஞ் சிறந்தவனாக இரான் என்றும் நினைக்கிறோம்! அவன் திறமை எங்ஙனமிருப்பினும் அவன் ஒன்றில்லாவிட்டால் மற்றொரு வேலையில் வைக்கப்பட வேண்டியவனாயிருப்பதால், பொது மக்கட் செலவில் தின்று கொண்டிருப்பான். சுதேசிகளை வைத்துக் கொள்வதால் ஏற் படக்கூடிய நலங்கள் எல்லாவற்றையும் புறக்கணிக்க, அவர் களது கைக்கூலி பெறுஞ்செய லொன்றே சாலுமெனக் கூறுவர் சிலர். இதைப் போக்க ஐரோப்பியர்களை அதிகமாக்குவதைத் தவிர வேறு வழியில்லையென்றுங் கூறுவர். இவ்வழியால், செலவு அதிகப்படுமே யொழியக் காரியம் நிறைவேறாது. பெருஞ் சம்பளத்திலுள்ள ஐரோப்பியர்களும் கைக்கூலி வாங்குகிறார் களென்பதற்குச் சான்றுகள் உள. ஐரோப்பியரை அதிகமாக்கி அக்காரணத்தால் அவர்களது சம்பளத்தைக் குறைத்தால் கைக் கூலி பெறுவோர் அதிகமாவரே யன்றிக் குறையார்.

கைக்கூலி வாங்குங் கீழ்த்தர உத்தியோகஸ்தர்கள் சிலரு மில்லாத நாடு எக்காலத்தும் இருந்ததில்லை யெனக் கூறலாம். இந்தியா மாத்திரம் இதற்குப் புறனடையாக இருக்கவேண்டு மென்று நாம் எதிர்பார்த்தலாகாது. பரிதானம் வாங்குவதை அடியோடு நம்மால் அழிக்க முடியாதாயினும், அதனால் பொது மக்களது உரிமைக்குக் கேடுவாராத அளவாவது அதனைத் தடுக்க வேண்டும். மற்ற நாடுகளில் இதற்கேற்ற வழி யிஃதெனக் கொண்டிருக்கு மொன்றையே நாமுங் கொள்ளவேண்டும். அஃதாவது, சுதேசவாசிகளை நாம் மரியாதையாக நடத்த வேண் டும்; அவர்களிடத்து நாம் நம்பிக்கை வைக்கவேண்டும்; அவர் களுடைய பதவிகள் மரியாதை வாய்ந்தவையாயிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்; அவர்களது பதவிக்கேற்ற சம்பளத்தைக் கொடுத்து மயங்காதிருக்கும்படி செய்யவேண்டும்.

நமது அதிகாரத்தைப் பலப்படுத்திக் கொண்டு சுதேசிகளை இழிந்த நிலையில் விட்டுவிடுவதில் நமக்கு விருப்பமா? அன்றி, அவர்களது நடையை நலப்படுத்தி, நாட்டு நிர்வாக நிலைகளை வகிக்கும் தகுதிக்கு அவர்களை ஆளாக்கி விடுவதற்கு நாம் முயல வேண்டுமா? பின்னதே நமது நோக்கமாக ஐயமின்றி யிருக்க வேண்டும். இந்தியாவோடு நம் தொடர்பு அற்றுப்போகக்கூடிய காலத்திலே, இவர்களது ஆட்சியால் மக்கள் மிகவு மெளியவ ரானதும், முன்னிருந்த ஆளுந் திறமையிற் குறைந்தவரானதுமே பயன் என்று சொல்லப்படாமல் இருக்கவேண்டிய வழியில் நாம் நடந்துகொள்ள வேண்டும். மக்களின் தகுதியைத் திருத்த முறச் செய்வதே நமது நோக்கமாக இருக்கவேண்டும். இந் நோக்கத்தை நிறைவேற்ற வழிகள் பல வெவ்வேறு விதமாகச் சொல்லுவார்கள். ஆனால், மக்களைப் பற்றி அவர்களுக்கே மேலான எண்ணமுண்டாகும்படி செய்யமுயல்வதாலும், அவர் களிடத்து அதிக நம்பிக்கை வைப்பதாலும் இது நிறைவெய்து மென நான் நினைக்கிறேன். முக்கியமான பதவிகளில் அவர்களை வைப்பதாலும், அரசாங்கத்திலுள்ள உத்தியோகங்கள் எல்லா வற்றிற்கும் அவர்களைத் தகுதியுடையவராகச் செய்வதாலும் இந் நோக்கம் கைகூடுமென்றும் நினைக்கிறேன்.

நமது தற்கால அரசாங்க முறையில் அதிகாரம், நம்பிக்கை, வருமானம் முதலியவையுள்ள இடங்களிலிருந்து சுதேசமக்கள் விலக்கப்படுவதால், அவர்கள் மந்தமடைகிறார்கள். இங்ஙன மிருக்க, நமது சட்டங்களும் பள்ளிப் புத்தகங்களும் அவர்களது தகுதியை மேம்படுத்த முயலுவதாற்பயனென்? சீர்திருத்து தற்கு நொய்யதோர் ஆயுதத்தையும் கேடு செய்தற்கு வலிய தொரு படையையும் நாம் கைக்கொள்வதால், முன்னேற்ற மடையலாம் என்று எதிர்பார்ப்பது தகாது. நல்ல தகுதிகளைத் தேடிக்கொண்டாலுங்கூட சுதேசமக்கள் பொருளையோ புக ழையோ அடையமுடியாதபடி வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள்; சிறு வேலைகளை யடைதற்கே தகுதியுடையராகக் கருதப்படுதலின், திருந்துவதில் அவர்களுக்கு ஊக்கமிருக்குமென்று நம்பவேண்டா. அவர்களைத் திருத்தவேண்டுமென்பது நம் நோக்கமாயிருந்தால், நமது தலைமைக்கு ஊறுசெய்யாத பதவிகள் எல்லாவற்றையும் அவர்களுக்குக் கொடுக்கவேண்டும். மேலான உத்தியோகத்தின்

கடமைகளை நமது விதிகளின்படியும் கருத்துப்படியுஞ்செய்ய அவர்களால் இப்பொழுது இயலாதெனினும், சிறிதுசிறிதாக அவர்களுக்கு மேலதிகாரங் கொடுக்கமுன்வர வேண்டும். நாளடைவில் மேலான பதவிகளை வகிக்குந்திறமை அவர்களுக்கு வந்துவிட்டதை நாமறிய அறிய, மேன்மேலும் உயர்ந்த பதவிகளை அவர்களுக்களிக்க வேண்டும்.

முக்கியமாக அரசிறை இலாகாத் தலைமையில் அறிவும் அனுபவமும் வாய்ந்த இந்தியர்களை நியமித்து, ரெவனியூ போர்டுக்கு உதவிபுரியுமாறு செய்யவேண்டும். மற்ற பகுதிகளிலேயே ஐரோப்பியர்க்குதவியாக இந்தியரை நியமிக்கும்பொழுது கஷ்டமு முக்கியமுமான கடமைகளையுடைய இவ்விலாகாவில் அவர்களை நியமிக்கா திருக்கலாமா? இதில் அவர்களை நியமனஞ் செய்யாது விடுவதால், நமக்கும் அவர்களுக்குந் தீங்குண்டு. அவர்களில்லாமல் அப்பகுதியை நன்ருக நடத்த நம்மால் இயலாது.

இங்ஙனம், சுதேசமக்களுக்காதரவு அளிக்கவேண்டுமென்று அடிக்கடி மன்ரோ வற்புறுத்தி வந்தாரேனும், அவ்வாதரவு வெறுஞ்சோம்பேறிகளுக்களிக்கப்படலாகாது என்று அவர் கருதினர். இதைக்குறித்து அவர் எழுதியுள்ளதாவது:— "அரசாங்கம் ஏழைகளுக்குக் கூலிகொடுப்பதன்றி, இனமாகக் கூலங்களை வழங்குவதாயிருந்தால், காரியம் கெட்டுப்போம். அவர்கள் எண்ணிக்கையிற் பெருகிவிடுவார்கள். பொதுப் பாதுகாப்புக்கு ஆசைப்பட்டு அவர்களெல்லாம் ஒன்றுகூடிவிடுவார்கள்; தங்கள் உழைப்பாற் பிழைக்கும் இனிமையான வழியை விட்டுவிடுவார்கள். மற்ற தேசங்களிற் போலவே இந்தியாவிலும், தானம் பெறுவதால் ஏழைகள் அதிகப்படுகிருர்கள்; எவ்வளவு பெருந்தொகையைத் தானத்திற்காக வைத்திருந்தாலும் அவ்வளவையும் வேண்டும் எளியவர்கள் விரைவில் தோன்றிவிடுவார்கள். இத்தேசத்தில் எங்காகிலும் ஒரு மூலையில் தானியம் வழங்கப்படுவதாயிருந்தால், அச்செய்தி விரைவில் தொலையான இடங்களுக்கும் பரவிவிடும்; கொடுக்கப்படுவது சிறிதாக இருந்தாலும் பெரிதாகக் கூறப்படும்; இக்காலத் தங்கடங்கள் உழைப்பாற் பொருளாற்றிவரும் ஏழைகள் எளிதாகப் பணத்தைப் பெறக் கூட்டம் கூட்டமாய்ஓடிவந்துவிடுவார்கள். விரைவில், இக்கூட்டம்பொறுக்கலாற்

ருது பெருகும்; அவர்களிடைப் பஞ்சமுந் தோன்றும். இவ் வேழைகள் கிராமங்களிலிருந்து ஓடிவந்ததால் ஏற்படும் தீமை இஃதொன்றன்று; அவர்களது ஊழியத்தை யிழந்தோர்வேறு வருந்துவர். ஆட்கள் குறைவால், நிற்கும் பயிர்களும் வரப் போகுஞ் சாகுபடியும் அல்லலுறும்."

இக்காரணங்களால், எளியவர் என்று சொல்லி வரு வோர்க்கு வேலையின்றிச் சோறு நாடோறும் போடுவது தவ றென்று மன்றே கருதியதறியப்படும். வேலை செய்ய வலிமை வாய்ந்த மக்களுக்குச் சோறு வாளா அளிப்பதென்றால், மடி தான் மிஞ்சும். மக்கள் மடியுடையராவதிலும், வீண்பேச்சுப் பேசுவதிலும் மன்றேவுக்கு வெறுப்புண்டாயிற்று. வீண்பேச் சால் அவரை வருத்தப்படுத்திய சிலரைப் பற்றி அவர் தர்மபுரியி லிருந்து எழுதியிருப்பதைக் காண்பாம். "என்னைக் காண வருப வருட் பலரைக்காண எனக்கு விருப்பமுண்டு. ஆனால், சில வேளைகளில், அலுத்துப்போகும்படி பேசும் சிலர் வந்து சேர்கி றார்கள். இந்நாட்டிற் சத்திரங்கள் இல்லை; அதனால், வழிப் போக்கன் எவனும் தெரிந்தாலுந் தெரியாவிட்டாலும், சாலையி லுள்ள உத்தியோகஸ்தன் வீட்டில் தங்கிவிட்டுப் போவான். அலுக்கச்செய்யுமாள் என்னிடம்வந்தால், காலை நேரமாத்திர மிருந்து கழிகின்றனல்லன்; பகலு மிரவுங்கூட இருந்துவிடுகின் றான்; அவனுக்கு ஓரறை யளித்து, சில செய்தித்தாள்களும் பத்திரிகைகளும் கொடுத்து, அவன் வேலையைப் பார்க்கும்படி சொல்லிவிட்டு என் வேலையைப் பார்க்கத் தொடங்குவேன். சில வேளைகளில், அன்னாருடையபேச்சுக்களால் எனக்குத்தலைவலி கண்டிருக்கிறது. அறிவிலியொருவன் பேசுவதைக் கேட்பதை விட எந்நேரமும் வெயிலில் வேண்டுமானாலும் நடந்து செல்வதே மேல் என நான் பலகால் நினைப்பேன். காண வருவோர் எல் லாரையும் ஒருங்கே காண்பது நல்லதென நான் நினைப்பதுண்டு ஒருவர் இருவராக வந்தால் யாருடன் பேசுவது என்ற விஷயத் தை முடிவு செய்துகொள்ள எனக்கு உரிமை வேண்டுமென்றும் நினைப்பதுண்டு. ஒவ்வொருவரையும் தனித்தனியாகக் காண்ப தென்பது கஷ்டமான காரியம். சண்டையினின்றுங் கொலையி னின்றும் நம்மைப் பாதுகாக்கும்படி கடவுளை வேண்டுதற்குப் பதிலாக, காணவந்து பயனில பேசுவோருடைய தொல்லையினி

ருந்து பாதுகாக்கும்படி வேண்டுதல் மேல். முன்னது அரிதாக நிகழக்கூடியது; பின்னது அடிக்கடி உண்டாகின்றது; அடிக்கடி யுண்டாகும் தொல்லையைப் போக்க முயல்வதே சிறந்தது."

இன்னொருநாள் அவர் பெல்லாரியில் இருந்தபொழுது அவரைச் சுற்றி எப்பொழுது பார்த்தாலும் பத்துப்பேர் இருந்து தொந்தரவு தந்து வந்தனர். ஒருநாள், காலை ஏழு மணியிலிருந்து பன்னிரண்டு மணி வரையிற் கூட்டம் கூட்டமாக மக்கள் வந்துபோய்க்கொண்டிருந்தார்கள். ஒவ்வொருவரும் ஒரு மணி நேரம் பேச ஆசைப்பட்டார். தம் தகப்பனார் பட்ட முப்பது வருஷக் கடனைப்பற்றி ஒருவர் ஒரு பெருங்கதை கூறினார். சண்டைக் காலத்தில் தாம் வெளியே சென்றிருந்த பொழுது தமது சொத்தைத் தமையன் எடுத்துக் கொண்டுவிட்டான் என்று ஒருகதை வேறொருவர் விளம்பினார். தமது மாட்டினைவிட நன்றாக உழைத்த மனைவி இறந்துவிட்டதால், கிரமமான வரியைத் தம்மாற் செலுத்த முடியவில்லையென மற்றொருவர் மொழிந்தார். இவை யெல்லாவற்றையும் மன்ரோ கேட்டுக்கொண்டிருக்க வேண்டியவராயிருந்தார். ஒவ்வொருவரும் வருணிப்பதிற் றேர்ந்தவராக இருந்ததால், அரை மணிக்குட் கதையை முடித்துவிட்டாற் போதுமென மன்ரோ நினைப்பதுண்டு. கதையின் கோடியில் தொடங்கினாற் போதுமென மன்ரோ அடிக்கடி சொன்னாலும், பயன் விளைவதில்லை; மன்ரோ எல்லா விவரங்களையும் அறிந்து கொள்ளவேண்டும் என்று அவர்கள் வற்புறுத்தி வந்தார்கள்.

மன்ரோ முதன்முறை சகாத்லாந்திற்குத் திரும்பி வந்தபொழுது, சென்னையில் அவரைத் தெரியாதவர்களும் வந்து வந்து பார்த்துச் சென்றனர். காரணம், அவர் திருமணமாகித் திரும்பியதேயாம். வந்து பார்த்தவர்களுடைய வீட்டிற்கு மணமகனும் மணமகளும் போய்வரும் வழக்கம் மன்ரோவுக்குப் பிடிக்கவில்லை. வந்துவிட்டுப் போகும் ஒவ்வொருவர் வீட்டிற்கும் போய்வருவதென்றால், காலம் வீணாகக் கழியுமே யென்று நினைத்தே மன்ரோ வருந்தினார்.

பேச வருவோர் குறையவேண்டுமென்று கடவுளை வேண்டிக் கொள்ளுதல் நலமென்றும், சொல்ல வருவோருடைய

கதைகளால் தலைவலி கண்டுவிட்டதென்றும், மன்றே சொல்லி வருந்தியிருப்பதால் அவர் மக்களை யிகழ்ந்தாரென்று கொள்வதற்கில்லை. வேலையற்றவரும் பயனற்ற பொருள்களைப்பற்றிக் கேட்கச் சில சமயங்களில் வருந்துவார்கள். மன்றே தலைக்கு மேல் வேலையை வைத்துக்கொண்டு தவித்தவர். அவ்வேலையைப் பார்ப்பதற்கிடையூருக, வீண்பேச்சுப் பேசும்பொருட்டு வந்தவர்களை அவர் வெறுத்தாரே யொழிய, வேலையில்லாத நேரத்தில்—காலையில் நடைபோடும் நேரத்தில்—தம்மிடம் வந்தோரை அவர் வெறுத்ததேயில்லை; இன்முகங்காட்டி அவருடன் உரையாடியே வந்தார்.

மன்றே ஆழ்ந்து நோக்கி இந்தியாது இயல்பினை யறிந்தாரென்பது பாராமஹாலின் ஒரு கிராமத்துக் குடிகளைப்பற்றி அவர் கீழ்வருமாறு எழுதியிருப்பதான் அறியப்படும்:—"காலவியல்புக் கொடுமை அவர்களை யதிகமாகப் பாதிப்பதில்லை. விறகு விலையின்றி அவர்களுக்குக் கிடைக்கிறது. அவர்களுடைய ஆடைகளால் அவர்களுக்குப் பெருஞ் செலவில்லை. இரண்டு மூன்று நாட்கள் அவர்களே வேலை செய்து ஒரு வீடு கட்டிக்கொண்டு விடுகிறூர்கள். அவர்கள் வீடு மண்ணாலாக்கப்பட்டு வைக்கோலால் வேயப்படுகிறது. அவர்கள் எல்லாரும் மணமானவர்களே. அவர்களது குடும்பம் பாரமாயிராமல் அவர்களுக்கு தவியாயிருப்பதின் காரணம், ஆகுஞ் செலவிற் கதிகமாக அவர்கள் கூலி பெறுவதேயாம். இஃது இயல்பாகக் கருதப்படுவதால், மனைவியோ மகனே இறந்ததும் வரியைத் தள்ளும்படி மனுக்கள் போடுவர். இந்தியாவைப் பற்றி யெழுதுங் கல்வியறிஞர்கள் சூரியனைப்பற்றிப் பேசத் தொடங்கி, அதன் கிரணங்கள் 'உச்சமாயிருப்பதால் மக்கள் மடிய்யுடையராகிறூர்கள் என்று கூறுகிறூர்கள். ஆனல் ஐரோப்பியர்களைப் போன்றவளவாவது இந்திய வேளாளர் சுறுசுறுப்பாக இருக்கின்றூர்கள். அவர்களினும் பெண்டிர் இன்னுஞ் சுறு சுறுப்புடன் உழைக்கின்றூர்கள். சில வகுப்புப் பெண்டிர் ஆடவர் செய்யும் வேலைகளையுஞ் செய்கின்றூர்கள்; சிலர் கலப்பையைக் கையிற் பிடிக்கமாட்டார்கள்; வேறு சிலர் வயல்களில் யாதொரு வேலையுஞ் செய்யமாட்டார்கள். ஆனல் பெண்டிருட்பட உழைக்கும் வகுப்புகளே இங்கு நிரம்பவுண்டு. இவ்வகுப்பாரின் பெண்டிர் காரியங்களனைத்தை

யும் நடத்துகின்ருர்கள்; ஆடவர் அவர்களது உத்தரவை மீறு தல் அரிது. பெண்டிர்தாம் விலைக்கு வாங்குவதையும் விற்ப தையுங் கடன் கொடுப்பதையும் மீட்பதையுஞ் செய்கின்ருர்கள். கச்சேரிக்குப்போய் வரி விகிதத்தைத் தீர்மானித்துக் கொண்டுவர ஆடவனொருவன் சென்ருலுங்கூட, வீட்டினின்று புறப்படுமுன் அவன் உபதேசங்கள் பெறுகின்ருன். அச்செய்திகளில் ஏதேனு மொன்றை எவ்வளவற்பமாயிருப்பினும், அவன் சொல்லாது விட்டுவிட்டால் மனைவியின் வெகுளிக்கு ஆளாகின்ருன். மறு நாட் கணவனை வீட்டிலேயே யிருக்கச் சொல்லி, அப்பெண் கண் சிவக்கக் கச்சேரிக்குப் போய், அரசிறை யாட்களை யெல்லாம் அச்சுறுத்துகிருள். கச்சேரிக்கு வந்ததும், ஒரு மணிநேரம் வரையில் ஆவேசம் பிடித்தவள்போலப் பேசுகிருள். இப் பேச்சை யவள் வீட்டிலிருந்தே தொடங்கி யிருப்பள். இப் பேச்சின் கருத்து யாதென்ருல், ஒன்று மறியாத தன் கணவனை ஏமாற்றிய வஞ்சமக்கள் அங்குள்ளார் என்பதே. அவள் பொதுவாகச் சில கேள்விகள் கேட்டுப் பேச்சை முடிப்பள். எருதுகளில்லாமல் நான் நிலத்தை யுழ முடியுமா? தங்கத்தைச் செய்யமுடியுமா? இந்தத் துணியை விற்று அதைப் பெற முடியு மா? இதைச் சொல்லும்பொழுது, அவள் கட்டியுள்ள அழுக் குப் பிடித்த கந்தையைத் தொட்டுக் காட்டுகின்ருள். அந்நேரத் திற்காகவே அக்கந்தையை அவள் கட்டிவந்துள்ளாள். கேட்டது கிடைத்துவிட்டால் உவகையோடு அவள் போகிருள். இன்றேல், பார்க்கவேண்டுமே! இன்னொருவன்சொற் பிரசங்கம் தொடங்கி விடுகிருள். இது மிகவும் உரத்த குரலில்தான் நடக்கும். பின், ஆசூழில்லாத தனது தலைவனிடந் திரும்புகிருள். அங்கு நியாய மான முறையிற் பேசுவதோடு நிறுத்திக்கொள்கிருள் என்று சொல்வது இயலாது. அவ்விரவு கவலையால் அவளுக்குத் தூக்கம் வருவதில்லை. இருந்துகொண்டு, சுறுசுறுப்பாகப் பஞ்சு நூற்கத் தொடங்கிவிடுவாள். வேளாளர் மனைவியார் நூற்கும் நூலே இந்தியாவில் அதிகம்."

மன்ரே எழுதிய மற்ருெரு குறிப்பு இந்தியவணிகரைப் பொறுத்தது. அது பின் வருமாறு:— "நம்மைப்போலவே இந்தியர்களும் வியாபார விற்பன்னர்கள். கடையை அவர்கள் மறப்பதில்லை. மதமுள்பட எல்லா விஷயங்களிலுங் கடையைப்

புகுத்திவிடுகிறார்கள். யாத்திரீகர்கள் செல்லும் புண்ணிய பூமிகளெல்லாம் சாமான்களெல்லாம் விற்கும் சந்தைகள். மதமும் வாணிகமும் இந்தியாவில் துணைக்கலைகளாக வுள்ளன. ஒன்று மற்றொன்றோடு சேராது காணப்படமாட்டாது. இந்தியாவின் உட்புறத்தில் ஐரோப்பிய வணிகர் எவரும் நீண்டகாலம் தங்கியிருக்க முடியாது என்று எனக்குத் தோற்றுதற்குக் காரணம் இந்தியருடைய தொழிற்றிறமே. ஐரோப்பிய வணிகன் ஒருவன் ஒரு மாதத்திற் குடித்துந் தின்றும் ஒழிப்பது இந்தியனுக்குப் பன்னிரண்டு மாதத்திற்குப் போதுமான ஊதியமாய்விடும்."

மேல், மன்றே இந்திய மக்களின் வாழ்க்கையைப் பற்றிப் பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:—"இந்தியாவின் மக்களுக்கு வேண்டிய சாமான்கள் எல்லாம் ஐரோப்பாவில்விட இவ்விடத்தில் நயமாகவும் மலிவாகவும் செய்யப்படுகின்றன. பஞ்சு பட்டுத்துணிகளும், தோற்கருவிகளும், காகிதங்களும் இரும்பு பித்தளைச் சாமான்களும், உழவுக்குரிய கருவிகளும் இங்கே நயமாகவே கிடைக்கின்றன. போர்த்திக்கொள்ளும் கம்பளிகள் மிக மிக மலிவாயுள்ளன. சிலருக்கே கண்ணாடிச் சாமான் வேண்டும். அவர்களுக்கும் முகம்பார்க்குங் கண்ணாடிகளும் விளக்குகளுமே வேண்டும். வெப்பதட்ப நிலை அவர்களை எளிய வாழ்க்கைமுறை உடையராக வைத்திருக்கிறது. அதனால், வீட்டை அணி செய்யும் நம் சாமான்களாற் பயனடைவாரல்லர். தாழ்ந்த மட்குடிசைகளிலிருந்து கொண்டு இலைகளிலுண்டுவரும் அவர்களுக்கு நம் சாமான்கள் எதற்காக? அவர்கள் மேசைகள் வைத்திருக்கவில்லை. செல்வர், சில பாயல்களுந் தலையணைகளும் வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் திறந்த வெளிகளிலும், பந்தர்களிலும் உண்கிறார்கள். தட்டினு மேம்பட்டதாக இலைகளைக் கருதி அவற்றிற் சாப்பிடுகிறார்கள். செல்வரும் வறிஞரும் இங்ஙனமே செய்கின்றனர். வேளாளனொருவன் இரண்டு மாடுகளையும் ஏரொன்றையும் வாங்கிக்கொண்டு மூன்று அல்லது நான்கு அங்குல ஆழம் நிலத்தை உழுது விதையைத் தெளித்தால், போதுமான பயனை யவன் அடைகின்றான். நாம் நம்முடைய வரிகளால் அவனை யொத்தவர்களை வருத்தாதிருந்தால், இத்தேசத்தில் நன்செய்யெல்லாம் புன்செய்யாக மாறி, வெற்றிலை, தென்னை, கரும்பு, அவுரி, இலவம் இவைகள் பயிரிடப்படும்.

மக்களும் நம் சாமான்களுட் பலவற்றை வாங்கிக் கொள்வார் கள். முக்கியமாக, நம்முடைய பொன்னுடைகளை விருப்புடன் வாங்குவர். ஆனால், சிலராற்றான் அவற்றை வாங்க இயலும். பிராமணர்கள் பலர் அவற்றைக் குப்பாயமாக உபயோகப் படுத்துவதைப் பார்த்துள்ளேன். ஆனால், குடியானவர்களில் ஒருவரும் இதனை அணிந்ததை நான் இதுகாறுங் கண்டதில்லை. எனினும் இதை யணிந்து அழகுறத் தோன்றுவதால் தீமை விளையாதென்று அவர்கள் நினைக்க இடமுண்டானால், கம்பளிக் குப் பதிலாக இதையே பலர் வாங்கிவிடுவர் என்பதில் ஐயமில்லை.

நம் சாமான்களை அவர்கள் வாங்கிக்கொள்வதற்கு இடை யூறா யிருப்பது அவர்களது விருப்ப மின்மை யன்று. அவர்களு டைய வறுமையும், செல்வம் படைத்தவரெனச் சொல்லப்பட்டு வரி அதிகமாக்கப்படும் என்ற அச்சமுமே தடைகளாயுள்ள வை." இக்குறிப்புக்களோடு தற்கால நிலைமையையும் ஒப்பிட்டுக் கொள்க.

# பன்னிரண்டாம் பகுதி

## மன்ரோவின் கருத்துக்கள்

மன்ரோவின் கருத்துக்கள் சில செய்திகளைக் குறித்த வரையில் எங்ஙனமிருந்தன என்பதை முன்னைய பகுதிகளால் ஒருவாறு அறியக்கூடும். அவற்றினிடையே வாராத இன்னுஞ் சில அருமையான கருத்துக்களைக் காட்டுவதே இப்பகுதியின் நோக்கம். ஜெமீந்தாரி முறையினும் இரயத்துவாரி முறையே சிறந்ததென அவர் தெரிவித்ததற்கு ஆதாரமாக அவர் எழுதிய நுட்பமான குறிப்பொன்று பின் வருமாறு உளது :—

" இரயத்துவாரி என்ற முறைதான் இந்தியாவில் நெடுங் காலமாக வழங்கி வந்துள்ளது. வேறெம்முறையும் இங்கு நிரந்தரமாயிருக்க முடியாது. வேறெதுவும் முடிவில் இரயத்து வாரியில் வந்துதான் சேரவேண்டியிருக்கும். இதற்குக் காரண மாயிருப்பதியாதோவெனின், ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் சொத் தும் விரைவிற் பிரிபட்டுப் போவதேயாம். இளமையிற்றானே

மணங்க ளியற்றப்படுவதாலும், புதல்வர் எல்லாருக்கும் சொத்து சமமாகப் பிரித்துக் கொடுக்கப்படுவதாலும், பிள்ளைகுட்டியில் லாக்கால் தத்துப்பிள்ளை வாங்கிக் கொள்ளப்படுவதாலும் இப் பிரிவுகள் ஏற்படுகின்றன. மேலும் நிலத்தொகுதிகளைப் பிரிக்க லாகாது என்று வழக்கத்திற்குங் காணியாட்சிச் சட்டங்களுக் கும் மாறாகப் பாடுபட வேண்டிய அவசியமில்லாததால், இம் முறை ஜெமீந்தாரி முறையினும் எளிதானது. ஒவ்வொரு குடியா னவனும் தனது நிலத்துக்குரியனாகவும், பயிரிடுபவனாகவும், வேலை யாளாகவும் இருப்பானாதலாலும், தன்றன் சோற்றுக்காக அவ னவனைப் பாடுபடும்படி சொத்தின் பிரிவு தூண்டிவிடுமாதலாலும் இம்முறை அம்முறையினும் அமைதியை நிறுவத்தக்கது. இம் முறையால் ஜெமீந்தாரி முறையினும் அதிகமாக நிலத்துக்குரியோ ரும் பயிரிடுவோரும் பெருகுவாராதலின் அம்முறையினும் இம் முறை மக்களிடத்து உழைப்பைப் பெருக்கி, நாட்டின் விளைவை யும் பெருக்கும். இஃதெவ்வாறே வெனிற் கூறுவல். வேளா ளன் ஒருவன், ஜெமீந்தார் ஒருவருக்குக் கீழே குடியாளாக இருக்குங்கால் உழைப்பதினுமதிகமாக, நிலம் தனதானக்கால் உழைப்பான் என்பதில் ஐயம் வேண்டுவதில்லை. தீர்வை விட்டுக் கொடுக்கப்படும் வேளைகளில் அதன் பயனை அங்ஙனே யனுப விப்பவன் அவனே யாவனாகலின், அதைக் கொண்டு அவனிலத் தைப் பண்படுத்த ஏதுவுண்டு. அநுபவிப்போரில்லாது கிடக்கும் நிலங்களைக் கையிருப்பில் வைத்திருந்து வேண்டுங்கால் அடைமா னஞ் செய்யக்கூடிய உரிமையை இம்முறை அரசாங்கத்திற்கு அளிக்கின்றது. இக் காரணங்களால் இரயத்துவாரி முறை சிறந்ததென்பதைக் கண்டாமன்றே.

இனி, இம்முறை ஆகாது என்று கூறுவார். கணக்கு மிக வும் விவரமாக வைக்கவேண்டி யிருக்கிறதென்றும், அதனால் விளையும் வேலைப் பெருக்கு அதிகமென்றும், சாகுபடி விஷயங்க ளில் அரசிறை உத்தியோகஸ்தர்கள் தலையிடவேண்டி யிருக்கு மென்றும், வரிவசூல் செய்வதில் ஏற்படுஞ் செலவு அதிகமா மென்றும், அரசாங்கத்தின் வருட வருமானம் நிலைபெறுதலில் லாது அலையுறுமென்றுஞ் சொல்லி ஆதாரங்காட்டுவர்.

ஆனால், இவற்றுள் எதுவும் தக்க ஆக்ஷேபம் என்று தோன்றவில்லை. ஒவ்வோர் ஊரும் அளவிடப்பட்டு ஒவ்வொரு

நிலத்தின் தீர்வையும் விதிக்கப்பட்டபிறகு, கணக்கு மிகவும் எளிதாய் விடுகின்றது; குடியானவர் யாவர் என்றும் நிலங்கள் எவை யென்றும் காட்டக்கூடிய அட்டவணைதானே அது? மறு ஆண்டிற் குடியானவர் புதிதாக நிலங்களைச் சேர்த்துக்கொள்ளா மலும், பழைய நிலங்களை விடாமலுமிருப்பார்களே யாயின், பழைய கணக்குச் சுவடியே சாலும். எப்படி யிருந்தாலும் கணக்குப் பிள்ளைகள் வைக்கப்பட வேண்டுமாதலால் ஒரு ஜெமீந் தாருடைய கணக்கை அவர்களிடமிருந்து பெறுவதைவிட நூறு குடியானவர் நிலங்களைப் பொறுத்த கணக்கை அவர்களிட மிருந்தே பெறுதல் அரிதன்று. இரண்டாவதாக, நிலத்தின் தீர் வையைக் கண்டபடி அதிகப்படுத்தாமலிருந்தால், அரசிறை உத்தியோகஸ்தர்கள் போய் நிலத்தைச் சாகுபடி செய்யும்படி வேளாண் மக்களைத் தூண்டவேண்டா. தரிசு நிலங்கள் சாகு படிக்கு எடுத்துக்கொள்ளப்படுவதால் வரலாகும் அரசிறை வருமானம், வசூலிக்கு நிமித்தம் ஏற்படும் அதிக செலவுக்கு நாளடைவில் ஈடாகிவிடும். குறைந்த தீர்வையின் பயனைக் குடியானவர் தங்கடங்கள் நிலங்களோடு ஒட்டுப் பற்றுடையர் ஆய்விடுகின்ற காலத்து, அரசாங்கத்தின் அரசிறை வருமானத் தின் வேறுபடுந் தன்மை நாளடைவிற் குறைந்துபோம். எனவே, இவ்வாக்ஷேபங்கள் வலியிழக்கின்றன.

ஆனல் ஊர் ஊராக வீடு வீடாக அரசாங்க உத்தியோகஸ் தர்கள் அலைந்து வரிவசூலிக்க வேண்டிய வருத்தமில்லாமல் ஜெமீந்தார் வருஷா வருஷம் அத்தொகையைக் கொடுத்துவிட ஒப்புக்கொண்டு விடுகிறார் என்பதுண்மையே. இதுபற்றி, குடிகள் எக்கேடு கெட்டாலும் கெடுக என்று விட்டுவடுவது அரசாங்கத்தின் ஒழுங்கான முறையாகாது. பொது மக்களின் செழிப்போ, தீர்வை விடுதலையின் பயனைத் தாமே அனுபவிக்கும் படி இடந்தருவதை ஒட்டியிருக்கிறது. ஜெமீந்தார்களுக்குத் தீர்வை விடுதலை செய்யப்பட்டால், அதனல் குடிமக்கள் யாதொரு பயனையும் அடைவதில்லை. குடிமக்கள் அதன் பயனை யடைந்தால்தான், நிலத்தை விருத்திசெய்ய அவர்களுக்கோர் உணர்ச்சி யுண்டாம். குடிமக்கள் அதனைப் பெறுதற்குரிய வழி இரயத்துவாரி முறையிற்றன் உண்டாகலின், வேறு எத்தகைய

இடர்களையும் பொருட்படுத்தாது இம்முறையையே ஒருதலை யாகக் கைக்கொள்ளவேண்டும்."

மன்ரோ தமது ஐம்பத்து மூன்றாவது வயதில் தான் மணம் புரிந்துகொண்டார். அதற்கு முன்னதாக, மணம் புரிந்துகொள் ளும்படி அவருடைய தாயாரும் தமக்கையாரும் அவரை யடிக் கடிவற்புறுத்தி வந்தார்கள். அந்நிலையில் அவர் தமக்கையார்க் கெழுதிய கடிதமொன்றில் மணத்திற்குரிய நிபந்தனைகள் எவை யென்று குறிப்பிட்டுள்ளார். அந்நிபந்தனைகள் மேனாட்டாரே செய்து கொள்வது அவசியமெனினும், நாமும் படித்தறிய வேண்டியவை யாதலின், அவற்றையுந் தருதும்:— "நான் விரும்பும்பொழுது உண்ணவோ உறங்கவோ எனக்குரிமை யிருக்கவேண்டும். ஏன் தூங்குகின்றீரென்றோ ஏன் உண்ணு கின்றீரென்றோ அவள் என்னைக் கேட்கலாகாது. என்னுடம்பின் அலங்காரத்தைப் பொறுத்து நாவிதனுக்கோ தையற்காரனுக்கோ அவள் யாதொரு கட்டளையும் மறைவாக இடலாகாது. தான் குறித்த ஆடவரையோ பெண்டிரையோ வீட்டில் வரவேற்கும் படி என்னை வற்புறுத்தலாகாது. காபிக்கெட்டிலையோ தேநீர்க் கோப்பையையோ மேற்பார்வை யிடுவது என்கடமையி லொன் றெனக் கருதப்படலாகாது. எவரேனும் ஒரு பெண்ணுக்கேற்ற பாவாடையைப்பற்றியோ தொப்பியைப்பற்றியோ எனதபிப்பி ராயத்தைச் சொல்லும்படி நான் கேட்கப்படலாகாது. நான் விரும்பினாலன்றி, உண்டிகொள்வதற்கோ தேநீரருந்துவதற்கோ நான் கட்டாயப்படுத்தப் படலாகாது. கடுங்காற்றுவேளையில் இந் நங்கையைக்கொண்டு இவள் வீட்டில் விட்டு வருக வென்றோ, பனிபெய்யும் இரவில் இம்முதியவளை இவளதில்லத் திற் சேர்த்துவருக வென்றோ நான் அனுப்பப்படலாகாது. எனது மனச்சாட்சிக்கு மாறாக நான் எதுவும் செய்திட ஏவப் படலாகாது. எத்தனை முறை மாதா கோயிலுக்குப் போக வேண்டுமென்று எனக்குப் படுகிறதோ அத்தனைமுறை போக எனக்குரிமை யிருக்கவேண்டும். முடிவாக, ஊரிலிருக்க எனக் குப் பிடிக்கவில்லை யென்றால் இந்தியாவுக்குத் தனியாக வர எனக்குரிமை வேண்டும். (குறிப்பு:— இவ்வாக்கியங்களைப் பற்றி இனி யேதேனும் ஐயமுண்டானால், நான் கூறும் பொரு ளே தவறில்லாததெனக் கருதப்படவேண்டும். இதிற்கண்ட

விஷயங்களைப்பற்றி ஒவ்வொரு சமயத்தில் நான் ஒவ்வொரு வித மாகக் கூறுவேனாயினும், அங்ஙனஞ் செய்வதின் காரணம் சொல்ல நான் கடமைப்பட்டவனல்லனா யிருக்கவேண்டும்.) இவையே என் நிபந்தனைகள். இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றினின் றும் நான் பின்வாங்கமாட்டேன்.

இக்கடிதம் சங்கேரிதுர்க்கத்துக்கு வடகிழக்கில் பதினேழு மைலுக்கு அப்பால் உள்ள காரியாம்பட்டியிலிருந்து 1795-ல் எழுதப்பட்டது. எட்டு ஆண்டுகளுக்கப்பால் மன்ரோ தமது நண்பரோருவர்க்கு மணத்தைக் குறித்துப் பின்வருமாறு எழுது வாரானார் :— "மணம் புரிந்துகொள்வதற்கு மாறாகவுள்ள காரணங்களை நீ அடிக்கடி என் செவியில் நுழைத்திருப்பதே இன்னும் நான் தனியனாய் இருப்பதற்கும், பெண்ணுருவத்தில் வரும் எதிரியை நோக்குங்கால் முன்யோசனையோடு இருப்பதற்கும் ஏதுவாயுளது. நான் இல்லின்பத்தை யடைய இன்னுஞ் சில ஆண்டுகள் கழியவேண்டும் மனைவியின் எழிலி லீடுபடுவதினும் தாதியின் போஷணையில் மனம் வைக்குங் காலம் அதற்குள் வந்திடும். வெயிலால் வாடி மழையில் நனைந்து கம்பளத்தைப் போர்த்திக்கொண்டு நிற்கும் அக்காலத்தில், காதள வோடிய கண்ணளெவளும் என்னுள்ளத்தைக் கவரமாட்டாள். நான் என்ன வாழ்க்கை நடாத்தியுள்ளேன்! காதலின்பத்தைத் துய்க் காமலும் இல்லற வின்பத்தின் மூழ்காமலும் என் வாணாளின் நன்னாட்கள் கழிந்து விட்டனவே! 'அரிதரோ சென்ற இளமை தாற்கு.' ஆனால், வேலினுங் கூரிய கண்ணாலே, எட்பூ ஏசிய நாசியாலே, புன்முறுவல் பூத்தலர்ந்த பூங்குமுதச்செவ்வாயாலே, இவையனைய உறுப்புக்களாலே மட்டும் ஒருவன் கட்டுறுவானா னால், அக்கட்டு நீடித்து நிற்பதில்லை. இவற்றினும் மேலான உயர்ந்த நன்னோக்கங்கள் இருப்பில்தான் அக்கட்டு நிலையுறும்."

இரண்டு ஆண்டுகளுக்கப்பால் மன்ரோ இவ்விஷயத்தைக் குறித்துத் தமது தாயாருக்கு எழுதிய கடிதம் பின்வருமாறு உளது:— "எனது வாழ்நாளெல்லாம் நம்மூரிலேயே நான் கழித் திருப்பேனாயின், இன்னவள் நல்லவளெனச்சொல்லி அவளை நான் மனைவியாகக் கொள்ளக்கூடும். அவளது இளமையி லிருந்தே அவளையறிந்திருந்தால், அவளது நடையுடை பாவனையை நன்கு கண்டு பின்னால் ஏமாற்ற முறாதிருக்க முடியும். படக்

குடில்களில் இதுவரை பெரும்பான்மையாக வசித்து வந்துள்ள யான், முப்பது ஆண்டுகளுக்கதிகமாக ஊரை யறியேன் ஆதலின், ஐரோப்பாவிலுள்ள ஏனைய பெண்பாலாரைப் பற்றி எவ்வளவு குறைவாக அறிவேனே அவ்வளவு குறைவாகவே நமது ஊரின் பெண்களைப்பற்றியும் அறிவேன். இந்நிலையில், மனைவியைத் தேர்ந்தெடுக்கும் விஷயத்தில், எனக்கு என்னிடத்திலேயே நம்பிக்கையில்லை. நானே கண்டெடுக்கும் ஒருத்தி நல்லளல்லள் எனப் பின்னால் தெரிய வந்தாலும் வரலாம். ஆதலால் இம்முக்கிய விஷயத்தில் தங்கள் அபிப்பிராயத்தின்படி நடப்பதுதான் அறிவுடைமையென எனக்குத் தோற்றுகிறது."

படிப்பைப் பற்றியும் விளையாட்டைப்பற்றியும் மன்ரோவின் கருத்து இன்னதென்பது பின்வரும் கடிதப் பகுதியிலிருந்து விளங்கும்:— "தன்னந்தனியான நிலைமையி னின்பத்தைப்பற்றிக் கண்டபடி பிதற்றும் பித்தர் நானிருக்கும் இவ்விடத்தில் இருக்கலாகாதா! எனக்கோ மக்கட் டொடர்பு இன்றேல் வாழ்க்கை கொடியதாய்விடும். கவிவாணர் எழுதிய பெருங் கவிதையைப் படிப்பதிலும் பந்தாடுவதிலும் நீந்துவதிலும் எனக்கு விருப்பம் அதிகம். இக்காரணத்தால் படிப்பில் எனக்கு விருப்பமில்லையென நினைக்கலாகாது. நல்ல நூல்களைப்படிப்பதிலுங் கற்றாரோடு பழகுவதிலும் எனக்கு விருப்பமுண்டு. ஆனால் விளையாட்டொன்றுமேயில்லாமல் இருப்பின், படிப்பிற்சுவை குன்றி விடுகின்றது" சரித்திரங் கற்பதால் வரும் நன்மையை ஒரு சிறு பகுதியில் அவர் வெளியிட்டுள்ளார். அது வருமாறு;— "இதுவரை வெளி வந்துள்ள உளநூல்கள் எல்லாவற்றிலுஞ் சரித்திரத்தின் சில பக்கங்கள் மனிதனது மன நிலையைக்காண எளிய வழியில் உதவுகின்றன. பொது வாழ்க்கையில் பெரியாரெனப் போற்றப் பட்டு, மக்களியல்பை யறிந்தாரிவரென நன்கு மதிக்கப்பட்டு வருபவர்கள் உளநூல்வல்லாரைக் கலந்து கொண்டார்களல்லர். உளநூலறியாமலே மக்களியல்பை யவர்கள் அறிந்துகொள்ள ஏதுவா யிருந்தது வரலாறேயாம்.

இனி, போரைக் குறித்து மன்ரோவின் கருத்து யாதென்பதைக் காண்பாம்:— "ஒவ்வொரு ஜனசமூகமும் மற்ற ஜனசமூகங்களை மரியாதையுடன் நடத்தும்படி செய்யும் பெரிய பாதுகாவல் போர் என்பது. செழிப்பாற் செருக்கித் தருக்கியிருக்கும்

ஜனநாயகங்களைத் தாழ்வுறச் செய்வது போர் இறுமாப்பும் இவ றனும் வாய்ந்த மக்களுக்குக் கடவுளிடுந்தண்டனையால் நன்மை யுண்டாகின்றது என்று எல்லா மத நூல்களும் கூறுகின்றனவே. அமெரிக்கா தேசத்தோடு நடந்த போரில் ஏற்பட்ட சேதத்தால் ஆங்கிலேயர், அதற்கு முன்னிருந்ததை விட, நேர்மையுடையவரா யினரல்லரோ? எவ்வளவு காலம் வரையில் மக்கள் வெவ்வேறு அரசாங்க முறையும், வெவ்வேறு பழக்க வழக்கங்களும், வெவ் வேறு மொழிகளுங் கொண்டுள்ளார்களோ அவ்வளவு காலம் வரையிற் போர் இருந்தே தீரும்."

பேல், செயல்கள் இயற்றுவதில் எவ்வாறு ஒருவன் நடந்து கொள்ள வேண்டுமென்று மன்றோ ஒரோவொரு இடத்து உணர்த்திப் போயுள்ளார். பொன் போற் போற்றத்தகும் அம் மொழிகளிற் சில பின் வருவன :—

(1) ஆத்திரப்படாமலிரு.

(2) உத்தியோக சம்பந்தமான கடிதப்போக்கு வரத்தில் ஒருவனையும் இகழாதே; உன்னை யெவரும் இகழ்ந்த தாக நினையாதே.

(3) எண்ணவேண்டிய காலம் போய், ஒரு செயல்பற்றி முடிவிற்கு வந்தபின் முட்டுக்கட்டை யில்லாது ஒத்து ழைக்கவேண்டும்.

(4) உனக்குத் தோன்றும் ஒவ்வொரு கருத்தினையும் அவ் வப்பொழுதே குறித்து வைக்க.

(5) நீ பார்க்கும் வேலையைச் செவ்வனே செய்ய இயலாத விடத்து அவ்வேலையை விட்டிடு.

(6) நல்லதையே செய்திடு; வீண் ஆரவாரத்திற்கு அஞ் சாதே.

(7) நல்லாற்றிற் செல்லும் பண்பும் விடா முயற்சியும் வெற்றிக்குரிய.

# பதின் மூன்றும் பகுதி

## மன்றேவின் கடிதங்கள்

மன்றே வரலாற்றை யெழுதுவோர்க்குப் பெரிதும் உதவி யாயிருப்பவை அவர் தம் கடிதங்களே யாம். அவருக்கிருந்த பல அலுவல்களுக் கிடையேயும் அவர் பலருக்குப் பற்பல கடிதங்கள் எழுதி வந்தார். அக்கடிதங்களுட் சில பகுதிகள் முன்னரே ஈண்டுத் தரப்பட்டுள்ளன. அவருடைய சுற்றத்தார் நண்பருக்கு அவர் எழுதிய சொன்னயம் ததும்பும் கடிதங்கள் சிலவற்றை இனிக் காண்போம். தமது அருமைச் சகோதரி எர்சுகைன் என்பாருக்கு அவர் எழுதிய கடிதமொன்றிலிருந்து அவர் தமது தாய்தந்தையர், உற்றார்பெற்றார் ஆகியவரை இந்தியா வந்தவுடன் மறந்தவரல்லரென்பது தெரிகிறது: "நமது தந்தைக்கோ தாய்க்கோ நான் எழுதுவதுபோல் உனக்கு அடிக் கடி கடிதங்கள் எழுதவில்லையானல், அம்முகத்தான் நான் உன்னை மறந்துவிட்டதாக நீ நினைக்கக் கூடாது. ஏனெனில், உங்களில் யாவர்க்கேனும் ஒருவருக்குக் கடிதம் நான் வரைந் தனுப்பினுல் அதனை நீங்கள் எல்லோருங் கண்டுகொள்ளலாம். தம் நாட்டிலிருந்து வெளியேறிய பலர் சிலகாலம் வெளியில் வாழ்ந்து வருங் காரணத்தால் தமது பழைய நண்பர்களோடு ஒட்டுப் பற்றின்றிப் போய்விடுகிறார்களென்றும், முந்திய நாட் களைக் கழித்த இடங்களை மறந்து விடுகிறார்களென்றும், பன் முறை சிலர் சொல்லக்கேட்டிருக்கிறேன். ஆனல், நமது நாட்டி னிடத்துள்ள பற்றுசையை விட்டிட இன்னும் என்னல் ஆக வில்லை. உலக வாழ்க்கையில் மேம்பாட்டையுங் கருத்துக் கொண்ட ஒவ்வொருவனையுங் குடிகொள்ளும் கவலை சான்ற எண்ணங்களால் இடர்ப்படாமல், தகப்பனர் இல்லத்தில் அவலக் கவலையின்றிச் சோம்பேறி வாழ்க்கை நான் நடத்திவந்த காலத் தைப்பற்றி நினைக்குங்கால், வருத்தமின்றி நினைத்தல் அரிது. பூவரசப் பாத்திகளில் வேலைசெய்து கொண்டிருப்பதுபோல் நமது தகப்பனரையும், பூஞ்செடிகளைப் பேணிக் கொண்டிருப் பதுபோல் நம் தாயாரையும் அடிக்கடி என்முன் காண்கின்றேன்.

நீ படம் போட்டுக்கொண்டிருப்பது போலவும், சகோதரன் ஜேம்சு ஏதோ ஓரெண்ணத்தால் கவரப்பட்டுக்கிடப்பது போல வும் என்முன் காண்கின்றேன். இவை யெல்லாம் நேரிற் காண்பது போலவே என்முன் படுகின்றன. கடற்கரையோர மாக நான் நடந்துசெல்லும் சில வேளைகளில், அலைகளுக்கப்பால் என் பார்வை சென்று, மேகங்களினிடையே நமது கண்ட மிருக்கின்றது என்ற வெண்ணத்தை யெழுப்பி, அங்குதான் நீங்களெல்லீரும் இருக்கின்றீர்கள் என்று தோன்றச்செய்து, என்னை மகிழ்விக்கின்றது."

தந்தையின் கூட்டுக்கடை முறிந்துபோனதால் மன்ரேவின் குடும்பத்தார் வறுமையினிடும்பையால் வருந்த நேரிட்டது என் பது முன்னரே கூறப்பட்டுள்ளது. அக்காரணத்தால் தமது தாய் துயரின் மூழ்கலாகாது என்னும் கருத்துடன் மன்ரே அன்னார்க்கு எழுதிவிடுத்த கடிதமொன்று பின்வருமாறு உளது:-

"என் தகப்பனர்க் குதவவேண்டுமென்று நான் விரும்புவது போற் செய்ய இயலாதிருப்பதாலும், அவரது துரதிர்ஷ்டத்திற் காக நீங்கள் பெரிதும் வருந்துகின்றீர்கள் என்பதைக் கேள்வி யுறுவதாலும் மிகவும் வருந்துகின்றேன் எனினும், தாங்கள் மகிழ்ச்சியடைவதற்கான பல ஏதுக்கள் இருக்கின்றன வென்று நினைக்காமல் இருக்க முடியவில்லை. தங்கள் குழந்தைகுட்டி களில் ஒருவரையும் தாங்கள் இதுவரை இழக்கவில்லை. அவர்க ளால் தங்களுக்குப் பெருஞ்செல்வத்தைக் கொடுக்கக் கூடாவிட் டாலும், தங்களுக்கு அவசியம் தேவையானவற்றைத் தரவியலும். இதனினும் அதிகமாக அவர்கள் செய்யக்கூடிய காலம் வரும் என்றே நினைக்கின்றேன். அப்பொழுது தங்கள் வாழுளின் பிற் பகுதி முற்பகுதியை யொத்து மகிழ்ச்சி யுள்ளதாயிருக்கும். எனது நினைவிலுள்ள பல தாய்மார்களது நிலைமையோடு தங்க ளதை யொப்பிட்டுப் பார்க்குமிடத்து, அவர்கள் வருந்துவதற் குரிய காரணங்கள் எவையும் தங்களுக்கில்லையென்று படுகிறது. சீமாட்டிகளாகவுள்ள தாய்மார்கள் பலர் குடும்ப வாழ்க்கையிற் சுகமற்றவர்களாயுள்ளார்கள். செல்வச் சிறப்பிழந்து சிரமப் படுவது ஒரு சிறு தீமையே; ஆனல், நன்றியில்லா மக்களைப் பெற்றதால் வரலாகும் பெருந்தீமையைத் தாங்கள் காணப் போவதில்லை"

மேற்கண்ட கடிதம் தஞ்சாவூரிலிருந்து 1785-ஆம் ஆண்டில் எழுதப்பட்டது. அக்கடிதம் எழுதிச் சில மாதங்கள் ஆனபின், மன்றேவின் சகோதரருள் ஒருவரான வில்லியம் என்பார் விண்ணுலகிற்கு விருந்தினராயினர். அச்செய்தியறிந்த மன்றே தகப்பனாருக்கு எழுதிய கடிதம் ஊன்றிப் படிக்கற்பாலதொன்று. அது காசிங்கோட்டையிலிருந்து 1786-ஆம் ஆண்டு நவம்பர் மாதத்தில் எழுதப்பட்டதாகும். அது வருமாறு:—"சகோதரன் வில்லியம் இறந்ததால் ஏற்படும் மாற்றலாகா நஷ்டத்தைத் தெரிவித்த இன்னாற் கடிதம் பெற்றேன். தங்கள் மக்கள் எல்லாரும் சுகமாக வாழ்வதைக்கண்டு உண்டாகக்கூடிய மகிழ்ச்சியும், தங்களுக்கு அவர்களால் உதவிசெய்யக்கூடும் என்ற நம்பிக்கையும், தங்களுடைய முன்னைய துர்ப்பாக்கியங்களை ஆற்றியிருத்தல் கூடும்; ஆனால், இறுதியில் வந்த இவ்விடி ஆற்றியிருக்க இடந்தருவதாயில்லை. எக்காரணத்தாலும் இழக்கக் கூடாதவனையிழந்துவிட்டோமே! பெற்றோருக்கு நன்கலமாகவும் சகோதரிகளுக்குத் தோழனாகவும் இருக்கக்கூடிய ஒருவனை யிழந்துவிட்டோம். நான் ஊருக்குத் திரும்பியதும் அவனுடன் பல்லாண்டுகள் கழிக்கவேண்டுமென்றும் இவ்வளவு நற்குணங்களும் திறமையும் வாய்ந்த இச்சகோதரனைப் பெற்றிருப்பதற்கு மகிழவேண்டுமென்றும் அன்றோ நான் வீணே எண்ணியிருந்தேன்! அவன் என் மனத்தினின்றும் அகலுதற்கு நீண்ட காலம் பிடிக்கும். அவனை எங்கெந்த விடங்களிற் பார்த்துப் பழக்கமோ அந்தவந்த விடங்களிலெல்லாம் அவனது எழிலுருவம் நுங்கட்குத் தோன்றிடுமே! உண்ண உட்காரும்போதெல்லாம் அவனின்மை நுங்கட்கு எத்தகையதாய் இருக்கும்! அவன் கல்விகற்று விருத்தியடைந்து வருவதைப்பற்றி அறிவித்துவந்த தங்கள் கடிதங்கள் ஒவ்வொன்றையும் நான் மகிழ்ச்சியுடன் படித்துவந்தேன். கடைசிக் கடிதத்தைப் படிக்கத் தொடங்குங்கால் அஃது இத்துயர்தரு செய்தியைக் கொண்டுள்ளது என்று நினைத்தேன் அல்லேன். இத்தீக்கொடிய சோதனையைத் தாங்களும் எனதன்னையும் முயன்று பொறுத்துக்கொள்வீர்களென்றும், இத்தகைய துக்கம் எதுவும் இனி நிகழாது என்றும், இத்துக்கத்திற்கப்பால் எவ்வளவு ஆறுதல் வேண்டுமோ அவ்வளவு தங்கள் எஞ்சிய மக்களின் நடத்தையால் அளிக்கப்பெறுவீர்களென்றும்

நம்புகின்றேன். இவ்விழவால் எவ்வளவு இழந்துவிட்டீர்கள் என்பதைத் தாங்களும் அன்னையும் எக்காலும் மறக்க முடியா தெனினும், நீங்கள் இருவிரும் ஆற்றியிருக்கவேண்டிய வலிமை யைப் பெறுக என வேண்டுகிறேன்."

உலக வாழ்க்கை தீமைமலிந்தது என்பதில் நம்பாமலும் "எல்லாம் நன்மைக்கே" என்பதில் நம்பியும் இருந்தனர் மன்ரோ என்பது அவர் தம் தமக்கைக்கு எழுதிய பின்வருங் கடிதத்தால் அறியக் கிடக்கின்றது:— "இந்தப் பன்னிரண் டாண்டுகளாக அரைப் பட்டினி கிடந்து வருகின்றேனாலும், நல்வாழ்வு வந்துறுமென்று பெரிதும் நம்பியே வருகின்றேன். இந்நம்பிக்கை நிறைவேய்துவதன்று என்று இடையே தோன்றி யக்காலும், அத்தோற்றம் எனதூக்கத்தைக் கெடுக்கவே யில்லை; ஏனெனில், உதாரணமுகத்தான் தத்துவசாஸ்திரிகள் ஊகித்துக் கொள்வதுபோல், யான் செய்வதில்லை. இன்று கெட்டகாலம் என்றும், நாளை அதனிலும் கெட்டகாலம் என்றும் நான் கூறுவ தில்லை; மற்ற விஷயங்களுக்குப் போலவே துரதிர்ஷ்டத்திற்கும் ஒரு முடிவுண்டென்றும், எனது துரதிர்ஷ்டம் இவ்வளவு நீண்டு நின்றுவிட்டதால் இனியும் அது நிற்காதென்றும் நான் சொல்கி றேன். அன்றி, இன்னும் பன்னிரண்டு ஆண்டுகள் முன் போலவே யான் கழிக்க வேண்டியிருப்பினும், எனது நம்பிக்கை சிறிதும் குறைவுறுது யதேச்சையான வாழ்க்கை நடத்தக் கூடிய வளவு எனக்குப் பேறு உண்டாகப் போவதில்லை யென்று ஓர் அசரீரிவாக்கு எழுந்து உணர்த்துவதாயிருந்தாலும், அதனல் நான் வருத்தமுறப் போவதில்லை."

இனி, மன்ரோ தமது சகோதரர் ஜேம்சு என்பாருக்குக் கூறிய நற்போதனையைக் காண்பாம். அச்சகோதரர் இந்தியா விற் சிலகாலம் வைத்திய வேலை செய்துகொண்டிருந்து, உடல் நலம் குன்றியதால், மீண்டும் சகாத்லாந்துக்குச் சென்றுவிட் டார். அவருக்கு மன்ரோ பின்வருமாறு எழுதியுள்ளார்:— "இழந்த உடனலத்தை மீண்டும் பெறும்பொருட்டு ஏனைய எல் லா நலன்களையும் விலக்கி வைக்க வேண்டுமென்ற உனது முறை யை யான் பல கடிதங்களில் ஒப்புக்கொண்டுள்ளேன்; அம் முறையை விடாமல் பின்பற்றுவாய் என்றும் நம்புகின்றேன். ஆனல், உனது படிப்பு இவ்விஷயத்தில் இடுக்கண் விளைக்குமோ

என அஞ்சுகின்றேன். ஏனெனில் அப்படிப்பு உன்னை ஓரிடத்தில் இருத்திவிடுவதே யல்லாமல் தேகப் பயிற்சிக்குச் சிறிதும் இடங்கொடுப்பதில்லை. நீ எக்காலும் ஊக்கத்தை யிழக்காது மனமகிழ்ச்சி யுடையவனாயிருத்தல் வேண்டும். உடனலத்திற் கேற்ற அளவு உடற்பயிற்சி செய்தல் வேண்டும். உற்சாகமும் மனமகிழ்ச்சியும் உடற்பயிற்சியும் இல்லாமல் ஈண்டு ஒன்றுமாகாது. அயலாருடைய அறிவு, நோக்கங்கள், தொழில்கள் இவற்றைப்பற்றி நீ அடிக்கடி கேவலமாகப் பேசியிருப்பதை நான் அறிவேன். எவ்வளவு தாழ்ந்த இயல்புள்ளவனாய் ஒருவன் இருப்பினும் அவனை இகழும் அறியாமையினும் பெரியதோர் அறியாமை இல்லை. அவ் விகழ்ச்சியைக் கருத்திற் கொள்ளாது தள்ளிவிடும் மனிதன் அருமை. மேலும், மற்ற மனிதருடைய திறமையையுஞ் செல்வத்தையும் இகழ்வது தீது. மனக்கோட்டமின்றிப் பெற்றதெதுவோ அதைக்கொண்டு திருப்தி யடைந்து வாழ்தலே நன்று. நானும் அடிக்கடி புரிந்துவரும் தவறென்றைப்பற்றி உனக்குக் கூறுகின்றேனாயினும், அத்தவறு செய்தவிடத்து நான் வருந்தாமல் இருந்ததில்லை."

மன்ரோவின் குழந்தை, காம்பெல் மன்ரோ என்பானுக்கு நோய் கண்டதால் திருமதி மன்ரோ 1826-ஆம் ஆண்டில், கணவனை விட்டுப் பிரிந்து சகாத்லாந்து சென்றார். சென்றபின், அவரது பிரிவைக் குறித்து மன்ரோ பற்பல வேளைகளில் வருந்தினார். மன்ரோ வெளியூர்களுக்குப் போய்ப் படக்குடில் அடித்து வாழ்ந்துவந்த காலங்களில் மனைவி பக்கத்திருக்க வேண்டுமென்று கருதினாரல்லர். அக்காலங்களில் மனைவியுடனிருந்தால் ஒவ்வொருவரும் விடையின்றிக் குறுகவேண்டியவாறு குறுகல் செல்லவொட்டாதபடி தடுக்கப்படுவர் என்ற எண்ணமே இதற்குக் காரணமாகும். ஆனால், மன்ரோ தலைநகரில் தனித்திருந்த காலங்களில் அருமை மனைவி மருங்கில்லையே யென்று வருந்தியதுண்டு. துறந்த ஞானிகளாலும் கடக்கலாகா மக்கண்மேற் காதலும் மன்ரோபால் காணப்பட்டது வியப்பன்றே! குழந்தை காம்பெல் பக்கலில் இல்லையே என்ற எண்ணத்தால் அவர் நெஞ்சு புண்ணடைந்தது. இச்செய்திகளைக் கீழ்க்காணும் இரு கடிதங்களால் அறியலாகும். இவை யிரண்டும் அவரால் மனைவிக்கு எழுதப்பட்டவை.

கிண்டி, 2—4—1826.

"நீ சென்றபிறகு முதன்முறையாக நேற்றுதான் நாங்கள் இங்கு வந்தோம். காப்டன் வாட்சன் இங்குத் தரைகளை யெல்லாம் புதுப் பாயல்களினால் அலங்கரித்துள்ளார். ஆனால், அவை எவர்கள்பொருட்டு வேண்டப்பட்டனவோ அவர்கள் இவணின்மையான், யாதொரு பயனுந் தருவன அல்ல. இவ் வீட்டை விட்டுச் செல்ல ஏதுவாயிருந்தது எதுவோ அது இவ்வீட்டிற்கே துயரமான தோற்றத்தைத் தருகின்றது. காம்பெல்லின் அறையை நண்ண எனக்கு மனமில்லை. தலையிற் பேன்களோடும், முகத்திற் கண்ணீரோடும், அச்சத்தானும் நோயானும் கதறிக் கொண்டு, அவன் கிடந்த அவ்விரவை நினைக்காமல் அவ்வறையைக் கடந்து செல்கின்றேன் அல்லேன். இவ் வீட்டைப்பற்றி நினைக்கும்போதெல்லாம் அவனது உருவம் அந்நிலைமையில் எப்பொழுதும் தோன்றுகின்றது. இன்று காலை, பரிதி பரப்பிய ஒளியின் கண்ணே வெளியே சென்றேன். காப்டன் வாட்சனால் அமைக்கப்பட்டுள்ள புதுச்சாலை வழியே சென்று சிறு குளத்தண்டைச் சேர்ந்தேன். தொலைவிற்றெரிந்த குன்றுகளை நோக்கி வியக்கும் பொருட்டு அவண் சில நிமிடநேரம் நின்றேன். அப்பாற் பூஞ்சோலையைச் சார்ந்தேன். அப்பூஞ்சோலையில் நீயும் காம்பெலும் முன்னர் விளையாடிக் கொண்டிருக்குங்கால், நான் வந்து காண்பதுண்டு அன்றே? எறும்பு வளையை ஆராயும் பொருட்டுத் தங்கினால்தானே காம்பெல் தங்கியது! அல்லாவிடில் உன்முன் அங்கு வந்து தவழ்ந்துகொண்டிருப்பானே! அவன் நடப்பதும், ஓடுவதும், மழலைச் சொற்களுக் குதவியாகக் கைகளைக் கொண்டு ஏதேனும் ஒரு செய்தியை உணர்த்தி நிற்பதுவும் எவ்வளவு மகிழ்ச்சியை யளித்தன! குழந்தையின் ஆட்டமெல்லாம் எவ்வளவு எளியவை! எவ்வளவு கபடமற்றவை!! எவ்வளவு அழகானவை!!! அவன் செய்யும் ஒவ்வொன்றும் அழகுடைத்தே. அவனுடைய எளிய வழிகளெல்லாம் அன்பூட்டுபவை; அவனது பாதுகாப்பிற்கென்று இயற்கை யன்னையால் கைபோன்றுதவக் கொடுக்கப்பட்டவை; அவனிடத்து அன்பு காட்டும்படி பிறரெல்லோரையுந் தூண்டுபவை. அவன் மருங்கிருந்து மாபெரும் மகிழ்ச்சி யளிக்குங் காலத்தில் அவனைப் பிரிய நேர்ந்துவிட்டது. அவனது தளர்நடையும், இப்பக்கம் அப்பக்கம் உதவிகுறித்துப்

பார்த்து விழிக்கும் விழியும், களங்கமில்லா முகமுமே என்னுள்ளத்தைக் கொள்ளைகொண்டுவிட்டன. நான் மறுமுறை அவனைப் பார்க்கும் நேரத்திற்குள்ளாக, அக்குணங்களெல்லாம் அவனை விட்டகன்றிடுமே! எப்படி நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்பதை அவன் அறிந்துகொண்டிடுவான். உலகத்தைப்பற்றிய அறிவு சிறிது அவனுக்கு வந்துவிடும். அவன் இஞ்ஞான்று அளிப்பதிற் பாதியளவுகூட அக்காலை, இதமளிப்பானல்லனாய்விடுவான். அவன் எக்காலும் மாறுதலடையலாகாது என்று விரும்புகின்

"சென்னை 7-7-1826

சனியன்று மாலை கிண்டிக்குச் சென்றேன். வழக்கம் போல் ஞாயிறன்று காலை நெடுந்தூரம் நடந்துசென்றேன். கனத்த மழை பெய்திருந்ததால் தோட்டம் பச்சைப் பசேரென்று அழகாகத் திகழ்ந்தது. ஆனால், அணிற்பிள்ளைகள் அணுகி மாம் பழத்தையும் அத்திப்பழத்தையும் எடுத்தோடிப் போகாமல் பாதுகாத்துக்கொண்டிருந்த ஒரு சிறுவனையன்றி வேறொருவரையும் அங்குக்காணேன். தோட்டக்காரன் தானும் காணப்படவில்லை. காம்பெல்லையும் உன்னையும் அங்கு ஒருதலையாய்க் காணலாம் என்று நான் வந்த காலங்களுக்கும் இப்பொழுதைக்கும் பெரும் வேறுபாடு உண்டு. நீ பெரு மகிழ்ச்சியாகக் கருதிவந்த இவ்விடத்திற்கு இனி நீ வரப்போவதில்லை யென்று நினைக்கும்பொழுது துயர் மூளுகின்றது. இத்துயர் உண்டிகழித்து உட்காரு மறைக்கு ஏன் அறையிலிருந்து நான் போகும் வழியில் மிகுகின்றது. அவ்வழியோ உன்னாலும் உன் மகனாலும் அவன் நண்பர்களாலும் முன்னர் ஒலியான் நிறைந்துகிடந்தது, இப்பொழுது நிசப்தமாகவும் பாழாகவும் இருக்கின்றது. அவண் போகும் போதெல்லாம் நான் துயருறுகின்றேன். கடைசி முறையாக உங்களைப்போல், அதனை நான் நீத்துவரும்பொழுதும் துயருறுவேன். இவ்விடு நீயும் உன் புதல்வனுமில்லாததால் மிகவும் வாட்டமடைந் துள்ளது; கதையிற் படிக்கும் பாழாய்ப்போன அரண்மனை போற்றோற்றுகின்றது. காம்பெல் வெளியே உலாவச்செல்லும் பொருட்டுக் கால்சட்டை கைச்சட்டை யெல்லாம் போட்டுக்கொண்டு, தொப்பியைப் போட்டுக்கொள்ள மாத்திரம் மறுக்குங் காட்சி என்முன் தோற்றுகின்றது."

இக் கடிதங்கள் வழியாகவும் மன்ரோவின் மனநிலையை நாம் நன்றாக அறிந்து கொள்ளக் கூடும்.

## பதினான்காம் பகுதி

### மன்ரோ உற்ற துயர்கள்

உலக வாழ்க்கை இன்பமும் துன்பமும் விரவி நடப்பது என்பதும், இன்பத்தினும் துன்ப மலிந்தது என்பதும் பலரது கொள்கை. கற்கண்டைத் தின்று அதன் இன்சுவையைத் துய்த்துக்கொண்டிருக்குங்காலே ஒருவன் நாவினைக் கடித்துவிட்டுத் துன்பமடைவதைக் கண்கூடாகக் கண்டு வருகின்றோம். எனவே, 'பிறந்தோருறுவது பெருகிய துன்பம்' என்பது வெள்ளிடை மலையாம். துன்பத்தை யறியான் ஒருவன் இன்பத்தை யறியான் ஆதலின் கடவுள் மக்கட்குத் துன்பத்தையுந் தந்து இன்பத்தினருமையைக் காட்டுகின்றார். இதைக் குறித்தன்றோ, கவிச்சக்கரவர்த்தியாம் கம்பரும் "துன்புளதெனினன்றோ சுக முளது" என்று இராமர் வாக்கில் வைத்துக் கூறியுள்ளார்! இவற்றிற் கேற்பவே மன்ரோவின் வாழ்க்கையும் நடைபெற்றது என்பதைக் காட்டுவாம்.

முதலில், குற்றேவல் புரிய இந்தியாவுக்கு வந்த மன்ரோ இறுதி நாட்களில் மாகாணத் தலைமைபூண்டு, காலாவிட்ட வேலையைக் கையாற் செய்யக் காத்திருந்த பல பணியாளராற் சூழப்பட்டு, இல்லறத்தின் மங்கலமாகிய மனைமாட்சியோடு மற்றதன் நன்கலமாய நன்மக்கட்பேற்றைப் பெற்று வசையொழிய வாழ்ந்து இசை யெங்கும் நிறுவிப் பல்லோராற் போற்றப்படலானார். இதற்குச் சற்று முன்பாக, அவர் தென்மராத்திய தேசத்தின் நிர்வாகத்தை வகிக்க நியமிக்கப்பட்டார். அங்ஙனம் வகித்து வருங்கால், அவரது கண்பார்வை கெட்டதனால் அவர் மிகவும் வருந்தவேண்டி யேற்பட்டது. விளக்கொளியில் உட்கார்ந்து எழுதுவதென்பது அவருக்கியலாமற் போய்விட்டது.

எழுதத் தொடங்கின், கண்ணீர் ததும்பக் கடுஞ்சிவப்பு வந்துற லாயிற்று. இதுபற்றி அவர் எழுதியுள்ள கடிதங்களிரண்டில் ஒன்று பின்வருமாறு உளது:— "வேலைக்கு நான் தகுதியற்ற வன் என்று சொல்லுமளவு என் கண் கெட்டுவிட்டது. கஷ்டப் பட்டு உற்றுற்று நோக்கி வந்ததன் பயனாக நான் ஒரு சிறிதும் எழுதமுடியா நாட்கள் பெருகிவிட்டன. கண்ணுக்கு நோயின்றி யெழுதும் நாள் ஒன்றேனுமில்லையெனக் கூறிடுவேன். எழுதுங் கால், தப்பித்தவறி ஒரு சில நிமிடநேரம் நோயுண்டாகவில்லை யாயினும், என் கண்கள் மிகவுங் கெட்டுவிட்டன. எழுதுங் காலெல்லாம் மிகவும் கஷ்டப்பட்டெழுதவேண்டிய நிலைமையும், சில நாட்களில் ஒரு சிறிதும் எழுதவொண்ணு நிலைமையும் என்னைச் சார்ந்துவிட்டன அரசிறைத் திட்டத்தில் கண் ணின்றி ஒன்றுமாகாது. பேசும்பொழுதே எழுதவேண்டிய தும், ஒவ்வொருவரும் சொல்லும் விஷயத்தை எடுத்த பேரு விடுக்காமல் குறித்துக்கொள்ள வேண்டியதும் ஆகிய கடமை கள் கொண்டது இவ்வேலை. இவ்வேலையினிடையே ஓராண்டிற் குள்ளாக எனது மூக்குக் கண்ணாடியை மும்முறை மாற்ற வேண்டி யேற்பட்டுள்ளது. நீ கண்ணாடி போடும் மனிதனா யிருந்தால் இது கண்பார்வைக்கேட்டின் விரைவை எவ்வளவு காட்டுகின்றது என்பதை யறிவாய். சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் நான் ஒரு நாளினுட் செய்துவந்த வேலையை இப் பொழுது இரண்டு நாட்களிற் செய்ய இயலவில்லை. கண் ணூறுத்தலில்லாமல் என்னால் ஒன்றும் எழுதக் கூடவில்லை. வேலையை அடியோடு சில திங்கள் விட்டுவிட்டு, பருத்த பொருள் களைப் பார்ப்பதில் மாத்திரம் என் கண்ணோக்கத்தைச் செலுத் துவேனாயின், ஒருகால் எனது பார்வை தெளிவடையும்."

இங்ஙனம், கண்பார்வை குன்றிக் கஷ்டப்படு முன்னரும் மன்ரோவுக்குற்ற துயர் சிறிதன்று. 1799 சனவரியில் அவருக்குக் காய்ச்சல் கண்டது. அஃது இராப்பகல் ஓயாமற் சில நாட்களும், பகலில் மாத்திரம் பல மணி நேரம் சில நாட்களுமாக நாற்பத் தொன்று நாள் அடித்தது; அவர் கிருஷ்ணகிரிக்கு ஒருகால் சென்றிருந்தபொழுது தலைவலி குளிரோடு முதற்கண் அது தோன்றலாயிற்று. பத்துநாள் ஆனதும் அது ஒருவிதமான குளிர் காய்ச்சலென்பதையறிந்து, அவர் மரப்பட்டைக் கஷாயம் குடித்

தார். ஆனால் அது அவரை விட்டபாடில்லை. இந்நிலையில் அவர் கர்னல் இரீட்துரையைச் சேரும்படி ஒரு கட்டளை வந்தது. அத ளுல் அவர் தர்மபுரிக்குச்சென்று அரசிறை வேலையை ஒருவரிடம் ஒப்புவிக்கப் போனார். அவரது உடற்கேடு சீருருதிருப்பவும் அவர் மீண்டும் கிருஷ்ணகிரிக்குப் புறப்பட்டார். குதிரைமீ தேறிக்கொண்டு பன்னிரண்டு மைல் தூரஞ் சென்று ஒரு படக் குடிலிற் றங்கினர். அக் குதிரைச் சவாரியினல் உடம்பெல் லாம் நோய் வந்துற்றது என்று அவர் அன்றிரவு கண்டார். அவர் நன்ருக உறங்குதற்கோ, நாளொன்றுக்கு நான்கு மணிக்குமேல் படுக்கையில் விழித்திருப்பதற்குத் தானுமோ அந் நோய் ஒரு மாதம் வரையில் இடந்தந்திலது. அவர் உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் பொழுதே அந் நோய் அவரை எழுப்பி விட்டிடும். அப்பால் புரண்டு புரண்டு படுத்தாற் கஷ்டமதிகமே யொழியக் குறைவன்று. அந்நோயின்றி இருக்க ஒரு வழிதான் உண்டு; நடு யாமத்துள் விழித்துக்கொள்ளுமவர் காலைவரையில் நாற்காலியில் அசையாமல், உட்கார்ந்திருப்பதே அது. இங்ஙனம் அவர் ஐந்து வாரங்கள் கழித்தார். அதன்மேல், அவர் கிருஷ்ணகிரி சேர்ந்ததும், காய்ச்சல் கடுமையாய்விட்டது. மேல், மருத்துவர்கள் அஞ்சனக் கல்லினுதவியால் காய்ச்சலைத் தடுக்கலாயினர். இக்காரணத்தால் மன்ரேயின் செவிப்புலனுக்குக் கேடு வந்தது. நாள் தோறும் காலையில் நான்கு மணி நேரம் மட் டுமே அவரால் எதையும் கேட்கவியன்றது. எஞ்சிய நேரமெல் லாம் அவரது செவி கேளாததாயிற்று. இவ்வாறு இரண்டு வாரங் கள் கழிந்தன. செவி எக்காலும் கேளாததாய் விடுமோ என்று அஞ்சக்கூடிய காலங்கூட ஒரு சமயத்தில் ஏற்பட்டது.

இன்னொரு வேளை அவர் ஓர் அகழினைத் தாண்ட முயன்ற தால் வழுக்கி விழுந்தார். அதனுல் அவர் முதுகில் ஒரு வலிப்புக் கண்டது பதினைன்கு வருஷத்திற்கப்பாலும் அவரை விட்டகல வில்லை. ஆயினும், மன்ரோ அதனைப் பொருட்படுத்தாது இன்னுங் கொடிய வலியாற் றுன்புறுபவர்களு முள்ளார்களேயென நினைத்துத் தமது அலுவல்களை ஒழுங்குறச் செய்துவந்தார்.

மற்ரெரு சமயத்தில், அதாவது, ஐதர் ஆலியைக் கும்பெனி யார் எதிர்த்த யுத்த காலத்திலே, ஒரு பள்ளத் தாக்கின் நீர்த்தாரை யில் ஓரிரவு முழுதும் மன்ரோ நின்றிருக்க நேர்ந்தமையின், அவர்

காலிலொன்று வீங்கிப்போய் ஆறுவதற்கு ஒரு வாரத்திற்குமேல் எடுத்தது.

சிரங்கப்பட்டணத்திற்கு மேற்கே பதினேழு மைலுக்கப்பாலுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் ஒரு நாள் மன்ரோ வந்திறங்கினர். அக்கிராமம் கம்னருலுதீன் என்பவனால் தீயிடப்பட்டிருந்தது. ஆதலின், மன்ரோவுக்கு அப்பொழுது தங்கக் கிடைத்த குடிசையின் தன்மையை யென்னென்று கூறுவது! நெருப்பாற் பாதிக்கு மேல் பாழாக்கப்பட்ட கூரையுடன் கூடிய குடிசை யொன்றில் எஞ்சிய ஓடுகளினுதவியால் சூரிய வெப்பத்தினின்று பாது காத்துக் கொள்ளும் எண்ணத்துடன், மன்ரோ புகுந்தார். ஆனால் திடீரென்று பெருமழையொன்று வந்து தலையை நனைத்து விட்டது. மழையினின்றுங் காக்க வுதவியனவல்ல அக்குடிசையின் ஓடுகள். ஒரு கடிதம் எழுதத் தொடங்கிய அவர் மழைத்துளி விழாதிருக்கும்பொருட்டு, அதனை யெடுத்தெடுத்து மேசைக்குள்ளே பன்முறை வைக்க வேண்டிய நிலை யேற்பட்டது.

இங்ஙனம், மழையினாற் கஷ்டப்பட்ட அவர் கடும் வெயிலினாற் கஷ்டப்பட்டதுமுண்டு. மழையினாலுங் குளிரினாலும் வெயிலினாலும் வருந்த நேரிடுவது உலகத்தினியல்பே யாயினும், மன்ரோவைப்போன்ற பதவி வகிப்போர் எவரே இவற்றினின்றும் பாதுகாத்துக் கொள்ளாதிருப்பர்? வானம் பெய்யினோ, கதிரவன் காயினோ வீட்டினுள்ளிடத்தே இன்பமாகக் கழிக்க வன்றோ அதிகாரிகளிற் பலரெண்ணுவர்! அத்தகையரல்லர் மன்ரோ வென்பதை யெடுத்துக்காட்டும் நோக்கத்தானே இவையும் துயரென வெண்டெடுத்துக்காட்டப்படுகின்றன. வைகலும் வெயிலிற் காய்வோனுக்கும் வைகலும் நீரில் நனைவோனுக்கும், விரும்பினாற் காயாமலும் நனையாமலுமிருக்கக்கூடிய பதவி பெற்றிருந்த மன்ரோவுக்குமுள்ள வேற்றுமையையறியின், அவரது சிறப்பையும் அறியலாம்.

அவர் பிரயாணஞ் செய்த காலங்களில் அவருக்குற்ற துயர்கள் கணக்கில. நல்ல தேநீரில்லாமலும் நல்ல வெண்ணெயின்றியும் அவர் பற்பல சமயங்களில் தவித்ததுண்டு. பணத்தைக் கொடுத்தும் வெண்ணெய் எய்தப் பெறுவதில்லை; கிடைத்த வெண்ணெய் ஐந்து வர்ணமாகவோ ஒன்பது நிறமாக

வோ இருந்தது. ஒருகால் அவருக்குத் தின்னக் கிடைத்த ரொட்டியோ ஒரு வாரத்திற்கு முன்னுற்றட்டிய தொன்று. மேல், பிரயாணங்கள் தாமும் இக்காலத்துச் செய்யப்படுவன போன்று அக்காலத்துச் செய்யப்பட்டவையல்ல. இப்பொழுது ஒரூருக்குச் செல்ல வேண்டுமானுல் புகைவண்டியின் முதல் வகுப்பில் ஏறிப்படுத்தால், குறித்த விடத்திற்குக் குறித்த நேரத்திற் போய்ச் சேரலாம்; அன்றி, மோட்டார் வண்டியில் வேண்டுமானுலும் போகலாம். மன்ரோ பிரயாணஞ் செய்த காலங்களிற் புகைவண்டியேது? மோட்டாரேது? நல்ல சாலைகள் தாமேது? வயல் வழியாகவும் வரப்பின்பேரிலும் கால்வாயைக் கடந்தும் குதிரை கொடுக்கும் ஆட்டத்தோடும் அன்ரோ, அந்நாட்களில் பலகால் தன்னந்தனியே மன்ரோ ஊர்தோறுஞ் சென்று சேர்ந்தார்! ஊன்றி நோக்கின் மன்ரோவுக்குற்ற துயர்கள் அவர் பதவியையுடைய ஒருவருக்கு மிகுதி என்பது புலனும்.

## பதினைந்தாம் பகுதி

### மன்ரோவின் மாண்பு

மன்ரோ அன்பில் தாயையொத்தவர் என்றும் குடிகளின் நண்பர் என்றும் மக்களால் இன்றுங் கொண்டாடப்பட்டு வருகிருர். முக்கியமாக, சேலம் ஜில்லாவில் மக்கள் அவரைப்பற்றி, பேசும்பொழுது மரியாதையோடும் பயபக்தியோடும் பேசுகின்ருர்கள். ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் மன்ரோ கர்னல் துரை யென்றழைக்கப்பட்டு வந்தார். இப்பொழுதும், "கர்னல் துரை" செய்த அரசிறை விதியென்று எதைக் குறித்தாவது சொன்னுல், மக்கள் கேட்டு அடங்கிவிடுகிருர்கள். அந்த ஜில்லாக்களில் அவரது பெயரை யொட்டிச் சிறுவர் பலர்க்கு மன்றலப்பன் என்ற பெயர் இடப்பட்டு வருகிறது. கடப்பை ஜில்லாவில், அவரைப்புகழ்ந்து பாக்கள் பாடிச் செல்லும் இரவலர்களை யின்றுங் காணலாம். குத்தியில் அவரை மக்கள் மன்ற வரிஷியெனப் போற்றுகின்ருர்கள். இங்கிலாந்து தேசத்து கவி

னங்கள் எழுதுவதிற் றிறமைமிக்க தேக்கரே என்னும் புலவர் தமது "நியூகம்ஸ்" என்ற புத்தகத்தில் மன்ரோவின் குணங்கள் சிலவற்றைக் கர்னல் நியூகம் என்பவர்மீதேற்றி வைத்துக்கூறி மன்ரோவைப் பெருமைப்படுத்தி உள்ளார். இப்பெரியார் எத்தகைய குணங்கள் பொருந்தியவராயிருந்தார் என்பதை இனிக் காண்போம்.

மன்ரோ மிகுந்த அழகு வாய்ந்தவரல்லர்; ஆனால், கம்பீரமான பார்வையுடையவர்; ஆறடிக்குமேல் வளர்ந்திருந்தவர்; கட்டமைந்த உடல் பெற்றவர்.

இளமையிலிருந்து நூல் பயிலுவதில் அவர் விருப்பமிக்குடையவர். அவர் இந்தியா வந்து சில ஆண்டுகளானதும் சகோதரிக்கு எழுதிய கடிதமொன்றில், "நான் இந்தியா வந்து சேர்ந்ததிலிருந்து எவ்வளவு பொல்லா நாட்கள் கழித்துள்ளேன்! இவ்விருபது ஆண்டுகளில் நான் ஐந்து நாடகங்களும் ஒரு கதைப் புத்தகமுந்தான் படித்துள்ளேன். சரித்திரம் சிறிது படிப்பதிலும், பெர்சியன்மொழி பயில்வதிலும், அநேக செய்தித்தாள்கள் படிப்பதிலும் பலநாட்களைச் சிதறியடித்து விட்டேன். நான் ஊரைவிட்டு வந்த நாளாக நமது பெருங்கவி செகப்பியருடைய நாடகங்களில் ஒன்றையும் பார்க்காது கழித்த நாளெல்லாம் பொல்லா நாளே" என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். கல்லா நாளைப் பொல்லா நாளாகக் கருதின அவர் கற்றவற்றில் மறப்பெனுங் கள்வனுக்கு இடந்தராதிருந்துவந்தார். சகோதரிக்கெழுதிய கடிதமொன்றில்" படிப்பதெல்லாவற்றையும் பார்ப்பதெல்லாவற்றையும் பொதுவாக நான் நீண்டகாலம் நன்றாக நினைவில் வைத்திருப்பதுண்டு" என்று வரைந்துள்ளார்.

அவருக்குக் காலத்தை வீணாக்குவதில் எட்டுணையுமெண்ணமில்லை யென்பது பின்வரும் செய்தியாலும் விளங்கும். மன்ரோ ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் கலெக்டராக இருந்து வந்த பொழுது, ரெவினியூ போர்டார் அவர் எப்படிக் காலத்தைக் கழிக்கின்றா ரென்பதுபற்றிக் குறிப்பெழுதி யனுப்பும்படி கேட்டனர். குறிப்பெழுதுவது என்பது எளிதன்று. அங்குப் போனேன், இங்குப்போனேன் அதைச் செய்தேன், இதைத் தீர்த்தேன், என்றபடியெல்லாம் குறிப்பெழுதி யனுப்பிக் கொண்

டிருப்பதென்ருல் நேரம் பிடிக்கும். மன்ரேவே இக்குறிப்பை யெழுதுவதெனின், முக்கியமான மற்ற வேலைகள் கெட்டுப் போம். தமது கீழ்உத்தியோகஸ்தர்களுக்குத் தெரிவித்து விளக்கி யெழுதச் செய்வதெனில், அவரே யெழுதும் நேரத்திற்கு மேலாகும் இவ்வாறு போர்டாருக்குத் தெரிவித்துவிட்டுச் சென்ற மூன்று ஆண்டுகளிலும் அவருக்கு ஒய்வுநாளென்பது ஒரு நாள்கூட இல்லையென்றறிவித்தார்.

1792 மார்ச்சில் திப்புவோடு பிரிட்டிஷ் அரசாங்கம் செய்துகொண்ட ஒப்பந்தம் பின்னால் தீமை விளைக்கும் என்பதை முன்னதாகத் தெரிவித்தார். திப்புவின் இராஜ்யத்தில் அரைப்பாகத்தைப் பெறுவதில் பிரிட்டிஷார், மகிழ்ச்சி கொண்டது தவறென்றும், அவ்வரைப் பாகத்தால் திப்புவின் பலம் குறைபடவில்லை யென்றும், திப்பு பின்னால் எதிர்ப்பார் என்றும் மன்ரே• கூறியது பின்னர் உண்மையாயிற்று. மேலும், சேனையில் இந்தியர் நான்கு அல்லது ஐந்து பங்கிருந்தால் ஐரோப்பியர் ஒரு பங்கு இருக்கவேண்டும் என்று மன்ரே, சிப்பாய்க்கலகத்திற்கு இரண்டு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்தே, அரசப்பிரதிநிதியிடம் வற்புறுத்தி வந்தார். சுதேச சேனையிலிருந்து கலகம் ஒன்றும் எதிர்பார்க்க வேண்டியதில்லையானாலும், அச்சேனையிலுள்ளோரைத் தூண்டிவிடுவோர் சிலரிருப்பாராகலின், கலகம் விளையுமென்று அவர் கூறிவந்தார். அதைப்போலவே, பின் இரண்டு ஆண்டு கழித்துச் சிப்பாய்க் கலகம் நடந்தது. இதனாலும், பின்னால் வரக்கடவதனை முன்னாலறியும் ஆற்றல் மன்ரேவிற்கிருந்தது என்பது விளங்கும்.

மன்ரே வீண்பெருமை காட்டிக் கொள்வது இல்லை. குடிமக்களோடு யாதோ ரகங்காரமின்றி அவர் வார்த்தையாடுவதுண்டு. எக்குடியிற் பிறந்தாரேயாயினும் யாவரேயாயினும் அவரோடு மன்ரே சொல்லாடுங் காலங்களில், உரிய மரியாதை கொடுப்பதுண்டு. அவர் கன்னட ஜில்லாவிற் கலெக்டராகச் சுற்றிவரும்பொழுது, ஒரு நாள் ஓர் இடையனைக் கண்டார். அவனுடைய இன்பதுன்பங்களை விசாரிக்கத் தொடங்கி, அவன் மாடுகள் எவ்வளவு பால் கொடுத்தன வென்றும் அவனது தலைவன் எவனென்றும் கேட்டார். பிறகு, அவனது தலைவனைக்

காணும்பொருட்டு, ஒரு மைல் தூரம் அவனுடன் நடந்து பேசிக் கொண்டே போனார்.

அவர் குடிமக்களோடு தாராளமாகப் பழகினதோடல்லா மற் பிறரும் அங்ஙனம் செய்யவேண்டுமென்று அடிக்கடி அவர் கூறிவந்தார். தமது சகோதரர் ஜேம்சு என்பார் கிருஷ்ணகிரியி லிருந்தபொழுது அவருக்குக் கீழ்வரும் பகுதியுள்ள கடிதத்தை யெழுதி யனுப்பினார்:— "மக்களைப் பார்க்காது வீட்டிற்குள் அடைத்துக் கொண்டிருப்பதைவிடத் தீயதொன்றில்லை. மனிதர் எல்லாரோடும் நீ கலந்து கொள்ள வேண்டும். அவர்களோடு நீ விளையாடவேண்டும். ஐரோப்பாவின் அறிவாளிகளுடைய சடங்கொழுக்கங்களைப் பின்பற்றுவதவசியம் என நினைக்கலா காது. ஒரு சாலை அல்லது ஒருவகுப்பு மாணக்க நண்பர்களோடு பழகுவதில்தான் மகிழ்ச்சியுண்டென நீ நினைப்பது தவறு."

மக்களோடு நன்றாகப் பழகவேண்டு மென்று இவ்வாறு பிறரை வற்புறுத்தியும், தாமே செய்கையிற் காட்டியும்வந்த மன்ரோ, அந்த மக்களிடமிருந்து ஒருதவியும் எதிர்பார்த்தா ரல்லர். கன்னடத்தில் அவர் தங்கும்பொருட்டு ஒரு பெரும் பண்ணைக்காரன் போடுவித்திருந்த பந்தரில் நுழைவதற்கும், பால், கோழி இவற்றைப் பெற்றுக்கொள்வதற்கும் மன்ரோ இசைந்தாரல்லரென்பது முன்னரே சொல்லப்பட்டுளது. அங்ஙனஞ் செய்த அவர் காலணா யாரிடமிருந்தும் அநியாய மாக எதிர்பார்த்தாரல்லரென்பது விளங்கும்.

இவ்வளவு நேர்மை வாய்ந்த அவரிடம் தன்னலமென்பது எங்கிருக்கும்? லார்டு ஆம்ஹர்ஸ்டை வீட்டிற்கழைத்துவிட்டு அவருக்குப் பதிலாக மன்ரோவை அரசப்பிரதிநிதியாக நியமிப்ப தென்று கும்பெனி நிர்வாகிகள் நினைத்ததற்கு மன்ரோ இசைய வில்லை யென்று முன்னரே கூறப்பட்டுளது. இருக்கக்கூடிய ஆண்டு இரண்டேயானாலும், மேலான அப்பதவி வலிய வருவதை வேண்டாமெனச் சொல்லக் கூடாதென்பதே பலருக்குத் தோற்றியிருக்கும். ஆனால், மன்ரோ அவ்வேலையைத் தமக்கு வேண்டாமென்று மறுத்தார். சுயநலமின்மையைக் காட்ட இதனினுஞ்சிறந்த காட்டொன்றும் வேண்டுமோ?

அவர் செய்ந்நன்றியறிய வல்லவர். உப்பிட்டவரையுள்ள வரை நினை'யெனும் பழமொழி பழமொழியாய்ப் போய்வரும் இந்நாட்டிற்கு அவர் வந்ததும் சேனையிலன்றோ இருந்தார்? அதன்பின், பாராமஹாலில் உதவிக் கலெக்டர் பதவியை அவர் பெருவதற்குதவியா யிருந்தவர் கிப்பன் என்னும் அவர் தம் தோழர். அத்தோழர்பால் அவர்காட்டிய நன்றிக்களவில்லை. அவர் செய்த நன்றியை யடிக்கடி பாராட்டித் தமது சகோதரர் ஜேம்சு என்பாருக்குக் கடிதங்கள் எழுதிவந்தார். தாய் தந்தைக்கு அவர் செய்த நன்றியால், பெறின் இவரைப்போ லன்றோ பிள்ளையைப்பெற வேண்டும் என்று சொல்லுண்டாகச் செய்தார். பேனிய மொழியிலிருந்து மொழிபெயர்த்த ஒரு கடிதத்திற்காகக் கிடைத்த காசுதான் மன்ரோவின் முதல் வரு மானம். அதை அப்படியே தாயாரிடங்கொடுத்து வாழ்த்துப் பெற்றார். இந்தியா வந்தபின் ஆண்டுதோறும் வேண்டிய பணத் தைத் தாய்தந்தையருக்கு அனுப்பிவந்தார். ஆண்டிற்கு 200 பவுன் அனுப்பிவந்தவர், 1801-இலிருந்து 400 அனுப்பத் தொடங் கினார். தந்தையார் அடகு வைத்திருந்த வீட்டை மீட்கும் பொருட்டு ஆயிரம் பவுனுக்கதிகமாக அனுப்பினார். தாயாருக்குக் கிராம வாழ்க்கையில் விருப்ப முண்டாதலாலும், அவரது உடனலம் திருத்த மடையுமாதலாலும் தாயாருக்காக ஒரு வீடு கிராமத்திற் பார்த்து எற்பாடு செய்யும்படி மன்ரோ தகப்பனார்க் கெழுதினார். "வீட்டின்மேல் வாங்கிய கடனைத்தவிர வேறென் னென்ன கடன்களிருக்கின்றன வென்பதைத் தயை கூர்ந்து தெரிவியுங்கள். அக்கடன்களைத் தீர்த்துவிட்டு, தாங்கள் அடைந் திருக்கக்கூடிய கவலையினின்றும் அவமானத்தினின்றும் உடனே விடுவிக்கச் சித்தமாயுள்ளேன்" என்று தகப்பனாருக்கு மன்ரோ எழுதினாரென்றால், வேறு என்ன சொல்லி அவரது நன்றியறி தலைக் காட்டக் கூடும்?

இக் குணங்களால் மேம்பட்ட மன்ரோ சாமாத்தியமுடைய ராகவும், கடமைகளைச் செய்வதில் ஆர்வமிக்குடையராகவும் இருந்தார் என்பது முன்னத்தியாயங்களிற் கூறிய செய்திக ளால் விளங்கியிருக்கும். கீழ் அதிகாரிகளுக்கு நல்லவராக நடந்துகொள்பவர் மேலதிகாரிகளுக்கும் நல்லவராதலரிது; மக்க ளாற் போற்றப் படுபவர் அரசாங்கத்தால் தூற்றப்படுதலியல்பு.

ஆனல் மன்ரே கீழ் உத்தியோகஸ்தர்களுக் குகந்தவரானது போலவே மேல் அதிகாரிகளுக்கும் உகந்தவராயிருந்தார்; மக்களாற் போற்றப்பட்டது போலவே அரசாங்கத்தாராலும் புகழப் பட்டார். இவ்வுண்மையை வற்புறுத்த, ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிலும் கன்னட தேசத்திலும் மன்ரேவின்கீழ் வேலை பார்த்த எண்மர் அவருக்கெழுதிய கடிதமொன்றைத் தருதும். அது வருமாறு:—“ ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களில் அல்லது கன்னடத்தில் எங்களில் ஒவ்வொருவரும் தங்கள் கீழ் வேலை பார்க்கும் பேறு பெற்றிருந்தோம். நோய் கஷ்டங்கள் களைப்பு இவற்றினிடையே எட்டு ஆண்டுகளிலும் தாங்கள் காட்டிய பெருந்தன்மை, அன்பு, கருணை இவற்றைப் பாராட்டுகின்றோம். தங்கள் அதிகாரத்தின் கீழ் வைக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களை நியாயத் தோடும், அமைதியோடும் அறிவோடும் தாங்கள் நடத்தி வந்த தற்குப் பொதுமக்கள் ஊழியர் என்ற முறையில் நாங்கள் சாட்சி யளிக்கக்கூடும்.. ஒப்புவிக்கப்பட்ட ஜில்லாக்களிலுள்ளோர் தங் களைப் போற்றுகின்றார்களென்றும், தங்கள் பிரிவைக் குறித்துப் பெரிதும் வருந்துகிறார்களென்றும் நாங்களறிவோம். எங்களைப் பொறுத்தவரையில், நாங்கள் முன்னேறி வந்ததெல்லாம் பெரும் பாலும் தங்களால் தான். நாங்கள் மாசிலா ஊழியர்களாக இருப்பதற்குத் தங்கள் போதனையும் நடையுமே காரணமென்று கருதுகின்றோம். எங்கள் உணர்ச்சிகளைத் தங்களுக்குத் தெரி வித்துக்கொள்ள வகையறியாது வருந்துகின்றோம்.

பம்பாய்க் கவர்னராயிருந்த எல்பின்ஸ்டன் என்பவரும் தமது நாட்குறிப்பில் ஒரு நாள் வரைந்திருப்பதாவது :— (“இன்று மன்ரேவோடு இருந்து பேசிக் களித்தேன்.) உண்மை யாக அவர் ஓர் அதிதீவிர அதியற்புத புத்தி படைத்தவர். போர்க் காலத்திலும் சமாதான காலத்திலும் அவர் பட்ட பாடுகளால் அப்புத்தி பண் செய்யப்பட்டுளது.” லார்டு வில்லியம் பெண் டிங்கு என்ற பெரியார் கடிதமொன்றில் எழுதியிருப்பதாவது:— “ மன்ரே செய்துவரும் அரசிறை சம்பந்தமான வேலைகள் சாமா னியமானவையல்ல. மனிதனுக்குக் கிடைக்கக்கூடிய வேலை களில் மிகமிகக் கஷ்டமான வேலையை மன்ரே மிகமிக நன்றாகச் செய்து முடித்துள்ளார்.” அருமையுடைத்தென்று அசாவாமை

வேண்டும் பெருமை முயற்சிதரும்" என்பது அவர் விஷயத்தில் உண்மையாயிற்று.

மிகவுங் குழப்பமான காலங்களிலும் மன்ரே கன்னட தேசத்தில் தனிமையாக மெய்க்காப்பாளரின்றிச் சென்ருரென் பதிலிருந்து, அவர் தம்முயிர்க்குறுதி யெண்ணுராயிருந்தா ரென்பது விளங்கும். ரெவனியூ போர்டார் தேக்கரே விஷயத்திற் றலையிட்டு வெகுண்டபோது வெம்மையைத் தாங்கி நீதி விடாது நின்றுரைத்த அவரது வீரம் புலப்படும். இந்திய மக்களுக்கு உரிமைகள் வழங்கவேண்டுமென்று அவர் அரசாங்கத்தோடு மன்ருடியதிலிருந்தும், பாதிரி வேலைசெய்த சப்கலெக்டர்மீது நேர்மையான தீர்ப்பு வரைந்ததிலிருந்தும், அவர் செம்மையிற் றிறம்பல் செல்லாத் தேற்றத்தர் என்பது பெறப்படும். போருக் குப் பின்னர்த் திப்பு வரப்போவதை முன்னல் அவரறிந்து சொன் னமையாலும் சிப்பாய்கள் கலகம் விளைக்கக்கூடுமென விளைக்கு முன் அவர் விளம்பியமையாலும், முன்னல் நிகழ்ந்தவற்றையும் நிகழா நின்றவற்றையும் அவர் அறிந்திருந்தமையாலும், தெரியுங் காலம் மும்மையும் உணரவல்லார் அவரென்பது தெளிவாகும். சிலர் "இப்படிச் செய்தாலும் செய்யலாம்" "அப்படிச் செய் தாலுஞ் செய்யலாம்" என்று கூறுவதுபோலன்றி, மன்ரே எக் காலும் தாம் நினைத்த கருத்தை ஐயப்பாடின்றி உணர்த்தி வந் துள்ளார்; இரயத்துவாரி முறையே சிறந்ததென்றும், கிராமப் பஞ்சாயத்துக்கள் சட்டத்தால் ஒப்புக்கொள்ளப்படவேண்டு மென்றும் திண்ணமாக அவர் கூறினர். அதுபோன்றே இலண் டனிலுள்ள கும்பெனியின் மேலதிகாரிகளும் உறுதியாய்க் கட் டளையிட வேண்டுமென்றும் அவர்களுக்கு எழுதினர். இங்ஙனம் அவர் ஒருமையே மொழியும் நீரராயிருந்தமையுங் கண்டாம். எனவே தசரதனுடைய மந்திரிகளிடத்து இருந்த அரும்பெருங் குணங்களென்று கம்பரால் எடுத்தேத்தப்பட்ட இவை மன்ரே பாலும் அமைந்திருந்தனவென்ருல், மன்ரேவின் மாண்பு என்னே! அவரது வரலாற்றைப் படிப்போரியாவரும், அவரைத் தமக்கு ஒரு வழிகாட்டியாகக்கொண்டு, சீலமல்லன செய்யாது வாழ்க்கையைச் செவ்வனே நடத்தி வருவாராயின், ஞாலத்திற் பெருஞ்சிறப்புப் பெறுவரென்பது ஒருதலையான முடிபு.

முற்றிற்று.

# பிழை திருத்தம்

| பக்கம். | வரி. | பிழை. | திருத்தம். |
|---|---|---|---|
| 9 | 22 | சம்மந்தமான | சம்பந்தமான |
| 12 | 31 | அதிகாரத்கில் | அதிகாரத்தில் |
| 13 | 23 | வருமுன | வருமுன் |
| 14 | 27 | வின்மையாகும் | வின்மையாலாகும் |
| 16 | 11 | பழக்கக்தினல் | பழக்கத்தினல் |
| 18 | 19 | பேர்களாலும் | போர்களாலும் |
| 41 | 24 | வார்த்தைகளை | வார்த்தைகளை |
| 43 | 10 | பாளயக்காரர் | பாளையக்காரர் |
| 44 | 10 | கீழ்படுத்து | கீழ்ப்படுத்து |
| 45 | 19 | சகாத்லாந்துக்கு | சகாத்லாந்துக்குப் |
| 46 | 21 | மகாணை | மகாணை |
| 51 | 30 | ரிவரெண | ரிவரென |
| 54 | கடைசி வரி | கின்றேன் | இருக்கின்றேன் |
| 68 | 23 | இன்னெருவன்சொற் | இன்னெரு வன்சொற் |
| 71 | 26 | கூறுவார். | கூறுவார், |
| 75 | 18 | இக்காணரத்தால் | இக்காரணத்தால் |
| 92 | 29 | சாமாத்தியம் | சாமர்த்தியம் |